

Ștefan Berciu

Traficanti de carne vie

ȘTEFAN BERCIU

**TRAFICANȚI
DE CARNE VIE**

Coperta: VICTOR WEGEMAN

Versiune 1.0

Editura RECIF

1992

CAPITOLUL I

RĂPIRI

După câteva zile de căutări disperate, Josef Bril s-a dus la poliția orașului să ceară ajutor în aflarea nepoatei sale, Olga, în vârstă de șaisprezece ani, care dispăruse de acasă.

„Moș Bril”, cum era cunoscut bătrânul tapițer în mahalaua lui situată în apropierea mării, mai fusese încercat și de alte nenorociri – ca de pildă moartea lui Victor, fiul său și tatăl Olgăi, precum și a soției acestuia, Veronica – dar împrejurarea aceea, oricât de tragică ar fi fost, reprezenta o certitudine, pe când situația în care se afla acum nepoțica lui îl înnebunea pur și simplu, tocmai datorită incertitudinii în care îl cufunda ceas de ceas și, poate în egală măsură, presupunerilor – care mai de care mai trivială – puse pe seama Olgăi.

Bătrânul nu mai avea pe nimeni în lume, și dacă n-ar fi fost nepoată-sa pentru care să se zbată, cu siguranță că de mult și-ar fi luat rămas bun de la o viață atât de crudă cum fusese cea hărăzită lui. O iubea pe Olga cu un soi de adorație manifestată de un primitiv față de primul chip cioplit căruia i se devotează. Trudea uneori chiar și douăzeci de ore pe zi, făcând reparațiile cele mai de neimaginat, ca să poată aduna, bănuț cu bănuț, suma trebuincioasă taxei școlare, îmbrăcăminte și hranei îngerului pentru care încă mai trăia.

Acum mergea grăbit să-l întâlnească pe domnul comisar Costin Șomotecan, singurul căruia fusese sfătuit să i se adreseze; și sfatul acesta nu i-l dăduse oricine, ci Gogu Pleașcă, gardianul care asigura ordinea publică în cartierul unde Josef Bril ținea un atelier sărăcăcios de tapițerie.

Gogu se mai adăpostea la Bril când se întâmpla să „bată Sudul”, cum spun cei care locuiesc în apropierea mării, și vremea devenea căinoasă sau câte o jumătate de oră, în drumurile sale lungi pe vreme de noapte, dacă se întâmpla să vadă lumina lămpii pâlpâind în atelier. Și beau atunci câte un pahar cu vin, și își desfăceau băierele sufletelor mărturisindu-și necazurile, ca într-o sfântă despovărare, siguri fiind de păstrarea tainei – unul de celălalt.

— Numai la dom' comisar Costin Șomotecan să te duci, moșule, că el se ocupă de chestii d-astea cu fete și moravuri, i-a spus Gogu.

— Să nu te mai aud vorbind așa! – s-a supărat tapițerul. Dumneata ești prietenul meu și nu-ți dau voie să spui ce spun babele astea răutăcioase din mahala. Nu-ți dau voie!

Om cu tact și cu răbdarea pusă la încercare de Vetuța, nevastă-sa, o curvă căreia trebuia să-i ierte cel puțin câte o „trădare” pe săptămână, Plească nu se arătă supărat de tonul interlocutorului său, ci, dimpotrivă, zâmbi tandru și abia într-un târziu prinse a-i explica:

— Moșule! Dom'Bril! M-a ferit Dumnezeu să gândesc rău de Olguța, că-i de seama fiică-mii, da' așa-i zice la serviciu' de care se ocupă dom' comisar Costin Șomotecan: „Moravuri”.

— Bine, dar ce legătură au moravurile ăluia cu Olguța? – se arătă bătrânul nedumerit, însă spunând asta pe un ton care trăda mai puțină enervare.

Gardianul surâse mulțumit și continuă:

— Păi... are legătură, că dacă-i vorba de fuga de-acasă a unei fete, la el te adresezi... dacă-i vorba de siluirea unei fete... la el te adresezi... și... mă rog... dacă ar fi vorba de o răpire... de... cum se mai vorbește prin oraș... tot la dom' Șomotecan te duci. Auzi?

— Aud... aud, n-aș mai auzi! – se tângui tapițerul.

— La el să te duci! Zău! Suflet de om! Suflet mare! Țsta a nimerit în poliție din greșeală. Popă trebuia să se fi făcut!

— Bine! Uite, m-ai convins! Mă duc la domnul Șomotecan.

O dată ajuns la poliția orașului, bătrânul se adresează unui gardian care părea tot atât de bătrân ca și el, și îi spuse necazul care îl mânase acolo.

Polițistul își părăsi postul și-l conduse la primul etaj al clădirii care aduna relele și răii lumii, îl îndemna să se așeze pe un scaun, în rând cu alte zece-douăsprezece persoane, iar înainte să-l părăsească îi șopti:

— Vorbești numai cu dom' comisar Șomotecan! Pricepi? Costin Șomotecan.

Bril îl privi cu recunoștință, iar gardianul îi zâmbi încurajator și prinse a se depărta de el.

Acolo, pe coridorul acela nu prea bine luminat, bătrânul cunoscuse părinții mai multor tineri – fete și băieți – dispăruți de la casele lor. Mai mult, unii dintre nefericiții la fel de îndurerați ca și el pretindeau a fi aflat împrejurările în care le-au dispărut copiii, precizând că fuseseră răpiți. O doamnă foarte bine îmbrăcată, care se recomandă a fi nevastă de medic, afirma sentențios că toți copiii dispăruți în ultimele trei-patru luni au fost victimele unei bande foarte puternice, specializată în răpiri, iar demersul părinților ar putea determina acte de răzbunare din partea răpitorilor.

— Aiurea! – protestă un domn gras, la fel de bine îmbrăcat ca doamna care îndemna lumea la a nu reclama dispariția copiilor; de răpit i-a răpit, nu zic ba, însă nu asta e specialitatea acestor ticăloși.

— Zău!? – făcu doamna contrazisă, și, mă rog, de unde atâta siguranță la dumneata, că nu asta ar fi specialitatea bandei?

— Simplu! – răspunse grăsanul. În trei luni aș fi primit un anunț cu privire la data, locul și prețul răscumpărării fetei mele.

— Mă rog... asta e părerea dumată, ripostă femeia, dar eu cred că ne lasă să fierbem mai mult, tocmai ca și prețul să fie mai mare.

— Ascultă, madamo! – interveni o bătrână cu obrajii ca din pergament și cu niște ochi din care răzbăteau toate durerile lumii, cine ți-a dispărut de poți fi atât de calmă și răbdătoare?

Femeia elegantă nu răspunse. După câteva clipe își scoase din poșetă o țigară și părăsi sala de așteptare lăsând impresia că se duce afară să fumeze, astfel că nimeni nu părea să nutrească alt gând în legătură cu ea, dacă un bărbat bine clădit, de vreo cincizeci de ani, nu s-ar fi repezit pe urmele ei, ca mușcat de o rea presimțire, dar tot atât de repede se întoarse la locul său, declarând revoltat:

— Jigodia aia s-a urcat într-o mașină care o aștepta.

— Adică, spuse Bril, adică voia să ne învețe a nu reclama.

— Păi... cam așa se pare, spuse bătrâna cu obrajii ca de pergament.

— Chiar asta dorea! – preciză bătrânul bine clădit care cu câteva clipe mai înainte pornise pe urmele femeii bine îmbrăcate. Numele meu e Onea. Ion Onea. Nu sunt din orașul dumneavoastră... dar nenorocirea... aici mi s-a întâmplat. Stau la niște neamuri pe strada Furtunii, la numărul 36. Dacă n-aveți ceva împotrivă... v-aș ruga să-mi dați numele, adresa și necazul fiecăruia dintre dumneavoastră, ca toți laolaltă și împreună cu poliția să ne găsim copiii, să-i dăm în vileag pe răpitorii lor, dar să și aflăm în ce scop ni i-au luat.

Ușa care ducea în biroul comisarului Costin Șomotecan se deschise, lăsând să iasă o femeie de vreo patruzeci de ani, purtând o rochie de stambă înflorată și, peste ea, o flanelă care își cam trăise traiul. Plângea înfundat și gemea. Când trecu pe lângă Bril, acesta o trase cu blândețe pe bancă, alături de el, și o întrebă:

— Ei! Cum ți s-a părut comisarul? Că de stat... ai stat, nu glumă.

— Om! Om răbdător... cu suflet de părinte. Are și el un băiat de op'șpe anișori, răspunse ea și hohoti în plâns. Mi-a jurat că dacă-i prinde... mi-i așază pe o felie de pâine, să-i mănânc de vii.

Pe pragul ușii întredeschise apăru un bărbat înalt, slab, cu chipul palid, având o țigară în colțul gurii. Nu părea să fi trecut de cincizeci de ani. Întrebă pe un ton baritonal, cald:

— Cine urmează?

— Eu, răspunse Onea, ridicându-se de pe bancă.

Politiștului nu se dădu de o parte spre a-i face loc să intre în biroul său, ci rămase cu privirea ațintită spre Ion, nevenindu-i să creadă că cel pe care-l vedea era o veche cunoștință, și exclamă:

— Domnule judecător!

Onea zâmbi amar, replicând:

— Nu... nu mai sunt... Am demisionat... Mi-au impus să fac asta, amenințându-mă că... altminteri... îmi vor trimite, ca avertisment, în fiecare zi, câte un deget al băiatului... apoi câte o ureche...

Cei de pe sală se îngroziră.

— Vă rog... vă rog, intrați! – îl îndemnă comisarul, și Onea păși în birou, urmat de amfitrionul său, iar ușa se închise în urma lor.

— Ce om! – exclamă domnul cel gras și bine îmbrăcat, privind ușa dincolo de care se aflau comisarul și fostul judecător.

— Comisarul e pâine! – spuse femeia sărăcăcios îmbrăcată care abia îl părăsise.

— Poate... și bine ar fi, dar eu vorbeam despre celălalt.

— Chiar așa, interveni o slăbănoagă de vreo patruzeci de ani, al cărei chip era acoperit pe jumătate de lentilele neobișnuit de groase ale ochelarilor pe care-i purta. Da, da, continuă ea, trebuie să ne cunoaștem între noi,ăștia de ne-a

lovit aceeași nenorocire... să știm de unde să ne luăm și... și să ajutăm poliția să ne găsească copiii.

— Pe mine mă cheamă Roza Borzan și locuiesc pe strada Duzilor la numărul șaispe, declară femeia sărăcăcios îmbrăcată care-l lăudase pe Șomotecan.

— Eu mă numesc Caterina Tudoran. Stau în piața Ovidiu.

În vremea asta, comisarul afla de la fostul judecător Ion Onea că șantajul exercitat de cei care-l siliseră să demisioneze avea un alt temei decât acela invocat de el în pragul biroului; în auzul celorlalți părinți necăjiți, ca tăierea degetelor și urechilor băiatului său, Andrei. Ei bine, sugrumat de rușine, Onea dădu la iveală o scrisoare și, fără să-și privească interlocutorul, i-o întinse.

Șomotecan crezu că răufăcătorii trecuseră la tocmeala eliberării băiatului de numai cincisprezece ani, cerând o anume formă de răscumpărare suplimentară demisiei lui Ion din funcția de judecător, fiindcă aceea, după spusele sale, fusese îndeplinită. Dar, spre mirarea lui, comisarul realizează că nu aceia se adresau lui Onea, ci Andrei, copilul său:

„Tăticule,

Sunt tare nefericit și tu știi asta fără ca eu s-o fi dorit. Acum însă, doamna care m-a convins s-o urmez în schimbul tăcerii sale cu privire la prietenia mea cu Dorin Dunăvăț îți cere să demisionezi și îți cer și eu, pentru că altminteri prietenul doamnei îl va aduce aici pe Dorin și îl va silui dinaintea mea. Or, în situația asta, eu mă omor.

Te sărut, Andrei.”

În lunga lui carieră, comisarul Costin Șomotecan întâlnise fel și fel de cazuri, dar o asemenea situație de jalnică complicitate a unui

părinte la nenorocirea propriului său copil, nu! Adică nu-l condamna pe Onea că nu își denunțase fiul de-ndată ce-l surprinsese în relații de homosexualitate, pentru că nici el însuși n-ar fi făcut asta dacă Pavel, băiatul său, i-ar fi oferit o asemenea surpriză, dar ar fi încercat măcar să-l reeduce ori, dacă ar fi fost cazul, să-l trateze.

— Domnule judecător, spuse polițistul după o vreme, restituindu-i scrisoarea, vă întreb... așa... mai mult ca părinte... de când v-ați dat seama că fiul dumneavoastră este homosexual?

Onea suspină adânc, își prinse fața între palme și răspunse:

— Eu... abia de anul trecut, dar soția mea știa de acum trei ani.

— Ar fi fost bine ca doamna să vă fi prevenit la vreme.

— Hm! – făcu judecătorul. Nu putea...

— De ce?

— Dorin... Dorin Dunăvăț, partenerul lui Andrei la inversiuni sexuale... e amantul soției mele. Adică... a fost, fiindcă... în sfârșit... Iertați-mă! M-e greu... tare greu! Într-un târziu, continuă: Domnule comisar... acum un an... mă întorceam acasă dintr-o anchetă pe teren... mai devreme cu două zile decât eram așteptat de soția și fiul meu. Cum până la Crăciun mai erau două-trei săptămâni, de-ndată ce am coborât din tren m-am și repezit într-o sanie, am cumpărat un brad și m-am dus acasă, grăbit să fac o surpriză lui Andrei și soției mele, adică să pătrund în locuință fără ca ei să știe că m-am întors, iar eu să mă bucur de mirarea lor când aveau să se afle dinaintea pomului. Însă de cum am pătruns în vestibul, am auzit niște gemete și șoapte care m-au alertat. Am sprijinit bradul de cuier și, tiptil, am pătruns în sufragerie. Din această încăpere, printr-o ușă de sticlă care duce în biroul meu, mi s-a oferit un spectacol înspăimântător: Dorin Dunăvăț, grefierul meu, om de 28 de ani, și Andrei, complet

dezbrăcați, făceau amor. Băiatul meu era cei pasiv... iar Dorin îl posedea ca pe o femeie îngenunchată pe un fotoliu, stând cu spatele la el. Priveam și nu-mi venea să cred ceea ce vedeam, ascultam gemetele de plăcere și extaz ale fiului meu și refuzam să aud. La un moment dat a apărut soția mea din camera ei. În clipa aia m-am trezit... ori am crezut că mă trezesc din coșmarul în care mă cufundase participarea lui Andrei la acel raport invertit, chemările și îndemnurile adresate partenerului, într-o aproape continuă și disperată șoaptă care trăda o permanentă insațietate sexuală. Dar nu mi-a fost dat să mă liniștesc, dacă pot spune astfel atât de mult râvnitului moment de tihnă, fiindcă soția mea, după ce a asistat câteva clipe la sălbăticia și pasiunea dezlănțuită a copilului nostru, s-a repezit la grefier, urlând: „Bestie! Bestie!”

— Firesc, sigur, când a văzut unde îi adusese fiul... Vreau să spun decăderea, se precipită comisarul s-o compătimească pe Ada, soția reclamantului.

— Da' de unde! – protestă Ion. Îi reproșă: „Pe mine nu m-ai luat niciodată pe la spate! Ia-mă acum! Și cât te-am rugat!... De câte ori te-am rugat!” Iar Dorin Dunăvăț în vremea asta se supunea îndemnurilor disperate ale lui Andrei: „Arde-mă! Nu-mi schimba ritmul! Dă-mi opârname! Strânge-mă!” înnebunită de frenezia cu care Dorin îl posedea pe băiatul nostru, dar și geloasă – înțelesesem doar că îi era amant – Ada a înhățat un coupe-papier și l-a lovit pe Dunăvăț, care, sub efectul tăieturii, a ieșit din starea de erecție, părăsindu-și partenerul. Atunci, fiul meu s-a repezit la maică-sa și, complet isterizat, cu privirea încețoșată de o furie oarbă, a încercat s-o sugrume. Dorin a intervenit salvând-o din mâinile lui Andrei, ca imediat după aceea să o pedepsească el, palmuind-o până ce ea s-a prăbușit. Atunci s-a aruncat asupra ei, i-a rupt îmbrăcămintea, a ridicat-

o, a așezat-o în genunchi, pe fotoliul unde mai înainte stătuse fiul meu și a prins a o posedea la fel cum făcuse cu Andrei și cum de altfel chiar ea îi ceruse. La început, băiatul meu a privit năucit scena pe care i-o oferea Dunăvăț în relația cu Ada, însă nesatisfacerea sexuală provocată de intervenția brutală a mamei lui îl împinse iar la violență; se repezi între cei doi, ca și cum s-ar fi aruncat de pe o trambulină, îi despărți, o azvârli pe maică-sa și își relua locul pe fotoliu, în genunchi și cu spatele la grefier. Dorin însă se culcă lângă Ada, care îi oferi dezmierdări linguale. Andrei turba de furie și prinse a urla că Ada i-a luat bărbatul. Atunci maică-sa i-a explicat, arătându-i, că ea e femeie cu adevărat, iar el se poate sinucide. Băiatul s-a repezit asupra ei, dar Dorin l-a lovit, aruncându-l pe spate dintr-o singură palmă. Ei bine, domnule comisar, dacă până în clipa aceea mă dovedisem total neputincios, deodată am devenit un adevărat om de acțiune: am pătruns în încăperea cu pricina dărâmând ușa din geamuri și, cu siguranță, zgomotul făcut i-a trezit pe toți trei la realitate. Ada s-a ridicat brusc de pe covor și, ținând coupe-papier-ul în mână, m-a privit amenințător: Andrei a sărit în apărarea mea – așa cred – apoi s-a lipit de mine ca atunci când era tare mic și se trezea brusc dintr-un coșmar și voia să-l ocrotesc. Era transpirat, mirosea urât, iar din anus îi curgeau picături de sânge. L-am mângâiat și am izbucnit în plâns. Ceilalți doi au profitat de starea mea, și-au luat hainele și au dispărut în altă încăpere. L-am dus pe Andrei în baie și l-am spălat ca pe un nou-născut. Stătea cuminte și numai când și când suspina dureros. Era pentru prima dată când îl observam și, spre disperarea mea, am realizat că relația sa invertită cu Dorin Dunăvăț se datora în primul rând conformației sale; avea trupul ca de femeie: șoldurile îi erau mai late ca umerii, iar cât privea penisul, acesta părea o excrescență banală, ceva minuscul și chiar fără o

formă anume. Mai văzusem așa ceva la un hermafrodit în perioada când devenea bărbat.

— Bietul băiat! – murmură Șomotecan cutremurat parcă de cele aflate. Așadar... Andrei are vocația inversiunii datorită unei cauze congenitale. Și se grăbi să adauge: Sigur, asta nu-l scutește de învinuire pe corupător.

Spusese asta mai mult ca o alinare pentru nefericitul părinte care i se destăinuisese parcă nefiresc de crud în acea înspăimântătoare spovedanie făcută doar în speranța regăsirii copilului său, așa mutilat sufletește cum era. Poate că nădăjduia chiar într-o tămăduire pe care doar mângâierile lui de părinte ar fi putut-o înfăptui.

Comisarul ceru plicul în care fusese pusă scrisoarea lui Andrei Onea către tatăl său.

Fostul judecător păru să chibzuiască o vreme, ca după aceea să se caute în buzunare, bodogănind:

— Adică să nu-l mai am? Adică... Și continuă să se scotocească, dar fără niciun rezultat. Dar țin minte localitatea de unde mi-a fost trimisă scrisoarea, izbucni Onea deodată, evident, pradă unei revelații, și i-o comunică polițistului.

— Hm! – făcu Șomotecan, nu-i chiar la doi pași. Regret că nu cunoașteți adresa exactă unde se găsește fiul dumneavoastră. Poate că am fi încercat să-l convingem a reveni acasă.

— Ce să-l mai atragă acasă?! Ada m-a părăsit...

— Dumneavoastră. Și din scrisoare... și din câte mi-ați relatat, cred că sunteți singurul său suport.

— Aș! – murmură Onea, fără să-și privească interlocutorul, părând rușinat pentru gândul pe care încă nu îndrăznea să-l mărturisească, într-un târziu, spuse: Părerea mea este că se teme de mine ca nu care cumva să intervin a-l despărți de grefier.

— Poate că vă iubește, scăpă Costin necontrolat.

Judecătorul se holbă la el, după care explodează:

— Dacă și dumneavoastră vă îndoiiți de un asemenea sentiment – doar ați spus „Poate” –, eu ce să mai cred?

Se ridică de pe scaun, semn că dorea să se retragă. Făcu doi pași spre ușă, se întoarse, zâmbi jenat, își salută amfitrionul, dar, în loc să-și reia drumul către ușă, spuse:

— Iertați-mă! Sigur, firesc ar fi fost să vă cer asentimentul... Dar sper că nu e târziu... fiindcă abia am inițiat acțiunea...

— Despre ce vorbiți?

— Vreau să alcătuiesc un grup de sprijinire a poliției. Mai exact... noi, nefericiții părinți... să vă dăm o mână de ajutor... Am și discutat cu cei de pe sală dar n-am finalizat înțelegerea...

— S-ar putea ca unii să se teamă într-atâta de cei care le-au răpit copiii, încât să refuze o asemenea conlucrare. Oricum, vă mulțumesc și chiar vă sunt recunoscător, fiindcă sunt sigur că voi avea nevoie de un asemenea sprijin. Țineți-mă la curent.

Când reveni pe culoarul unde ceilalți părinți își așteptau rândul, Ion Onea nu mai află nici măcar entuziasmul celor câțiva părinți care se declaraseră gata să se asocieze spre a lupta împreună cu poliția pentru salvarea copiilor răpiți; dintre toți, numai bătrânul tapițer se declară ferm hotărât să-i fie alături fostului judecător.

Comisarul reapăru în pragul biroului său și invită pe următorul reclamant.

Cea care intră fu Caterina Tudoran, purtătoarea ochelarilor cu lentile groase de parcă ar fi fost tăiate din sticla unui sifon. Era atât de emoționată, încât dădea semne că-și pierde echilibrul și se așeză fără a fi fost poftită. Când își dădu seama de purtarea avută, voi să se ridice de pe scaun, dar polițistul îi zâmbi încurajator și ea se liniști ca prin farmec, ba chiar se și porni să-și expună necazul, deși nu fusese întrebată.

Departa de a se fi supărat, comisarul prinse a nota cu sârguință mai tot ce spunea femeia și doar din când în când o întrerupea pentru vreo precizare de care simțea el nevoia.

Printre altele, Șomotecan află că Dana, fata Caterinei, avea paisprezece ani când a rămas fără tatăl său, Lazăr Tudoran, deoarece mămicuța ei îl gonise de acasă cu toate că el îi acordase multiple iertăciuni pentru tot atâtea adultere. Apoi ochelariștii au adus în casă un amant din tinerețe, dar acela a pus ochii pe fiica ei. La început a crezut că Rache – așa se numea amantul – o mângâia pe Dana ca pe un copil, dar când a văzut-o urcată peste el în pat și zbenguindu-se într-un mod care numai relație filială nu părea, a început să-i supravegheze din ce în ce mai atent.

Într-o noapte Rache a venit acasă foarte bine dispus și a fericit-o pe Caterina în sufragerie, proptind-o cu capul în ușa care dădea în camera Danei. Zbuciumul, gâfâielile, gemetele, icnelile și, din când în când, tropotul dezordonat al pașilor celor doi protagoniști aflați în căutarea echilibrului pierdut pentru câteva clipe avură darul s-o trezească pe fată, să-i incite curiozitatea și, în cele din urmă, s-o îndemne la a vedea ce se întâmplă. Caterina era sigură că scena pe care i-a oferit-o fiicei sale, ea încoțopenită de Rache, ca și cum ar fi fost o cățea în călduri care tocmai își găsise izbăvitorul întru liniștirea simțurilor, a marcat, din acea clipă, conduita Danei.

— De ce spuneți asta? – o iscodi comisarul.

— Pentru că... după numai două zile am găsit-o făcând amor cu Rache în același mod... în care m-a surprins pe mine. De atunci și până când a dispărut... ori a fost răpită, am mai surprins-o pe fiică-mea cu alți cinci bărbați, având relații intime în același fel și în același loc.

— Doamnă Tudoran... spuneți adineaori: „...și până când a dispărut... ori a fost răpită”?!

— Da... îmi amintesc; așa am spus.

— Deci... v-ați gândit că s-ar putea ca Dana să nu fi fost răpită!?

— Sigur. Mai pleca de-acasă... Se ducea la șoferii de pe taximetre și la birjari, mai ales pe la

gară. Îi masturba bucal, iar ei îi făceau daruri ca unui copil: bomboane... arahide... prăjituri și, numai câteodată, bani, dar nu cine știe ce; câțiva lei, acolo, ca să-și cumpere ciocolată.

Consternat de cele aflate, dar mai ales de detașarea – fie și aparentă – a mamei, care relata incredibil de firesc modul, sau modurile, în care fetița ei se prostitua, comisarul izbuti cu greu să-și rețină indignarea. Dacă Ion Onea îl impresionase recunoscându-și neputința și disperarea pricinuite de nenorocirea care se abătuse asupra fiului său, față de Caterina Tudoran polițistul nu simțea nici cea mai mică urmă de compasiune, singurul lucru care-l marcase rămânând numai și numai situația dezonorantă și degradantă a Danei, pe care dorea sincer să o salveze.

Urmă Radu Felecan, de vreo cincizeci de ani, înstărit și îndurerat de moarte din pricina răpirii – cum spunea el – a fiicei sale, Tina.

— Domnule comisar... știu... mi s-a spus... știe toată lumea că nu luați... că nu primiți nimic de la nimeni, începu noul sosit. Cu toate astea, dacă îmi salvați fetița, știu că aveți un băiat în ultima clasă de liceu, îi ofer o bursă în orice capitală din Europa.

Șomotecan zâmbi ca de obicei, îngăduitor, și-i oferi o țigară, văzându-i mâinile tremurând.

Felecan luă țigara, și-o aprinse, trase un fum, apoi izbucni în plâns.

Polițistul așteaptă să se liniștească, prefăcându-se a fi preocupat de aranjarea și verificarea unor înscrisuri. Pe urmă îl întrebă:

— Cum se numește și câți ani are fiica dumneavoastră?

— Tina, șopti Radu Felecan, și adăugă grăbit: Alaltăieri a împlinit șaptesprezece ani... dar nu lângă mine și nevastă-mea... ci printre străinii cei răi care mi-au luat-o, și își izbi pieptul cu pumnii, gemând surd.

— De când a dispărut?

— Astăzi sunt cinci zile.

— Mi-ați putea spune de ce ați așteptat atâta vreme până să veniți la poliție?

— Da... Am fost sfătuit... chiar amenințat să nu reclam, explicându-mi-se că e vorba numai de o aventură... și că un eventual demers al autorităților n-ar duce la nimic bun pentru Tinuța.

Costin își măsură vizitatorul cu o privire încruntată, apoi mârâi, cu ciudă în glas:

— Îmi ascundeți ceva care poate fi esențial în găsirea fiicei dumneavoastră, dar înainte să lămurim asta, vreau să știu pe ce cale ați fost „sfătuit”, după cum pretindeți, a nu reclama?

Felecan tresări speriat la gândul că polițistul de la care spera să capete ajutor îi declarase, judecând după ton, că nu-i mai acordă simpatia ori chiar bunăvoința de până atunci.

— Domnule comisar... am fost anunțat telefonic... Da, da... telefonic am fost... sfătuit să nu reclam dispariția Tinuței...

— Și., pur și simplu v-ați împiedicat de sfatul acela?

— M'daa, făcu Radu, nesigur.

— Nu, domnule Felecan! Nu e vorba de un sfat, ci de o amenințare... de un șantaj, dar să nu-mi cereți ca eu să vă găsesc fetița în vreme ce dumneavoastră deveniți complicele posibilului răpitor sau numai corupător, tăinuindu-mi un lucru despre care v-am prevenit că poate fi esențial.

Urmă o lungă tăcere la capătul căreia vizitatorul mărturisi:

— Temeiul șantajului este cumplit!

Așadar, polițistul nu se înșelase.

— Vă ascult, îl îndemnă Șomotecan să continue.

Numele acelei doamne nu-mi este cunoscut, preciză Felecan, ca și cum ar fi răspuns unei întrebări directe!

Deci șantajistul era o femeie, avea să se lămurească comisarul.

— Vă cunoașteți de mult?

— De anul trecut, când... în schimbul unei sume destul de însemnate de bani, mi-a furnizat o informație care avea să-mi zdruncine încrederea în propriul meu copil... pentru tot restul zilelor mele.

— Pot întreba ce v-a adus la cunoștință misterioasa femeie?

Felecan își ridică brațele în semn de capitulare și cu greu, mărturisi:

— M-a invitat la un hotel unde fiica mea întreține relații sexuale cu o profesoară.

— Care hotel?

— Palas!

— Numele profesoarei?

— Cora Stoian! A murit luna trecută...

— Locuința profesoarei?

— Strada Mihai Viteazul... numărul nu mi-l amintesc.

— Ați vizitat-o?

— Da... Chiar în ziua când mi-am găsit fata în pat cu ea. M-a explicat că un scandal sau chiar o discuție la hotel n-ar aduce decât rău... mult rău fiecăruia dintre noi și m-a invitat la ea acasă. A mers și Tina, așa că discuția s-a purtat în trei.

— Sunt foarte curios; cum și-a explicat purtarea de corupătoare? – voi să afle Costin.

Cel întrebat făcu o grimasă de om care se află în mare încurcătură. Apoi răspunse:

— Vedeți... sigur... o înrăită lesbiană ca profesoara Cora Stoian.. Cu siguranță că o fi corupt la asemenea practici multe fete, dar pe fiică-mea... nu! Tina a început actele invertite la îndemnul celei care m-a informat despre legătura ei cu profesoara.

Polițistul tresări și spuse precipitat:

— Desigur, denunțătoarea a acționat din gelozie.

Felecan își măsură amfitrionul cu o privire tristă.

— Poate... Așa am crezut și eu...

— Spun prostii! – șopti Costin, și se grăbi să se corecteze. Dacă ar fi șantajat-o pe Tinuța din gelozie, n-ar mai fi exercitat presiuni asupra dumneavoastră, șantajându-vă.

— Dar nu-mi cere bani sau altceva pentru răscumpărare, ci...

— Numai tăcere! – interveni comisarul.

— Exact! – murmură Radu, derutat de tonul celui alt.

— Curată complicitate, domnule Felecan!

— Adevărat...

Urmă o altă lungă tăcere căreia tot polițistul îi puse capăt:

— Domnule Felecan... n-am reținut, unde v-ați întâlnit cu femeia care v-a informat despre relațiile fiicei dumneavoastră cu Cora Stoian?

Chipul reclamantului se crispă. Întrebă speriat:

— Eu... eu?... am spus eu așa ceva?

— Cred că da, răspunse Costin, și-i zâmbi încurajator.

— Păi... da... sigur... la hotel... în... în fața hotelului.

Felecan nu pomenise locul de întâlnire cu șantajista și nici măcar că o văzuse la față, dar Șomotecan intuise că reclamantul se teme a-i mărturisi asta, așa că recursese la tertipul, neelegant dar de multe ori hotărâtor, „luatul la sigur” și iată că demersul dăduse roade.

— Cum arăta șantajista?

— Domnule comisar, femeia aceea... șantajista, cum o numiți dumneavoastră... e de statură potrivită, are un chip colțuros, cu trăsături aspre, bărbătești, părul tăiat foarte scurt și de culoare roșcată, ochii mici... căprui ori negri, nu-mi amintesc, îmbrăcată foarte... foarte elegant.

— Glasul?

— Ușor răgușit... așa... ca al fumătorilor înrăiți... ori ca al băutorilor de țării.

— Mersul?

— ... Hotărât... energic...

— Corupătoarea fiicei dumneavoastră părea să fi fost din orașul nostru?

— Păi... dacă locuia la hotel, nu!

Comisarului nu-i venea să creadă că Felecan mai dăduse ceva la iveală în legătură cu șantajista despre care, inițial, pretinsese că habar n-avea și că singura lor legătură fusese o convorbire telefonică.

— Dar și Cora Stoian locuia în oraș și, cu toate acestea, închiriasse o cameră de hotel pentru întâlnirile amoroase. Hm! Cu ce vă are la mână șantajista?

— Cu... cu soarta fiicei mele, răspunse Felecan.

Intuise din tonul comisarului că ceva nu era în ordine și acum îl privea temător.

— Vreau să știu cu ce vă are la mână pe dumneavoastră, cu ceva care vă privește numai și numai pe dumneavoastră... insistă Costin.

Felecan se ridică de pe scaun și, arătându-se indignat, declară:

— Eu sunt reclamant și doresc să fiu tratat ca atare! Pentru asta vă cer să isprăviți cu insinuările și jocul ăsta idiot „de-a șoarecele cu pisica”!

— Dacă nu m-aș gândi cât de necăjit sunteți, aș pune spusele dumneavoastră pe seama unei serioase lipse de cuviință, dar mă tem să nu greșesc și de aceea n-o fac. Dacă doriți, puteți pleca, dacă mai vreți să discutăm... vă rog să vă reluați locul.

Radu se așează pe un alt scaun, situat lângă ușă, și spuse:

— Îmi pare rău... Important este să-mi aflu fata.

— Ca să vă pot ajuta, trebuie să cunosc identitatea și domiciliul șantajistei.

— Nu văd cine vă împiedică s-o faceți!!

— Cine o cunoaște și nu declară, răspunse comisarul, zâmbind. Cu siguranță că vă e teamă de ceva grav.

— Domnule comisar, șantajista... este... a fost amanta mea.

— Doar atât?

— Vi se pare puțin?

— O nimica toată pe lângă dispariția fiicei dumneavoastră. Cu siguranță că mai e ceva de care vă temeți ori vă rușinați în mod deosebit.

— M'daaa! – făcu Radu Felecan. Ei bine, aflați că sunt masochist... pasiv; îmi place să fiu bătut, sigur, doar uneori, se precipită el să explice, și dintre toate partenerile pe care le-am încercat... niciuna nu avea tactul, măsura, priceperea Evei Godac. Acum, că știți totul despre mine...

— Dar nu și despre Eva Godac! – ripostă Șomotecan pe un ton de glumă și, pentru că interlocutorul său îi aruncase o privire de om nedumerit, se grăbi să-i explice: Adresa!

Cu o teamă greu de înțeles, Felecan se smulse din loc, ajunse din patru pași la masa de lucru a polițistului, apucă un creion și scrisese adresa Evei pe marginea unei gazete care trona deasupra unor dosare. După aceea, întreabă:

— Acumaaa... pot pleca?

Comisarul râse prietenos și-l conduse la ușă.

Următorul reclamant fu un bărbat de vreo patruzeci de ani, Gavrilă Dudaș, crupier la Cazinou, îmbrăcat foarte elegant, reținut la vorbă, cu mișcări delicate și bine dozate, de parcă s-ar fi temut că cineva din preajmă i-ar putea reproșa vreun gest nu îndeajuns de controlat.

Polițistul îl invită să ia loc, iar noul venit se supuse, având aerul unui adolescent bine crescut.

— Domnule Dudaș, vă ascult, îl îndemnă Șomotecan să-și desfacă baierile durerii.

— Sunt un om terminat... Fetița mea, Jana, poate o cunoașteți... a fost în casa dumneavoastră... e... e prietenă cu Pavel, feciorul dumneavoastră... ă... adică fac parte din același cerc de prieteni...

— Jana? – întreabă Costin mai mult pentru el – o blondă durdulie, cu ochii neastâmpărați ca ai unui viezure? Draga tatii!

Impresionat, elegantul vizitator își tamponă ochii cu o batistă mare și albă din mătase naturală.

— Sunt disperat, continuă Gavrilă. Nevastă-mea de două zile o duce într-un leșin. Nici ieri nu am lucrat... nici în seara asta nu mă simt în stare... Ajutați-ne!

— Domnule Dudaș, voi face tot ce e omenește cu putință.

— Știți... dacă mi se va comunica de către răpitori vreo sumă de bani drept răscumpărare... sper să ne înțelegeți că am prefera soluția asta... Oo! Nu cumva să credeți că suntem bogați, dar și colegii mei... și ai nevastă-mi, s-au oferit să ne ajute...

— Îmi pare rău că vă dezamănesc... dar eu nu cred că răpitorii vor bani. Dacă ar fi dorit asta, spuneau până acum. Sunt copii care au dispărut de patru-cinci zile...

— Dar ce doresc? — întreabă crupierul, înspăimântat.

Polițistul ridică din umeri, apoi murmură:

— Deocamdată... nu știu. Cred că asta vom afla o dată cu găsirea copiilor.

— Îngăduiți-mi să vă dau un sfat...

— Vă rog!

— Domnule Șomotecan... aveți grijă de Pavel... Mă tem că răpitorii copiilor noștri... aflând că dumneavoastră porniți în ajutorarea noastră și deci pe urmele lor... fie din răzbunare... fie spre a vă șantaja... l-ar putea lua pe băiatul dumneavoastră...

— Să nu credeți că nu m-am gândit. Oricum... mulțumesc, domnule Dudaș! — spuse comisarul și, deodată, trăsăturile chipului său se înăspriă. Tăcu o vreme, preocupat parcă de o idee care-l persecuta, ca, într-un târziu să zică într-o doară:

— Presupun că gândul șantajării mele prin posibila răpire a lui Pavel... v-a venit tot datorită unui șantaj... poate chiar exercitat asupra dumneavoastră.

— Mă rog... dacă vă poate ajuta... dar să știți că nu are nicio legătură cu cinstea mea, spuse Dudaș, netezindu-și un fir de păr răsculat numai în imaginația sa; alaltăieri mi s-a înscenat, da-da, mi s-a înscenat, accentuă el, o neregulă în funcționarea ruletei la care lucrez. Vă asigur însă că n-a fost decât un accident banal în funcționarea axului, dar cum nu mi-ar fi convenit să am o asemenea reclamație, am consimțit să discut cu doamna care insinua că provocarea defectiunii la axul ruletei mi-ar fi aparținut, și asta spre a favoriza pe cineva. Ei bine... mi-a condiționat tăcerea ei de recunoașterea mea, ca fiind necinstit... în scris.

— Presupun că n-ați făcut așa ceva, se arătă Șomotecan îngrijorat.

— Ba da, răspunse Gavrilă pe un ton firesc. Tocmai mi se confirmase dispariția Janei, vestea asta s-a suprapus aflării despre ceilalți copii răpiți... așa că singurul lucru important pentru mine în acea clipă era găsirea fetei, dar pentru asta aveam nevoie de slujbă, ca să am banii trebuincioși eventualei răscumpărări, cum mi-am închipuit că stau lucrurile. Am declarat... am semnat... am pus data... am dat-o dracului și mi-am văzut de nenorocirea care s-a abătut asupra mea și a soției mele.

— Sper că șantajista n-a folosit hârtia aceea spre a vă constrânge să nu declarați dispariția Janei!? – se arătă polițistul temător.

— Tocmai! Tocmai pentru a mă determina să nu reclam răpirea fetei mele... mi s-a făcut înscenarea aia... mi s-a luat, în scris, recunoașterea vinovăției mele ca un crupier necinstit! – se avântă Gavrilă în explicații.

Se despărțiră rece dar zâmbindu-și.

După crupier, polițistul îl primi pe bătrânul Josef Bril.

Tapiterul i se aruncă la picioare de cum păși pragul biroului său, șoptind, ca într-o rugăciune:

— Vin la dumneavoastră ca la Dumnezeu!

— Mi-a spus prietenul dumneavoastră, gardianul Plească...

— Dom' Gogu...

— Da, Gogu, mi-a spus că o să veniți. Cunosce necazul ce-l aveți și promit să-mi dau toată silința. Dar ridicați-vă și luați loc pe un scaun, vă rog.

Bril se ridică mai repede decât s-ar fi așteptat Costin de la un bătrân ca el, și-l pironi cu o privire uluită.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă prietenos polițistul.

— Ce să se întâmple? Iaca, eu vin să vă cer a-mi găsi sufletul și a mi-l da înapoi, iar dumneavoastră, în loc să mă dojeniți că n-am avut grijă de el, ba chiar să mă dați cu capul de toți pereții, după cum aș merita, îmi oferiți un scaun, ba mă mai și rugați să iau loc. Poate că nu fac bine... poate că nici nu se cade să spun ce-a spus domnul Gogu despre dumneavoastră, dar nu mă pot abține, că prea se potrivește, și încă de minune... că acum v-am și văzut la lucru.

Amuzat, comisarul îi zâmbi, iscodindu-l:

— Și... ce-a spus Gogu despre mine?

Tapițerul ezită o vreme, apoi își ridică umerii în semn de „Ce-o fi, o fi!” și murmură:

— „Ăla a nimerit la poliție din greșeală! Suflet mare. Popă trebuia să se fi făcut!” Și că numai și numai la dumneavoastră să vin.

— Aha! – făcu polițistul pe supăratul. Popă, hai?!

Bătrânul se trânti pe un scaun și, prinzându-și capul în palme, gemu:

— Ce-am făcut? Ce-am făcut?

Șomotecan îi puse o mână pe spate și, silindu-se să râdă, îi spuse:

— Sunteți prea necăjit și de aceea n-ați înțeles că am glumit; Gogu îmi este tare drag, iar ceea ce mi-ați spus ca fiind părerea lui despre mine, jur, domnule Bril, că mi-a făcut plăcere. Acum...

vorbiți-mi despre Olguța... despre prietenii ei... la ce spectacole merge... și... dacă știți... cam ce cărți citește; vorbesc de cele în afara manualelor școlare.

Josef relatează cu o uimitoare precizie spectacolele și cărțile care făceau bucuria nepoatei sale, având grijă să menționeze:

— Eu... domnule comisar... n-am citit niciuna dintre cărțile despre care v-am vorbit, dar Olguța mi le-a povestit pe toate. Tot așa mi-a povestit și piesele de teatru la care se ducea... Oftă adânc și continuă, ca într-o spovedanie: Știți... uneori tare m-aș fi dus și eu la teatru... dar nu mi-am îngăduit să cheltui pentru încă un bilet... și-apoi... trebuia să lucrez în vremea aia, ca să plătesc pe cel cumpărat pentru ea. Dar îmi povestea atât de frumos... de parcă aș fi fost la spectacol.

Șomotecan abia își stăpânea o lacrimă care-i mijea în colțul ochiului drept.

— Dacă e nevoie... eu pot să fac orice! Orice, domnule comisar! Înțelegeți, doar sunteți părinte, iar un bunic poate de două ori mai mult decât un părinte. Da, da... o să vedeți când veți fi bunic.

— Mulțumesc, domnule Bril.

— Eu... eu vă mulțumesc dacă mă veți folosi. Se înclină și părăsi biroul.

Rămas singur, Costin își aprinse o țigară, propunându-și să o fumeze în liniște și numai după aceea să continue audierea celorlalți reclamânți. Trase un fum, porni spre fereastră și o deschise larg. Afară ploua mărunț, toamna își intra în drepturi. Vuietul mării răzbătea până la el, iar de la gara de peste drum se auzi şuieratul unei locomotive obosite. Câțiva pescăruși se rotiră la mică înălțime, țipând disperat, și lui i se păru că aude strigătele de ajutor ale părinților veniți la el ca să le găsească copiii dispăruți... răpiți... Doamne! Dacă și Pavel al lui ar fi dispărut, el n-ar fi înnebunit? Aruncă țigara abia aprinsă și simți o nevoie strașnică să-și tragă palme, urlându-și în

sinea lui: „Fumează în liniște, criminalule! Copilul tău e acasă! Ce-ți pasă că alți părinți se dau de ceasul morții că ai lor au dispărut?” închise fereastra și ieși pe coridor, invitând pe următorul reclamant.

CAPITOLUL II

FURTUL

Frunze ce cad la tot pasul... Duminică după-amiază... Un vânt rece dinspre Sud prevestește ploaia.

Parcul, altădată vesel de larma copiilor, acum este aproape pustiu.

Câteva șomoioage de câlți, scăpate din cine știe ce canapea aflată în reparație la atelierul lui Josef Bril, prind să se rostogolească spre chioșcul unde, cândva, cânta o fardară a marinei militare. Dar asta părea să se fii întâmplat demult, dacă judecăm după privirile nostalgice ale unui bătrân care, cu mișcări de automat, arunca porumbeilor din preajmă fărâme dintr-o bucată de pâine neagră, din care mai mânca și el.

Într-un târziu, bătrânul tresări speriat din pricina unor pași apăsați care se apropiau de el, venind din spate. Nu știa cine să fi fost acela, dar cunoștea zgomotul cizmelor care, de când începuse războiul, îl speriaseră.

— Bună ziua, domnule Bril! — auzi bătrânul glasul puternic al omului pe care-l compătimea, fără să știe de ce anume.

Se întoarse și întâlni privirea tristă a celui ce-i inspira milă. Era maistrul militar Dionisie Ganeș, care locuia la numai câțiva zeci de metri de casa și micul său atelier de tapițerie.

— Bună să-ți fie inima, domnule Ganeș! — murmură bătrânul, fericit că-l vedea.

Se cunoscuseră de vreo două săptămâni, când Dionisie îi călcă pragul atelierului. Temător, Bril îl examinează îndelung, neîndrăznind să-l întrebe ce dorea. Maistrul militar se descoperi și-l rugă să-i dea o cană cu apă. Grăbit, bătrânul îi aduse. Militarul scoase din buzunarul vestonului câteva

bucăți de zahăr și, oferindu-i-le, murmură cu oarecare jenă:

— Altceva... n-am.

Tapițerul, impresionat de generozitatea, dar mai ales de purtarea vizitatorului său, îl întrebă cu ce-i mai putea fi de folos.

— Sunt un om trist și singur, răspunse Dionisie și oftă prelung. Apoi, privindu-l cu niște ochi lipsiți de expresie, ca ai celor pentru care viața încetase să mai aibă vreun rost, adăugă: caut o gazdă. Sunt nou pe-aici și... nu cunosc pe nimeni.

Josef îi mângâie sfios mâneca vestonului și-l întrebă câți ani are.

— Patruzeci și cinci, domnule! – răspunse militarul, pe un ton deferent, de parcă s-ar fi adresat unui superior de-al său.

Tapițerul i-a luat cana din mână, și-a lepădat șorțul, s-a spălat pe mâini, și-a pus haina cea neagră – singura pe care o avea – și l-a condus pe oaspete la o vecină care închiria camere frumos mobilate.

De-atunci au rămas prieteni.

Acum, în parc, inima bătrânului se umplu. De bucurie la gândul că domnul Ganeș avea să-i țină de urât măcar o oră și, cum în ultima săptămână reparase câteva canapele și fotolii, avea ceva bani. Dar cel mai mult îl bucură că îi putea vorbi despre comisarul Șomotecan și speranța că acela îi va găsi nepoata și i-o va aduce acasă.

Ganeș era la curent cu necazul care se abătuse asupra bătrânului și nu o dată îl compătimise, îl încurajase dar o și plânsese pe Olguța pentru nenorocul ei.

— Domnule Ganeș, n-ați vrea să acceptați invitația mea la... o sticlă cu vin?

Militarul zâmbi și își înălță capul.

— Numai dacă acceptați să plătesc eu.

— Dar asta nu se cade, domnule maistru militar, caută el să-și impună punctul de vedere. În primul rând eu sunt mai bătrân... Aș putea să vă fiu tată...

— Să nu mai spuneți vorba asta! Nu pot să mai aud cuvântul tată, gemu militarul. Eu sunt un tată... nedemn.

Porniră agale, călcând frunzele căzute pe pământul mai totdeauna jilav din pricina aerului sărat al mării.

Ajunseră lângă faleză. Acolo se găsea o cârciumă. Intrară.

Fiind duminică, localul era aproape gol; doar câțiva marinari și o singură femeie.

Josef și Dionisie se așezară la masa de lângă tejghea.

Patronul, un tip mărunțel și uscățiv, cu ochi iscoditori, se apropie de ei având aerul că îi cunoaște de-o veșnicie..

— O! Să trăiți! Bine-ați mai venit pe la noi! – și le zâmbi cu un tandru reproș.

Maistrul militar ceru o sticlă cu vin alb, scuzându-se invitatului său că cel negru, din pricina taninului, îi face mult rău.

Bril ridică o palmă aspră și bătătorită, cu degete împunse de ace și tăiate de sfori, semn că pentru el culoarea băuturii nu avea nicio importanță.

Mai bine de o oră, băură fără să-și spună nicio vorbă; nici măcar nu se priviră.

Într-un târziu, tapițerul puse capăt tăcerii, râzând silit și apucând mâna omului de lângă el.

— Știi, domnule maistru, se vede că noi doi suntem niște oameni la fel de necăjiți ca și țăranii ăia pe care i-am cunoscut în copilăria mea, într-un sat de pe lângă Fălticeni.

Dionisie îl privi cu interes, și asta îi fu de-ajuns bătrânului ca să se pornească a-i povesti în amănunt o scenă care părea să i se fi întipărit în amintire pentru totdeauna; într-o zi de sărbătoare, dimineata, intrase în crâșma satului să cumpere niște rachiu pentru bunicul său. O singură masă era ocupată de patru bătrâni, fiecare având dinaintea sa un dorobanț cu drojdie. Niciunul nu își privea comeseanul, niciunul nu vorbea nici măcar cu el

însuși. Fiecare se uita la dorobanțul său, de parcă acolo, în băutura aia blestemată, s-ar fi aflat tot rostul existenței sale.

Se priviră lung și suspinară în același timp.

Bril îl îndrăgise pe Ganeș dar îl și aprecia de când nepoată-sa i-a spus că acesta este un om instruit mult peste condiția lui de maistru militar, iar părerea ei ar fi că el poartă în ființa lui o taină care pare să-l apese.

Sticla de vin se golise și Josef prinse curaj:

— Domnule Ganeș, să dau și eu una...

— Păi... n-ajunge?

— Ajunge... n-ajunge, nu știu. Ce știu... este că m-am dus la poliție și am cerut să-mi găsească nepoțica.

— De! – făcu Dionisie, după o lungă ezitare.

— Dar m-am dus la cel mai bun polițist: la domnul comisar Costin Șomotecan.

Dacă l-ar fi ars cu fierul roșu, dacă i-ar fi smuls unghiile cu un clește ori i-ar fi sfărâmat oasele într-o menghină, Ganeș nu s-ar fi crispat într-atâta.

Tapițerul însă nu-l observă și continuă:

— Dar și noi, părinții năpăstuiți, ne-am înțeles să formăm echipe care să lucreze și cu poliția... însă și pe contul nostru, ca să prindem...

— Răpitorii?

— Ce răpitori? Nici domnul comisar Șomotecan nu crede că fetele și băieții noștri ar fi fost răpiți... că... zice dumnealui... dacă erau răpiți, imediat părinții ar fi primit oferte de răscumpărare.

Făcu un semn băiatului de la tejghea, iar acela le aduse de-ndată o sticlă la fel cu cea de dinainte și le turnă în pahare.

Ganeș însă se ridică brusc și, privindu-și ceasul, îl luă ca martor:

— Am întârziat! Iartă-mă, domnule Brill! Te rog să mă ierți! La ora asta mă întâlnesc cu cineva... în fiecare zi... Astăzi m-am luat cu vorba și am uitat, mai spuse el și se smulse din loc.

*

În fața cinematografului doamnei Agop, trotuarul era tixit de lume. Să fi fost ora optsprezece.

De pe celălalt trotuar, Dionisie Ganeș privea mulțimea.

După o vreme, porni către port. Se opri în dreptul unei librării și își aprinse o țigară.

Străduța nu era prea circulată la ora aceea. Știa bine asta.

Din depărtare, apăru silueta zveltă a unui tânăr de optsprezece ani.

Dionisie avu un fel de tresărire.

Curând, băiatul ajunse în dreptul lui.

Militarul îl privi cu o vădită tulburare și insistență.

Intrigat de interesul omului în uniformă, tânărul își încetini mersul și răspunse privirii lui.

Ganeș păru fâstăcit și, parcă fără să vrea, murmură:

— Bu... bună ziua... bună seara! Apoi, marcat de emoție, adăugă, precipitându-se, ca o scuză: Știți, când se îngână ziua cu noaptea... ochii mei nu deosebesc dacă-i mai mult noapte și mai puțină zi... ori invers.

Impresionat de starea maistrului militar, băiatul schiță un zâmbet binevoitor și-i răspunse, mai mult spre a-l liniști:

— A! Nu vă faceți griji! La ora asta... se poate spune oricum.

Tânărul avu impresia că ochii interlocutorului său prinseră a se umezi și asta îl tulbură.

Ganeș îi aruncă o privire de câine recunoscător și se grăbi să-i mulțumească pentru înțelegerea arătată față de infirmitatea sa.

— Sunteți foarte bun... foarte generos... Vă sunt recunoscător! Sunteți așa cum mi-am dorit să fie copilul meu... dacă...

— Ați avut un fiu și...

Nu apucă să-și termine gândul, că militarul îi cuprinse un braț, strângându-i-l în neștire.

— O! N-aș putea spune că am avut un fiu și mi-ar fi murit, dacă asta v-a trecut prin minte. Băiatul meu trăiește. Și, gătit de emoție, repetă în neștire: Trăiește... trăiește! Apoi, ștergându-și, pe furiș, o lacrimă, șopti: Vă asigur! Să nu credeți că a murit.

Era atâta disperare în șoapta aceea, de parcă militarul ar fi vrut să încredințeze întreaga omenire că speranțele sale într-o posibilă regăsire nu l-au părăsit.

— Cred! Cred, domnule maistru, îl asigură băiatul, covârșit de durerea încercată de militar. Se vede că am înțeles greșit. Vă rog să mă iertați...

Ganeș își desprinse mâna de pe brațul băiatului și spuse pe un ton lipsit de orice expresie:

— Numai eu sunt de vină. Numai eu, fiindcă de mult... am încetat să exist pentru el, dar și mai grav este că n-am existat niciodată... înțelegeți? Niciodată... nici măcar pentru o singură clipă, în amintirea lui.

Tânărul voi să se retragă.

Dinspre mare răzbătu sirena unui vas de luptă care se îndrepta spre port.

— Nu plecați... nu plecați, imploră maistrul militar.

Băiatul rămase pe loc.

— Vă promit că n-am să vă mai necăjesc vreodată. Încă două-trei minute. Nu vă cer altceva decât să-mi dați voie să vă privesc. Apoi glasul începu să-i tremure. Vă asigur, n-o să vă mai necăjesc... dar acum îmi este cu neputință... așa... dintr-o dată.

Flăcăul era deopotrivă impresionat și tulburat de purtarea maistrului militar.

— Vă implor... nu mă lipsiți de înțelegere... de milă, continuă Ganeș.

— De milă? – se arată băiatul surprins.

Ganeș îl privi cu ochii umezi.

— Da, milă! Apoi răsă silit și continuă: Cerșetorii n-au rușine. Credeți ce vreți despre

mine, dar nu mă lipsiți de bucuria că vă am dinaintea ochilor și că vă pot privi...

— Bine... nu trebuie să spuneți toate astea. Mai pot rămâne câteva minute. Dionisie îl îndemnă să-l însoțească.

Porniră spre faleză.

O vreme, niciunul nu spuse nimic.

Coborâra scările unui parapet destul de abrupt, până ajunseră lângă plajă.

Vântul se întetise răscolind nisipul și scormonind întinsurile mării până în adâncuri.

— Mă tem că voi întârzia acasă, murmură tânărul.

Bărbatul în uniformă se opri, îi prinse mâinile și spuse:

— Considerați-mă nebun, dar nu sunt. Disprețuiți-mă fiindcă mă umilesc, cerșindu-vă un lucru pe care nu-l înțelegeți, dar care pentru mine este singura alinare a disperării în care eu... eu și nimeni altul... m-am cufundat. Își desprinse mâinile de pe cele ale tânărului și porni, murmurând: Știți de când vă caut?

Fu rândul tânărului să-l silească a se opri.

— Mă căutați?

Ganeș păru să nu-l audă și, privind undeva, în depărtare, continuă:

— Știți de când vă pândesc?

Flăcăul tresări, oarecum speriat de această mărturisire a militarului.

— Mă pândiți? De ce?

Dar omul în uniformă nu dădu semne că l-ar fi auzit nici de data asta.

— Cunosc fiecare piatră pe care călcați și vă binecuvântează pașii, cunosc tot ce faceți clipă de clipă și vă binecuvântează faptele...

Tânărul îi prinse o mânecă a vestonului, zgâlțâindu-l, de parcă ar fi vrut să-l trezească dintr-un somn neliniștit.

— Domnule maistru! Domnule maistru! Apoi, când Ganeș îl privi, se încumetă să întrebe: Pe cine

vă amintesc?

La câțiva metri de ei se afla o barcă răsturnată.

Tânărul îl îndemnă s-ajungă acolo și Dionisie îl urmă cu mișcări de automat.

— Pe cineva drag... foarte drag, răspunse militarul și prinse a netezi o mânecă a hainei de sărbătoare purtate cu grijă de băiat.

Era atâta umilință și adorație în gestul acela mărunț, că tânărul își petrecu o palmă peste mâna care-l mângâia.

— V-aș putea ajuta în vreun fel, domnule maistru?

Cel întrebat îl privi lung, suspină și, după multă vreme, răspunse:

— Acum e prea târziu.

Marea devenea din ce în ce mai agitată, iar valurile ajunseseră până aproape de barca răsturnată pe care stăteau cei doi.

Începea să se însereze.

— Așa-i că dumneavoastră... de câteva zile vă tot uitați după mine? – întrebă băiatul.

Militarul, care privise o vreme învolburarea apelor, tresări și își întoarse capul spre el.

— Da, recunosc, fac asta de multe... de foarte multe zile.

Tânărul îi zâmbi, binevoitor, și continuă:

— De ce nu mi-ați vorbit până azi?

Spre surprinderea băiatului, Dionisie răspunse pe un ton răstit, de parcă s-ar fi aflat la un interogatoriu:

— Sigur! Trebuia să vă fi vorbit mai de mult. Sper să ne mai întâlnim.

Băiatul se arătă bucuros să-l revadă, ba mai mult, îl invită la el acasă, asigurându-l: „Tata nu se va supăra. S-ar putea să vă înțelegeți mai bine cu el decât cu mine.”

Dionisie îi căută privirea și, când i-o întâlni, murmură:

— Eu de dumneavoastră am nevoie! înțelegeți? Din toată lumea asta, n-am nevoie de nimic

altceva!

— Bine, dar tata...

Militarul se ridică de la locul său și preciză neașteptat de dur:

— Cu tatăl dumneavoastră am o veche neînțelegere. Apoi se grăbi să precizeze: Cu adevăratul tată!

Tânărul se ridică de pe barca răsturnată și tună:

— Ce-ați vrut să spuneți cu acel „adevăratul tată”?

— Nimic... nimic important pentru dumneavoastră, domnule Mihăiță.

Cel numit astfel protestă:

— Pavel! Mă cheamă Pavel Șomotecan. Apoi bâigui: probabil... semăn destul de bine cu acel Mihăiță...

— Da, da, se agăță Dionisie de explicația pe care Pavel și-o dăduse singur. Semănați teribil.

— Dacă doriți... spuneți-mi Mihai... chiar față de tata.

Ganeș ripostă neașteptat de violent.

— Nu! Niciodată... în fața domnului Costin Șomotecan.

Pavel nu-și ascunse mirarea.

— Costin? Așadar... știați cum se numește tata iar numele meu nu îl cunoșteati?

— Da, recunosc el, oarecum jenat. Numele dumneavoastră l-am știut dintotdeauna, iar mai târziu am aflat și cum se numește pretinsul tată.

Tânărul îl privi cu ură.

— Mi-a fost milă de dumneavoastră și... și încă îmi este, dar nu vă dau voie să spuneți lucruri urâte pe seama tatălui meu.

Ganeș însă nu avea curajul necesar ori, pur și simplu nu socotea că sosise momentul potrivit să spună tot ceea ce își propusese, așa că se strădui să găsească o cale de amânare.

— Despre tatăl dumneavoastră pot spune ce poftesc, însă despre domnul Costin... aveți dreptate, numai ce se cuvine.

Pavel își plecă fruntea în nisipul umed și întunecat, gândind că străinul acela știa că fusese înfiat de Șomotecan. Dar de ce nu voia să-l întâlnească? Ce avea de împărțit cu Costin? Din câte știa el, și știa destule despre părintele său adoptiv, nimeni nu-i reproșase nimic. Șomotecan lucra în poliție, unde ajunsese la o funcție importantă. El, Pavel, se pomenise în casa lui încă de pe la doi sau trei ani. Pe vremea aceea, Costin avea o soție căreia băiatul i-a spus mamă până mai anul trecut, când s-a prăpădit.

Costin era acum „bătrân”, cum îi plăcea lui să spună, deși nu împlinise încă nici cincizeci de ani. Înalt, slab, sobru, rezervat față de toată lumea, era respectat de toți cei din jurul său. Cu Pavel rareori se juca. Nu-l bătuse niciodată, dar nici nu-l sărutase, așa cum văzuse băiatul că se poartă alți părinți cu odraslele lor. Îl dăduse la școală și-i promisese că, de-ndată ce războiul se va fi terminat, avea să-l trimită la politehnică. Câteodată, duminica, se plimbau împreună, mai ales după ce murise „mama”. Și astăzi trebuiau să fie împreună dar nenea Tache, fostul chestor al lui Costin, i-a trimis vorbă discipolului de odinioară să-l aștepte. Vizitele lui nenea Tache aveau o semnificație aparte pentru tatăl lui Pavel, mai ales în ultimele două-trei săptămâni, de când se aflase despre răpirile unor băieți și fete. Din pricina aceluiași „nea Tache” se afla Pavel, acum, alături de omul ăsta în uniformă, pe care fără să vrea îl întrebă:

— Știați de mult că am fost înfiat?

— Hm! Cam de mult. Important este cum de-ați aflat dumneavoastră. Cine v-a spus?

— Tata! Apoi adăugă, precipitându-se, că această mărturisire a lui Costin nu schimbase cu nimic relațiile lor, ba mai mult, pe lângă dragostea ce i-o purta, a survenit și recunoștința.

Ganeș oftă.

Din eter se făcu auzită sirena de alarmă aeriană.

Curând, întunecatul cer fu brăzdat de spoturile luminoase, crude, ale unor reflectoare, încrucișându-se aidoma liniilor unui nod de cale ferată.

Într-un târziu, Dionisie puse capăt acelei tăceri apăsătoare:

— Domnul Costin v-a vorbit despre împrejurările care l-au îndemnat să vă înfieze?

Băiatul răspunse, clătinându-și capul.

— Dar despre adevăratul tată? – continuă Ganeș să foreze în sufletul tânărului.

— Nu prea. Atâta doar, mi-a spus că trebuie să-i port un gând bun.

Când auzi asta, omul în uniformă păru să-și piardă controlul și strigă indignat, luând martor întreaga omenire.

— Auziți, oameni buni! Auzi, lume luminată! Dacă s-a mai pomenit atâta batjocură! Hm! „Un gând bun!” Da? Câtă generozitate! – mai spuse el și se sili să râdă.

Pavel îl apucă de umeri.

— Ce-aveți cu tata? De ce atâta ură?

— Ură!? – se arată militarul surprins.

— Atunci?

— Dispreț, răspunse Ganeș pe un ton rece. Un imens dispreț.

Din depărtare se făcură auzite niște detunături.

Cei doi scrutară depărtările, privind când spre uscat, când spre nemărginirea mării.

— N-ai teamă, îl încurajă Dionisie. Se dă o luptă pe apă, foarte departe de noi.

Băiatul se ridică de la locul său și voi să-și părăsească interlocutorul, fără măcar să-și ia rămas bun de la el.

Celălalt se năpusti pe urma lui, implorându-l să rămână.

— N-am poftă să vă mai aud ponegrindu-l pe tata, ripostă băiatul, voind să se apere, presimțind parcă ce avea să urmeze.

Omul în uniformă își continuă mărturisirea, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

— ... Când am spus că-l disprețuiesc pe tatăl dumneavoastră, nu m-am gândit la domnul Costin... ci la mine.

— Vasăzică... dumneavoastră sunteți... tata?

Ganeș murmură înfundat, fără să-l privească:

— Da... tata.

Covârșit de emoție, băiatul îl întreabă cum îl cheamă.

— Dionisie Ganeș!

Cu revelația pe care o încearcă un copil văzând pentru prima oară un imens pom de Crăciun și cu bucuria duplicității într-un joc de-a fața-ascunsă, tânărul îi puse o mână pe umăr, prietenește, cerându-i să-l numească Mihai.

— La ce bun? Doar așa... ca să te zăpăcesc? Pe urmă își mărturisi părerea de rău pentru slăbiciunea de a-i fi spus acel adevăr de care Pavel n-avea nevoie și se puse pe plâns.

Într-un târziu, îi căzu cascheta.

Tânărul i-o ridică, o șterse și o așeză lângă el. Timid, prinse a-i mângâia părul des, aspru și încărunțit, murmurând trist:

— Ce-ar fi să vii la noi?

Celălalt își scutură capul și spuse:

— Mă tem că, văzându-mă, domnul Costin mi-ar putea trece numele pe vreo listă, indicând ora și locul unde aş putea fi arestat.

— Pretinzi că tata ar fi capabil de asta?

Dionisie răspunse prompt:

— Cine a trădat o dată, trădează mereu.

Pavel îl înșfăcă de veston, cu toate că celălalt era mult mai robust decât el.

— Ia ascultă, tună el, pe cine a trădat tata? Și zgâlțâindu-l, continuă: Pe tine? Pe altul? Sau., vorbești așa... degeaba?

— Pe mine... pe alți colegi... Pe cadavrele noastre a ajuns la situația actuală.

— Ai fost polițist? – întreabă Pavel, incitat.

Dionisie tresări, dar privirea lui nu trăda frică.
Pe un ton sigur, recunosc:

— Da!

— Ascultă! Despre ce fel de trădări vorbeai?

— Aa! – făcu Ganeș. Insistența ta mă bucură.
Da, da! Mă bucură că ții neapărat să afli
adevărul... dar mă și surprinde.

— Te surprinde?

— Da. Gândeam că domnul Costin și-a făcut
din tine o bună unealtă sau măcar momeală pentru
aflarea unora care gândesc la fel ca mine, adică
împotriva polițiștilor corupți...

Băiatul se smulse din loc și-l privi indignat.

— Să nu începi iar! N-am să mai ascult nicio
vorbă rea despre cel care m-a crescut. Și-apoi... ce
dovadă ai că el te-a trădat?

— Întrebi pe ce temei îl acuz pe Costin că m-a
trădat?! Ei bine, dragul tatii, tot pe același pentru
care pot jura că-mi „poartă de grijă” în continuare.
Respiră profund de câteva ori, ca și când ceea ce
avea să spună nu răzbătea prea ușor din adâncurile
tainei în care păstrase acel secret și, după o altă și
mai lungă ezitare, mărturisi: Caută-mă prin
evidențele pe care le ține pentru interesele lui
personale ori, cum îi place să se fălească, pentru
studiile sale; vei mai găsi acolo și alți foști colegi
care se află pe listele lui negre, ca Sabin,
Drăghicescu, Jurcă... Dacă nu mă găsești... dacă
te-am mințit, să-mi tragi palme în plină stradă și să
mă uiți ca pe ultimul gunoi. Numele meu de cod,
în evidențele lui, este... Bâtlanul.

— O să caut... Dar tot nu mi-ai răspuns: Ce are
Costin cu tine?

— Dragul tatii... e o poveste lungă și... pe cât
de urâtă... tot pe atât de tristă. Șomotecan și cu
mine am fost colegi la poliție. Când s-a pus
problema de promovare la conducerea serviciului
de moravuri, șefii m-au preferat pe mine. Cum era
firesc, am cerut să văd toate lucrările în curs de
verificare, cercetare etc. Și nu mi-a fost prea greu

să-mi dau seama că Șomotecan favoriza câteva grupuri de traficanți de droguri și altele de traficanți de carne vie... L-am invitat pe Costin la mine acasă și l-am implorat să abandoneze drumul pe care apucase și care nu avea să-l ducă decât la pierzanie. La început a negat categoric că ar avea vreun amestec în nelegiuirile acelor răufăcători, însă după ce l-am convins că am dovezi clare privind vinovăția sa, a recunoscut. Băiatul tatii! – gemu Dionisie, după două zile am fost arestați – eu și alți patru colegi ai mei –, cercetați și condamnați la patru ani pentru favorizarea unor traficanți de carne vie și droguri. Mi-a luat locul la conducerea serviciului, evident, favorizat de superiorii cu care împărțea „darurile” proxeneților, răpitorilor de fete care erau transformate în târfe și vândute diferitelor bordeluri, traficanților de droguri etc. După mai puțin de un an... milostivul... te-a înfiat. Dar nu m-a lăsat în pace nici după ce am ieșit din pușcărie. Ți-am spus doar, figurez în așa-zisele lui fișe de persoane care, chipurile, vor fi incluse în „studiile” sale. În realitate însă, mă aflu înscris într-o sinistă evidență a celor pe care el vrea să-i distrugă.

La capătul unei lungi tăceri, Pavel întreabă:

— Iartă-mă, dar cum de te-au primit în armată dacă... zici că ai fost condamnat... și încă pentru acte de necinste săvârșite pe când erai funcționar public?

— Află că port hainele astea de nevoie.

— N-ai altele?

Celălalt râse silit, apoi explică:

— Ce să te mint, prea multe n-am, dar acum mi-am asumat un rol pe gustul meu și merită să risc orice.

— Și... mă rog, pentru ce faci asta?

— Pentru niște copii... răpiți!

— Ascultă! Ia... iartă-mă că-ți spun, dar te pretezi la un lucru fără noimă. De asemenea cazuri se ocupă tata.

— Tocmai de aceea, dragul meu! Tocmai de aceea!

— Vreau să pricep! – bâigui Pavel.

— Nimic mai simplu, ripostă Ganeș: nu pot lăsa copiii răpiți în ultima vreme s-ajungă terfeliți prin cine știe ce spelunci de-aici ori de-aiurea, la discreția codoșilor, inverțiților, perversilor sexuali ori să ajungă victimele traficantilor de droguri.

— Și cum o să-i aperi, de unul singur?

— Mă aflu în fruntea tuturor părinților năpăstuiți. Mi-au pus la dispoziție fonduri, suflet și, la nevoie, chiar arme. Ei știu că pe mine pot conta, fiindcă și mie mi s-a răpit copilul. Nu domnul comisar Costin Șomotecan este de-al lor, ci eu. Pricepi?

— Înțeleg... înțeleg, gemu Pavel, dar haina militară...?

— M-am deghizat! Închipuiește-ți că gradul și funcția modestă pe care mi-o recomandă epoleții sunt o garanție de onestitate și, mai ales, certificarea faptului că nu sunt un polițist.

Pavel îi mângâie haina, continuând să întrebe:

— Poți să-mi spui... de ce a fost nevoie ca mama să mă dea lui Șomotecan?

Ganeș nu-i răspunse imediat. Își înfipse degetele în reverele vestonului și trase până ce unele cusături prinseră să se desfacă. Pe urmă, spuse:

— Ilinca a plecat și ea cu tine... la Șomotecan.

— Cum, strigă băiatul, Ilinca Șomotecan era chiar mama mea?!

Celălalt părea ajuns la capătul puterilor. Îi răspunse doar cu o înclinare a capului și apoi se ridică de pe barca răsturnată, îl luă de braț pe Pavel și-l îndemnă să meargă spre treptele care urcau pe faleză.

Începuse să picure.

Întunericul cufundase marea și uscatul, deopotrivă, în adâncurile lui tainice.

— Cât spuneai că ai stat la închisoare? – întreabă Pavel deodată.

Ganeș suspină, ca tot omul când își aduce aminte de vreun necaz, și-i răspunde:

— Condamnarea... era de patru ani, dar... după câteva luni de la pronunțarea sentinței, am izbutit să evadez; zece ani după aceea am fost un proscris... un fugar.

Tânărul îi întinse mâna și Ganeș i-o cuprinse strâns.

— Când te mai pot vedea? – întreabă Pavel.

Bărbatul îl privi cu recunoștință și se grăbi să-i răspundă:

— Dacă vrei, chiar și mâine...

— Tot la librărie?

— Tot acolo, consimți Dionisie.

Băiatul îl îmbrățișă, sărutându-l. După aceea se smulse de lângă el și porni alergând.

Locuia pe o stradă de la marginea orașului, de-a lungul căreia se înșirau curți-han cu câte cinci sau șase familii de-o parte și de alta, toate alcătuite din oameni modești. În fiecare din aceste curți erau trei-patru copii, cu excepția celei care purta numărul șase, unde locuia Pavel.

Își iubea mahalaua, curtea, vecinii. Întotdeauna, când se întorcea de la școală, cânta ori fluiera vesel de-ndată ce intra pe strada lui.

Pavel îl părăsi pe Ganeș alergând spre casă, tulburat de toate cele aflate, îmbătat de adorația pe care cineva i-o arătase pentru prima dată în viață, covârșit de nedreptățirea omului în uniformă. Ceva nelămurit îl îndemna spre o răzbunare la fel de nelămurită. Oricum, Costin ar fi meritat o pedeapsă pentru tot răul pe care i l-a făcut atât lui Dionisie cât și celorlalți colegi ai acestuia. Apoi se gândi să meargă pe la toți prietenii lui Costin și să-i prevină că acela îi primejduiește. Nu! Mai întâi îl va întreba pe tata, pe adevăratul său tată, cum să procedeze, pentru că, în asemenea situații extreme, desigur că sunt anumite reguli care însă... din necunoaștere, păreau să facă parte dintr-un joc, pe cât de straniu, pe atât de fantezist. Pentru ca să

judece limpede și mai ales să-și facă ordine în vâlmășagul de gânduri, sentimente și resentimente ce-l năpădeau, avea nevoie de un loc liniștit unde să poată chibzui în voie. Porni înapoi spre locul în care îl părăsise pe Ganeș, de parcă acolo ar fi trebuit să-l găsească întotdeauna, ca pe o statuie.

Totuși nu-l putea urî pe tatăl său vitreg, iar neputința asta părea să-l doară cel mai mult. O! Ce n-ar fi dat el să dobândească ura trebuincioasă unei înfruntări pe viață și pe moarte cu acela care l-a despărțit de părintele lui. Cum i-ar mai striga el în auzul întregii lumi cât de mârșav a fost, numai pentru a-și acoperi blestemata lui parvenire de trădător, îmbrobodindu-i pe cei ce-l credeau un polițist cinstit. Dar ceva îl încătușa, paralizându-l. Fără să vrea, porni înapoi spre casă.

*

Costin nici nu observase că Pavel încă nu se întorsese. Când băiatul îi spusese că ar vrea să se ducă la cinematograful, îi dădu niște bani spunându-i să-și cumpere o prăjitură când va ieși de la film. Imediat ce Pavel plecă, se apucă de lucru. Mai avea timp până la venirea domnului chestor Costache Simionescu; în mai puțin de o oră trebuia să-i prezinte un plan de măsuri cu privire la descoperirea răpitorilor de copii, că doar pentru asta îl rugase să treacă pe la el. Sigur, Costin s-ar fi dus el la Tache, cum îl numeau pe-ascuns foștii colaboratori pe chestor, dar știa că, de când fusese pensionat, bătrânul își făcea plimbarea zilnică pe lângă casa lui. Când i-a telefonat rugându-l să-i acorde o întrevedere, Tache l-a întrebat doar ce oră îi convine. Șomotecan mai apelase la el și altă dată când se simțea oarecum amenințat de unele cazuri, iar bătrânul îi împărtășea din experiența și logica lui cu-atâta delicatețe, că uneori cel care-i solicitase ajutorul avea impresia că el și nu chestorul găsisese soluția cazului cu pricina.

Tache îl primise pe Costin ca „recrut” în poliție și îl îndrăgise pentru că îl simțea, într-un fel,

neajutorat datorită sensibilității sale excesive. O dată l-a surprins dându-și întreaga simbrerie unor prostituate care abia se eliberaseră dintr-un așa-zis lagăr de reeducare, și i-a spus: „Altă dată să ai grijă să nu te vadă ceilalți... Nu sunt băieți răi, dar înțelegerea lor e trunchiată.” Din ziua aia, tânărul și bătrânul polițist se simțeau legați printr-o tainică afecțiune, dar și o imensă prețuire reciprocă.

Șomotecan părea amenințat să cadă într-o stranie adulație față de chestorul Simionescu din care își făcuse un soi de idol, mai ales de când aflase de ce copilărie nefericită avusese parte și cât de greu răzbatuse în viață. Cunoștințele, capacitatea lui profesională, rezultatele trudei sale l-au ajutat să avanseze, dar numai până la gradul de chestor, pentru că impostorii, lichelele și incapabilii i-au înscenat o porcărie din care abia a scăpat cu scoaterea la pensie.

Din toate câte le aflase despre Tache, pe Costin îl impresionase cel mai mult faptul că nici el și nici altcineva nu-l văzuse râzând ori măcar zâmbind. Și gândul că omul acela n-ar fi fost vesel măcar o singură clipă îl îndurera nespul.

Sonerie zbârnâi prelung și Costin sări de la masa de lucru, deschise ușa și-l întâmpină pe fostul său patron cu un protocolar „Am onoarea, domnule chestor!”

— Onoare ai! – ripostă oaspetele, dar să văd dacă și isprava îți este pe măsura onoarei, glumi el.

Costin se grăbi să-i scoată pardesiul, ca imediat după aceea să-i potrivească scaunul și să-i așeze dinainte filele pe care așternuse câteva ipoteze și eventualele căi de soluționare a cazului care-l preocupa într-o mare măsură.

Bătrânul își scoase ochelarii, și-i potrive pe nas și începu să citească.

Șomotecan trecu în bucătărie, nu numai pentru a-și lăsa musafirul să-și facă, în voie, o părere despre lucrul său, ci și să pregătească un ceai din ierburile culese de el încă din vara trecută.

— Pavel e prin vecini? – îl auzi strigând pe Tache.

— La cinema! I-am dat și de o prăjitură, ca să putem discuta liniștiți mai multă vreme.

Apa începuse să fiarbă. Scoase dintr-o cutie de tablă un pumn de buruieni uscate, tocate mărunț, și le aruncă în ibric. Așteptă ca fierțura să mai dea în vreo două clocote și apoi stinse focul. „Lămâie!”, se pomeni Șomotecan exclamând. N-avea. Uitase ori nu găsisese, totuna. Știa că Tache nu bea ceai fără acreală. Începu să cotrobăiască prin borcănașele, mai mult goale, așezate pe o etajeră și găsi niște sare de lămâie. Era salvat. Puse în ceaiul aburind câteva cristale, apoi turnă în cești lichidul colorat în roșu aprins și porni către domnul chestor care, probabil, își terminase lectura și acum se gândea.

— Merge? – întreabă Costin, pe un ton care vădea așteptarea unor laude.

— Pare fără greșală! Dar imediat se grăbi să precizeze: Am spus „pare”!

Amfitrionul îl privi mirat.

— Să știi că nu m-ai păcălit; chestia aia cu care nu sunt eu de acord uneori, acum ai pus-o la urmă.

— Vă referiți la cei pe care mă bizui în aflarea copiilor răpiți?

— Da.

— Păi, domnule chestor, se adresă el lui Tache pe un ton oficial, tocmai de-aceea am pus-o la urmă, ca să vă fie mai ușor de scos. Și se sili să râdă.

Tache replică sobru:

— De data asta trebuia să fie pe primul plan! Aici avem de-a face cu o pepinieră de ticăloși, mulți dintre ei provenind direct din pușcării, că de cine altcineva să se folosească răpitorii? Și apucând copia listei cu informatori, i-o flutură pe dinainte.

Șomotecan pricepu la ce se referise Tache și se grăbi să-i prezinte o listă suplimentară. Știa că nu-i plac informatorii.

De când lucrau împreună, Costin își făcuse chiar niște evidențe știute numai de el, pentru a nu se angaja în discuții cu nenea Tache și, ori de câte ori se ivea nevoia găsirii unui om de nădejde care să ajute la împlinirea vreunei sarcini, într-un loc unde poliția nu dispunea de cineva de încredere, Șomotecan era cel care găsea elementul trebuincios în cel mai scurt timp, scoțându-l din evidențele sale personale, precum un magician iepurașul din joben.

Bătrânul își terminase ceaiul și se porni să recitească planul.

Costin îl urmărea atent.

După o vreme, Tache murmură ca pentru el:

— Prea puțini oameni...

— Prea puțini? – se arată nedumerit Șomotecan.

— Da, răspunse bătrânul. Nu-i destul să pornim la o asemenea treabă numai cu trei-patru elemente de sprijin. Făcu un gest în semn că are nevoie de un creion.

Șomotecan se grăbi să i-l dea.

Tache scrise câte ceva în dreptul punctelor care nu-l satisfăcuseră și pe urmă își ridică privirea spre Costin, zâmbindu-i:

— Mâine va trebui să iei legătura cu Borilă; era un spărgător bine plasat printre proxeneți și traficanți de droguri. Îl găsești la casa de deasupra cârciumii lui Ceafdaridis. Dar să faci asta în zori, că ăla pleacă întotdeauna cu noaptea-n cap. Completezi lista cu încă cinci informatori, dintre care doi să vină aici, în oraș, în văzul lumii, dar ca din întâmplare. O să-i recomande Borilă, prin bombe, ca pe mari șefi de gang. Tu să ai grijă de tema „cuvântărilor”. Se ridică, își îmbracă haina, își bătu pe umăr fostul discipol și plecă.

Rămas singur, Șomotecan își aprinse o țigară – făcea asta rareori în ultima vreme, pentru că îl cam supăra inima – și se apucă de lucru. Mai întâi scoase dintr-un seif vechi evidențele sale personale gândind ca, o dată cu includerea în plan a mai

multor elemente banditești, să compenseze și cu mai mulți oameni de ajutor punctați în ultima vreme, și despre care culesese informații favorabile utilizării lor în afacerea răpitorilor de copii.

Mai scoase o cutie cu fișe personale ale celor mai periculoși traficanți de carne vie precum și ale susținătorilor acestora, oameni cu funcții înalte, implicați până peste cap în afacerile cele mai murdare. Majoritatea fișelor nu purtau numele reale ale titularilor, ci nume fictive, de cod.

Preocupat și presat de timp, nu-și dădu seama cât de târziu se făcuse când Pavel intră pe ușă. Auzindu-l, Costin se ridică de pe scaun.

— Să-ți dau ceva de mâncare?

— Nu mi-e foame, răspunse băiatul, dar, văzând masa plină de hârtii, un gând năstrușnic îi fulgeră prin minte. Reveni brusc asupra refuzului și spuse că ar avea poftă de ceva cald.

Celălalt zâmbi șters, pricepând că fiul său, printre altele, dorea un ceai cum numai el știa să facă. Trecu grăbit în bucătărie, de unde-i strigă:

— După ce-oi mânca, să-mi povestești filmul.

Pavel nu-l auzise. Era aplecat asupra documentelor înșirate pe masă. Cu respirația întretăiată din pricina emoției și a fricii de a nu fi surprins, se strădui să cuprindă, în primul rând și cât mai repede, titlurile înscrisurilor lăsate de Șomotecan parcă anume pentru un ochi indiscret ori și mai rău. Citea mult, citea foarte repede. Curând descoperi o listă cu unsprezece nume ciudate, singurele de acest fel în noianul de hârtii. Parcurse rândurile acelea scrise cu grijă și, nevenindu-i să creadă, reluă lectura lor pentru a cincea oară; ultimul nume era Bâtlanul. Așadar, omul în uniformă avusese dreptate. Așadar, acela, adevăratul său tată, era din nou pe cale să fie sacrificat de trădătorul Costin Șomotecan. Pe masă erau mai multe file albe și două creioane. Copie în mare grabă toate acele nume, cum și câteva date

din planul la care lucrase Costin până atunci: numele celor ce urmau să acționeze, locuri, ore etc, oprindu-se numai când îl auzi pe părintele său adoptiv: „Vineee! Domnul e servit!”, cum se jucau ei uneori. Flăcăul își bău ceaiul și se culcă, celălalt rămânând să lucreze.

Când Pavel se trezi nu-l mai văzu pe Costin, care plecase devreme, în zori. Se îmbracă în grabă și plecă, lăsând casa cu ușile deschise, gândind că nu se va mai întoarce nicicând. Își luase pe el o haină mai groasă, văzând că toamna se și făcuse simțită, nopțile fiind destul de reci. Și-apoi, cine știe pe unde avea să înnopteze de acum, în drumurile lui de hoinar pe care se hotărâse să meargă. Trecu pe lângă ulucile curților unde locuiau câțiva prieteni ori colegi de școală și murmură, pentru fiecare, un gând de rămas bun. La capătul străzii întâlni unul dintre câinii pe care-i îndrăgea. Se aplecă, îl mângâie și-i spuse la ureche: „Cine-o să-ți mai oblojească rănila când te-or bate oamenii cei răi? Cine-o să-ți mai dea pâine cu untură... și cui o să te mai jeluiești când ți-o fi greu?” îl înecă plânsul, gândind că aceeași soartă avea s-o aibă și el dar, după câteva clipe, își spuse că tata, adevăratul lui tată, care era cu adevărat cinstit, avea să-i poarte de grijă ori măcar să-l îndrume către ce avea să facă. Se despărți de câine și porni spre cimitir. Voia să-și ia rămas bun de la mama Ilinca și, mai ales, să-i spună că n-avea nimic să-i reproșeze, nici pentru că îl abandonase pe Dionisie, nici pentru că îi ascunsese că era adevărata lui mamă. Ajunse la cimitir. Se opri la poartă și cumpără o singură floare.

Apucă pe o alee desfundată de ploi și de roțile dricurilor.

De undeva, din înaltul cerului, se auzi ciripit de păsărele. Soarele se lupta să răzbată printr-un nor albicios și subțire, îmbrăcând cimitirul într-un amestec straniu de lumină palidă și umbre nedefinite ale copacilor.

Pavel își continuă drumul spre mormântul Ilincăi și, o dată ajuns acolo, i se destăinui. Într-un târziu se îndreaptă spre poartă; pleacă.

Strada nu era prea aglomerată. Își iuți mersul până când se pomeni în apropierea chesturii unde lucra Șomotecan și, deodată, se simți cuprins de o neînțeleasă părere de rău. Hoinări până când obosi. Intră într-un birt și ceru o ciorbă dar, cu toate că îi era foame, nu mâncă nici măcar o jumătate din farfuria pe care o plătise. Într-un târziu îl întreabă pe patron ce oră era. Acela îi răspunse: șase. Se ridică grăbit de la masă și porni spre librăria unde se știa așteptat de Dionisie. Își pipăi buzunarul din interiorul hainei, voind să se asigure de existența copiilor din listele de evidență ale lui Costin. Erau acolo. Străzile se aglomeraseră. Era în întârziere. O dată ajuns la locul întâlnirii, fu încercat de o emoție cumplită și o teamă animalică puse stăpânire pe el. Mai mult, îl cuprinse o remușcare dublată de repulsie pentru furtul săvârșit.

Dionisie era în magazinul alăturat librăriei.

Pavel îl văzu prin geamul vitrinei luând o pungă mare și îndreptându-se spre ieșire. Îl lăsă să ajungă în stradă și se luă după el. Când îl ajunse din urmă, Ganeș îl întreabă:

— De ce ai întârziat?

În ciuda oboselii pradă căreia se afla, băiatul explodă:

— Nu te-am trădat! Auzi!? Nu te-am vândut!

Ganeș îi făcu semn să nu mai strige și-l mângâie.

— Ești tras la față, dragul tatii...

— Am fugit de-acasă.

— Din cauza mea?

— Nu. Din cauza lui, răspunse tânărul și scoase din buzunar copia listelor din evidențele lui Costin.

Ganeș examinează hârtia în grabă și obiectă:

— Dar asta nu-i scrisul lui Șomotecan!

O clipă flăcăul se arată surprins, însă imediat își spuse că Dionisie fusese cândva coleg cu tatăl său

adoptiv, așa încât îi putea cunoaște scrisul.

— Da, recunosc Pavel, nu-i scrisul lui; am copiat ceea ce mi s-a părut mai important și, mai ales, lista pe care se află numele sub care mi-ai spus că te-a codificat, Bâtlanul, laolaltă cu ceilalți pe care vrea să-i distrugă.

Ganeș suspină lung.

— Din câte-mi dau seama, mai toți foștii săi colegi, cum și oameni cu poziții dintre cele mai onorabile sunt pe lista lui. Cine știe câți dintre noi nu vor mai vedea lumina zilei, într-o săptămână-două! Apoi îl luă de braț și porniră spre mare, mergând tăcuți.

Se însera și, o dată cu apropierea nopții, începea să fie frig.

Într-un târziu, Ganeș îl întrebă:

— Știi ce am în punga asta?

Băiatul îl privi curios.

— Niște biscuiți și bomboane umplute cu magiun. Zâmbi jenat și continuă fără să-l privească. Fac ceea ce n-am făcut când trebuia. Acum, desigur, ai alte nevoi...

— Tată, îl întrerupse Pavel, numindu-l așa pentru prima oară, am nevoie de un adăpost.

— Fii liniștit! Nu te lasă tata pe drumuri.

Băiatul zâmbi recunoscător și-i luă punga din mână, desfăcând-o.

Își reluară drumul spre faleză, ronțâind biscuiți.

— Mă iei la tine în seara asta? – se pomeni Pavel întrebând.

Celălalt își clătină capul în semn de nehotărâre.

— Nu... nu cred că-i bine, răspunse el, după ce se arătă a fi chibzuit. Hai să mergem jos, pe plajă, la locul „nostru” și să ne sfătuim ce trebuie să facem.

Se îndreptară spre faleză.

La un moment dat, Pavel observă că se apropie de ei un cunoscut al lui Costin și, instinctiv, întoarse capul. Din spate văzu silueta unui bărbat

foarte înalt și slab. Tresări, având impresia că-l mai văzuse pe slăbănogul acela pe lângă librărie.

— Cred că cineva se ține după noi, îl avertiză el pe Dionisie.

— Nu cred că suntem urmăriți, încercă Dionisie să-l liniștească, dar băiatul simți o oarecare nesiguranță în glasul celui alt.

Ajunseră lângă treptele săpate în dâmbul care ducea spre plajă.

Priviră în jurul lor, asigurându-se că nimeni nu se afla pe acolo, și-apoi se îndreptară spre barca răsturnată pe care stătuseră cu o seară înainte. Se așezară.

— Vasăzică, la Costin nu te mai întorci, spuse Ganeș într-un târziu.

Pavel își clătină capul în semn că hotărârea lui era definitivă.

— La mine... e cât se poate de riscant, mai ales acum, după plecarea ta de-acasă, continuă celălalt. Sigur, Costin și... mai ales ticăloșii pentru care lucrează, te vor căuta pretutindeni. Și-apoi, nu trebuie să-i nesocotim judecata; e foarte deștept, foarte perspicace! Da, da, pur și simplu să dispărem, mai ales acum, după ce știm cât de mult suntem primejduiți.

— Și unde să plecăm?

— Oriunde! Țara e mare și pretutindeni am prieteni gata să ne ajute. Mă gândeam că... întorcându-te acasă, Costin n-ar acționa încă, iar eu aș avea vreme să anunț pe cei de pe listele lui negre. Așa...

— Să-i anunțăm! – sări Pavel de la locul său. Spune-mi cum se numesc cu-adevărat, unde locuiesc și totul este ca și făcut.

— S-ar putea să strici totul, ca să nu mai vorbim de faptul că Șomotecan sau cei din banda pentru care lucrează te-ar suprima ca pe o muscă de îndată ce și-ar da seama că le stai în cale.

— Chiar așa?! – murmură Pavel neîncrezător în faptul că părintele său adoptiv l-ar putea ucide ca

să-și apere niște interese meschine.

— Chiar așa! – îi confirmă Ganeș și, ghicindu-i parcă gândurile, se grăbi să-i explice: Puiul tatii! Costin nu e un complice la o afacere de doi bani jumate... Nu! Cei care se sprijină pe ajutorul lui sunt tot ce poate fi mai rău, dar și cei care au o putere greu de apreciat, fiindcă până acuma... nu s-a aflat o alta mai mare ca cea a banului.

— De unde provin banii aceia mulți?

— Niciun alt negoț, ba chiar și industrie din lume nu produce un venit mai mare și mai rapid ca traficul de carne vie și droguri. Oamenii care lucrează în asemenea afaceri sunt robiți într-atâta banului, încât nu se dau înapoi nici de la crime. Ce importanță poate avea pentru un răpitor de fete dezonoarea la care își expune victimele obligându-le să se prostitueze spre folosul său ori al altui proxenet căruia le vinde? Ce valoare pot avea lacrimile nefericiților părinți care, poate, nu vor mai afla nimic despre copiii lor dispăruți? Sufletele din piatră nu sunt sensibile la nimic din ceea ce este omenesc. O armată de corupători, vânzători de ponturi, escroci abili, răpitori, logodnici de profesie, invertiți versați cu ifose intelectual-etiliste, toxicomani robiți viciului, care pentru câteva grame de drog sunt gata să ucidă fără să crâcnească. Și toți ăștia sunt sprijiniți, ba chiar apărați. Iată de ce nu te las să-i previi pe cei ce se află pe listele lui Costin spre a fi distruși.

— Riscul e prea mare și, nu te supăra... ar putea deveni chiar inutil.

— Înțeleg! – șopti Pavel.

— Îți dau... niște bani; oricum, te vei descurca mai ușor unde te voi trimite.

— Tată, vreau să rămân cu tine!

Dionisie suspină și îl privi trist. Apoi scoase dintr-un buzunar câteva bancnote și i le dădu.

— Ia! O să-ți prindă bine.

Pavel luă banii cu o mișcare mașinală.

— Unde să mă duc? – întrebă el.

Omul în uniformă nu-i răspunse; privea atent în depărtare, undeva spre dreapta lui.

Tânărul îi urmări privirea și văzu silueta slăbănogului venind spre ei.

— Ți-am spus că ne urmărește, șopti băiatul pe un ton gătit de emoție și teamă.

Dionisie îl strânse de mână, silindu-l să tacă. Apoi își întoarse capul spre stânga. Și din partea aceea venea un bărbat către ei.

— Sunt prins, murmură Ganeș.

Flăcăul se uită la el plin de îngrijorare și întreabă:

— Cum am putea scăpa?

Celălalt schiță un zâmbet batjocoritor.

— Tată, nu te-am vândut! – gemu Pavel.

— Știu, murmură bărbatul, și-l sili să intre sub barca răsturnată, acoperindu-l.

Cei doi urmăritori erau încă destul de departe ca să-i poată auzi ce vorbesc.

— Du-te în port, la domnul Zorilă. Îmi este prieten. O să-ți dea o slujbă și un adăpost. De acolo vei putea afla multe despre traficul de carne vie și droguri. Păstrează toate informațiile pe care le vei culege... Cine știe? Ne vom revedea. Oricum... prefă-te că nu-ți dai seama de ticăloșiile lor și nu înceta să-i afli pe oamenii cinstiți care luptă împotriva traficantilor. Află-i pe oamenii cinstiți...

— Da, așa o să fac, răsună glasul înăbușit al lui Pavel.

După câteva clipe, tânărul auzi o somație:

— Bâtlanule, ești arestat!

Nu urmă nicio luptă, nicio rezistență, ci doar pașii mai multor oameni care se depărtau.

CAPITOLUL III

DERUTA

Spre seară, când Costin sosi acasă, găsi ușa deschisă și, crezând că Pavel se află înăuntru, îl strigă. Apoi, neprimind răspuns, intră cu mare grijă, bănuind că locuința i-a fost vizitată de vreun răufăcător care se mai putea afla înăuntru. Dar în casă nu se afla nimeni; și, pe deasupra, toate lucrurile erau la locul lor. Își spuse că băiatul o fi plecat în grabă pe la vreun vecin și a lăsat casa de izbeliște, pentru ca, imediat după aceea, să-și dea seama că Pavel nu făcuse niciodată așa ceva. Situația începu să-l îngrijoreze și se grăbi să verifice existența documentației personale ce o ținea ascunsă; nu lipsea nimic. Încercă să se liniștească, zicându-și din nou că numai neglijența fiului său îi jucase acea festă din care se alesese cu o spaimă zdravănă. Era încă destul de devreme ca să-l îngrijoreze lipsa băiatului și, pentru că emoția încercată îi tăiase pofta de mâncare, se apucă să-și verifice din nou hârtiile atât de importante pe care le păzea cu strășnicie. Pe una dintre liste descoperi o mică pată de creion chimic. Scrisese lista cu un creion maroniu, luat din penarul lui Pavel; ținea bine minte că în seara când se hotărâse să facă o evidență doar cu numele de cod ale celor mai primejdioși virtuali răpitori nu găsisese un creion obișnuit, iar pe cel chimic nu-l folosisese niciodată. După o vreme, când era gata să renunțe la despicarea firului în patru, cum îi plăcea lui să numească pierderea de timp, își aminti că în după-amiaza de ieri creionul acela se afla pe masă, alături de planul la care lucrase și de listele consultate. Nu cumva chestorul folosisese creionul chimic pentru observațiile pe care le notase? Apucă ciorna planului, dar nu descoperi nicio

urmă care să-l liniștească. După aceea, înclină să creadă că Tache, fără să-și dea seama, atinsese vârful creionului chimic și apoi lista, pătând-o. Își aprinse o țigară și porni spre locuința fostului său șef, care se afla la celălalt capăt al orașului.

Nu-l găsi pe Tache și făcu cale-ntoarsă.

Când ajunse la el acasă, Costin îl află pe chestor în fața casei. Îi povesti întâmplarea cu pata de creion chimic de pe lista cu numele de cod ale suspectilor de primă mărime.

Bătrânul răspunse prompt:

— Nici n-am văzut creionul acela și, dacă-l vedeam, n-aș fi pus mâna pe el. M-e silă de asemenea creioane.

Intrară în casă.

— Cum se face că ești singur la ora asta? – îl întreabă chestorul, văzând că Pavel nu era acolo.

Amfitrionul aprinse lumina, apoi se așeză pe un scaun, oftând.

— Când am venit de la chestură nu l-am găsit acasă. Ușa era deschisă de perete...

— Ușa deschisă?

Costin confirmă printr-o înclinare a capului.

— Și ai verificat dacă...

— Sigur. Nu lipsește nimic. Toate sunt la locul lor; și scoase din seif toate evidențele pe care le avea.

Tache le verifică, murmurând titlul fiecărei liste, și după o vreme rosti:

— Ia te uită! Pe asta am văzut-o și aseară, arată el hârtia pe care se aflau numele de cod ale suspectilor de răpire, dar n-avea pată.

Celălalt murmură:

— Da... nu era pătată.

— Ciudate lucruri se mai pot întâmpla într-o singură zi, murmură bătrânul.

— De pildă? – întreabă Costin, voind să se lămurească.

— Ei, ascultă! Acu' vreo două ceasuri a venit la mine polițistul acela roșcovan; îl știi... Zicea că ai

lui or să aibă de lucru toată noaptea, dar văd că au început treaba chiar de cu zi. Pricepi? Începutul l-au făcut chiar cu tine. Au pătruns în locuința ta, ți-au cotrobăit prin lucruri până au dat de materialele care-i interesau și au copiat, mă! Au copiat ce i-a interesat cu ce-au găsit la îndemână; poate chiar cu creionul ăsta chimic.

Șomotecan își ridică brațele în semn de înțelegere a situației dar și neputință de îndreptare.

— Acu', reluă oaspetele, să-ți spun de ce am trecut și pe la tine, cum, de altfel... am trecut și pe la elementele de sprijin: mi-am zis că n-ar fi rău să-i previn de acțiunea pe care unii din poliție o vor întreprinde în noaptea asta, ca să nu expunem oamenii unei primejdii știute. Asta ar putea veni din partea lui Zapciu sau a chestorului Tadău.

— Dom' chestor, crezi că are vreo legătură operațiunea poliției din seara asta cu cele copiate de pe hârtiile mele?

— Măi băiete, ori ți-ai pierdut judecata, ori ai devenit fățarnic. Din cinci elemente de sprijin pe care le-am căutat, două n-au mai apucat să ajungă acasă.

Cuvintele bătrânului căzură asupra lui Costin ca o lovitură de trăsnet.

Într-un târziu, chestorul se ridică de pe scaun și îi spuse, ca o poruncă:

— Dacă vrei să te pui la adăpost, pune-te, dar numai când vei socoti că ai nevoie de asta.

Apoi îl părăsi.,

Rămas singur, Costin izbi cu pumnul în masă, gândind la vorbele bătrânului: „Dacă vrei să te pui la adăpost, pune-te, dar numai când vei socoti că ai nevoie de asta.”

În clipa aceea își dădu seama că Tache îi vorbise ca unui vândut. Se înfioră. Nu știa dacă teama de urmările la care se putea aștepta sau un alt sentiment se așezase la, temelia tulburării sale. Se ridică de pe scaun și plecă din casă, având grijă să încuie ușa de două ori.

Bătu la ușile vecinilor săi, pe cei mai mulți trezindu-i din somn. Află că băiatul plecase de-acasă dis-de-dimineată și nu mai revenise. Una din bătrânele curții preciză că Pavel lăsase ușa larg deschisă și ea crezuse că se dusesse undeva, aproape, urmând să se întoarcă din clipă în clipă, iar alta îl asigură pe Costin că nimeni nu intrase în casă, ea păzind-o până la sosirea lui.

Reveni în casă și se azvârli pe patul lui Pavel, strângând așternutul în brațe și gemând: „Să vii acasă! Și-așa m-au doborât necazurile. Tu mi-ai mai rămas.” Coborî de pe pat, aprinse veioza și apucă becul în mână. Se fripse. I se mai întâmplase un asemenea necaz, cu multă vreme, în urmă, când Pavel era numai de-o șchioapă. O! Atunci se aprinsese coșul de la bucătărie. Era în ajunul Crăciunului; Ilinca încinsese prea mult mașina de gătit, voind să coacă foarte bine cozonacii băiatului. Pavel era cu maică-sa în bucătărie. Costin îl auzi țipând ca din gură de șarpe. Tocmai mânca. Azvârli furculița din mână și alergă spre copil. Îl văzu cu mâinile întinse spre burlanele înroșite de foc. Apucă burlanele în flăcări, cu palmele goale, izbutind chiar să rădă și să-l înveselească pe băiat. Îl iubea cu disperare și era mândru de el, poate ca niciun alt părinte.

Arsura de acum se făcu simțită. Își privi palma și se gândi că puțin bicarbonat cu apă i-ar prinde bine, dar nu găsi în casă. Se așeză pe marginea patului lui Pavel, cu privirea îndreptată asupra pernei și, deodată, simți că sângele îi îngheață în vene. Pe un colț al pernei se aflau câteva pete mici de culoare violetă. Știa că Pavel doarme pe partea stângă și cu palma mâinii drepte pe pernă. În clipa aceea, pe dinaintea ochilor i se perindară, cu iuțeala fulgerului, listele cu nume de cod ale suspectilor de răpirea copiilor, cum și cele privind elementele de sprijin, creionul chimic, muștrările lui Tache, toate cufundându-l într-o prăpastie fără fund; leșinase.

În vremea asta, chestorul Tadău și comisarul Zapciu lucrau de zor arestând elementele de sprijin ale lui Șomotecan și prevenindu-i pe traficanții de carne vie și droguri din bandele pe care le favorizau cu privire la operațiunile preconizate de Costin, menite să-i înfunde vreme îndelungată, făcând astfel pârtie pentru gangurile rivale lor și pentru care ei ar fi lucrat.

Chiar în ziua următoare fugii lui Pavel de-acasă, Tadău a intrat în biroul lui Costin și, în prezența lui Zapciu, care abia aștepta să preia conducerea serviciului de moravuri, i-a trântit pe masa de lucru copia evidențelor acelora ultrascrete, în care suspectii, răufăcătorii și informatorii cei mai buni se aflau înscriși, cu numele lor adevărate și cu numele lor de cod, strigându-i:

— Firesc ar fi să te trimit în judecată pentru deconspirarea activității poliției și a colaboratorilor săi, dar îți ofer o scăpare onorabilă.

— Am înțeles, domnule chestor! – spuse Costin și își scrisese demisia.

La ora unsprezece, Costin părăsi poliția.

Ajuns acasă, se așeză pe marginea patului și își aprinse o țigară. Refuza, în ciuda evidenței, să accepte că înscrisurile acelea ajunseseră la Tadău prin concursul lui Pavel, și asta pentru că logica lui – în general fără cusur – nu întrezărea măcar fie și o fărâmă de motivare a acelui gest odios.

Spre ziuă, când chestorul pensionar împreună cu un tânăr comisar veniră la Șomotecan, îl găsiră în nesimțire.

Însoțitorul lui Tache se numea Vasile Gurău și îi era total devotat.

Cei doi traseră perdelele. Descoperiră arsura de pe mâna lui Costin.

— Nu te știam stângaci! – exclamă Tache, cu ciudă, către cel căzut.

— De ce spuneți asta? – îl întreabă însoțitorul, voind să priceapă tâlcul acestor vorbe.

Bătrânul îl măsură lung, de parcă ar fi cântărit dacă îi putea spune ori nu adevărul.

— Unii cred că dacă te mănâncă palma stângă, iei bani. Și pe Costin l-o fi mâncat, dar când i-a luat, l-au ars. Și, întorcându-se iar cu fața spre cel accidentat, îl zgâlțâi zdravăn. De ce ai făcut asta, mă? De ce? Apoi continuă pe un ton în care mânia și jalea se simțeau deopotrivă: că te-am iubit ca pe copilul meu! Auzi, mă? Ca pe copilul meu, și m-ai trădat.

— Acu' ce facem? – întrebă Vasile.

Tache se aplecă spre Costin și-i apucă brațele; însoțitorul lui îi înțelese intenția și prinse, cu mâini sigure, picioarele celui căzut. Îl așezară pe pat.

Șomotecan respira greu, neregulat, de parcă ar fi fost victima unui coșmar din care se tot lupta să scape. După o vreme, privirea îi deveni oarecum mobilă, dând impresia că ar vrea să caute ceva ori pe cineva anume. Își mișca ochii încet, nesigur, când spre unul, când spre celălalt, în jos, spre un fișet vechi.

Tache se duse într-acolo și deschise dulapul din fier, descoperind o cutie în care se aflau documentele păstrate cu atâta grijă de Șomotecan. Dădu cutia lui Vasile, care, după ce o luă, voi să știe:

— Cu el cum rămâne?

— L-om duce undeva, la adăpost, că Zapciu nu se va simți liniștit decât când l-o vedea pe Costin după gratii.

— Departe? – se arătă Vasile și mai îngrijorat.

— Departe, îl asigură bătrânul și adăugă: Du-te pe strada din spatele cofetăriei, acolo unde fac stație ăia cu taxiurile, întrebi de domnul Șerban. Are o rablă de mașină cum nu mai vezi alta, dar sper să țină vreo douăj' de kilometri.

— Și dacă zice că nu vrea să meargă atâta drum?

Tache zâmbi prietenos.

— Când o auzi că eu îl chem, merge și pe lumea cealaltă! Ăla îmi datorează viața.

*

Verificările continuau. Majoritatea celor însărcinați cu cercetarea cazului Șomotecan înclinau să-l considere vinovat de trădare directă și nu de neglijență. Doar faptul că băiatul lui nu se înapoiase acasă de aproape o săptămână îi mai făcea pe unii să creadă că Pavel ar fi întocmit copiile listelor de suspecti și elemente de sprijin, pus de răpitorii copiilor. Oricum, indignarea puse stăpânire pe întregul oraș.

„Tache și Vasile îl duseră pe Costin în afara orașului, într-o magherniță, în plin câmp, unde urma să locuiască împreună cu un cioban, veche cunoștință a fostului chestor care avea sarcina să-l și păzească. Pentru oricine l-ar fi aflat acolo pe Șomotecan, ciobanul fusese sfătuit să spună că-i un neam de-al lui, care își pierduse și bruma de minte pe care o mai avea, pentru că zăcuse vreme îndelungată îngropat de explozia unei bombe. Cât privește însă legenda că Șomotecan își pierduse judecata, starea în care se afla, manifestările lui incoerența vorbirii etc. pledau pentru asemenea afirmație.

Imediat ce ajunsese în bojdeuca ciobanului, Costin zâmbi cu o blândețe nefirească și, îngenunchind dinaintea unui scăunel cu trei picioare, prinse a-i vorbi, dojenindu-l și numindu-l „băiatul tatii”.

Atât chestorul cât și însoțitorul său, Vasile, se priviră mirați, iar ciobanul se arătă de-a dreptul speriat.

Vasile îl asigură că ei îi vor aduce lui Costin toate cele de trebuință, ba mai mult, se oferă să-i plătească și o chirie pentru găzduirea bolnavului.

— Totul era să se sfârșească cât se poate de rău, pentru că în clipa în care comisarul pomeni de bani, ciobanul își izbi bâta de podea, gata s-o sfârâme.

— Să iertați mânia! Lăsați-vă omul în seama mea! Puteți veni oricând, numai de bani să n-aud!

CAPITOLUL IV

TÂRFA

Tache și tânărul comisar Vasile Gurău se lansaseră într-o acțiune pe' cont propriu spre aflarea răpitorilor și descoperirea copiilor răpiți. Făcuseră asta atât din milă pentru părinții tinerelor victime, cât și dintr-un soi de stranie solidaritate cu Șomotecan, pe care, deși îl bănuiau de necinste doar pe jumătate – îl doreau reabilitat total. În mare parte bătrânul izbutise să refacă planul, dar cel mai important lucru, socotea el, era faptul că reușise să realizeze considerațiunile lui Costin legate de fiecare persoană audiată și așezarea ei în contextul general al afacerii.

Într-o seară, destul de târziu, Vasile îl vizită pe Tache, istorisindu-i o întâmplare ce avea să-i poarte către o anume rază de lumină.

— Domnule chestor, începu tânărul polițist, maică-mea e ținută în viață numai de încrederea pe care o are în doctorul Anghel Godac. Vă dați seama cât îi sunt de recunoscător. Ei bine, omul acesta, care pentru noi se situa deasupra tuturor murdăriilor vieții, înoată în cea mai desăvârșită mizerie omenească; cel puțin așa rezultă din destăinuirea pe care mi-a făcut-o. Dar dacă la rândul meu mă destăinui dumneavoastră, este pentru că singur nu mă simt în stare să pun un „diagnostic” categoric... și cu-atât mai puțin să hotărâsc dacă soțul Evei Godac – căci despre ea este vorba – trebuie să afle ce cred eu în legătură cu ea sau nu.

— Ia stai! Ia stai, băiete! Adu-ți aminte că numele acestei femei, Eva Godac, este pomenit de Costin în însemnările lui, preciză fostul chestor.

— Domnule chestor... mi-am amintit: Eva Godac este corupătoarea Tinei Felecan la

lesbianism și cea care a denunțat-o tatălui ei pentru că întreținea asemenea raporturi de inversiune sexuală cu fosta sa profesoară, Cora Stoian – decedată de curând.

— Da, da, bombăni Tache, „tacâm complet” această Eva Godac, dacă ținem seama că trăia și cu domnul deputat Radu Felecan – tatăl Tinei. Mare noroc pe doctorul ăsta care-o îngrijește pe maicăta, cu așa o podoabă de nevastă. Continuă! Te ascult...

— Cu vreo două săptămâni în urmă, doctorul m-a căutat la „prăvălie” și m-a rugat să-l vizitez la spital, unde mi-a spus: „Domnule comisar, de sfatul pe care mi-l veți da, depinde existența mea Și liniștea familiei mele. „M-am îngrozit văzând cât de palid devenise.” De la o vreme, a continuat medicul, Eva, soția mea, primea niște telefoane misterioase; cel puțin așa mi se păreau mie. În cele din urmă am aflat că era șantajată pentru că... în tinerețea ei... mă rog... pe când era încă în liceu... s-ar fi prostituat.”

— Cine v-a spus asta? – am întrebat eu.

„Chiar ea”, a răspuns medicul.

— V-ați întâlnit cu șantajistul? – m-am arătat eu nerăbdător să află.

„Da, la noi acasă; m-am ascuns într-o cameră alăturată biroului meu – unde acela discuta cu Eva. Am ascultat ceva atât de îngrozitor încât, pentru prima dată în viața mea, am înțeles cum poate ajunge cineva să-și pună capăt zilelor, evident, împins de un șantajist. Atunci am intervenit... recunosc... nu prea elegant... eram gata să-l strâng de gât pe porcul ăla de Zorilă, un pretins armator, dar care nu este altceva decât un proxenet ordinar. I-am tras două palme și apoi l-am dat afară.”

Tache se ridică de pe scaun, părând nemulțumit de ceva anume.

— Dom’ chestor, continuă Vasile, doctorul Godac, om și el... intrase la idei și, spre a se

convinge dacă Eva recidivează, m-a rugat s-o urmăresc.

— Și?! – tună bătrânul.

— Păi... n-o să vă vină a crede! – se grozăvi Vasile.

— Ce să nu-mi vină a crede? – ripostă Tache. Că Eva Godac a continuat să se prostitueze, ba făcând asta tot într-unul din bordelurile lui Zorilă?

Comisarul se ridică de la locul său, bâiguind:

— Să mă iertați! V-am stricat somnul degeaba... Dar de unde să știu eu că pentru dumneavoastră nimic nu e taină?

— Ba da. Spune-mi ce-ai aflat și eu n-am dedus!

— Atunci, aflați că Eva Godac... nu numai că se prostituează în casele lui Zorilă, dar ea este cea care formează viitoarele „mașini de făcut bani” dintre fetele culese ori aduse cu japca de recrutori specializați ori pești profesioniști.

Tache se holbă la el și-l întreabă, pe un ton coborât, de parcă s-ar fi temut să nu-l audă cineva:

— Ce-ai de gând să faci?

Vasile ridică din umeri, în semn de nehotărâre. Pe urmă, spuse cu oarecare regret în glas:

— Ar fi de datoria mea să-i comunic doctorului ce face nevastă-sa.

— Ar fi, consimți Tache; dar în clipa asta am strica totul dacă împătimitul ăsta de doctor ar interveni, provocând o alarmă printre cei de care noi ne interesăm pentru salvarea copiilor. Crede-mă!

— Cred, dom' chestor, murmură Vasile, că dacă nu credeam... nu vă stricam eu somnul.

Bătrânul se îndreaptă spre un bufet, îl deschise și scoase o sticlă de vin rubiniu.

— E tare, mă, dar mare minune dacă până la răsăritul soarelui n-om ști exact ce-avem de făcut.

Se priviră lung, cu încredere și dragoste. Bătrânul umplu două pahare cu vin și, fără niciun îndemn, fiecare și-l goli pe al său, pe nerăsuflate.

*

Era într-o joi, când Tache veni să-l vadă pentru a doua oară pe Șomotecan.

Baciul se afla la vreo sută de metri de cocioabă.

Se văzură și se salutară.

Intrând în dărăpănătura aceea de casă, Tache își găsi fostul subaltern mângăind o margine de ziar cu cărbune de mangan. Privi cu luare-aminte desenul – dacă se putea numi astfel acea întretăiere stranie de linii curbe și drepte – căutând să priceapă cât de cât semnificația ori măcar îndemnul. Acelei ciudate strădanii. Într-un târziu, îi puse o mână pe umăr, voind astfel să-l facă atent că se află acolo, lângă el.

Șomotecan îi spuse, continuându-și lucrul:

— Fii atent, domnule inginer! Agronomia e una, războiul e alta. Așa să știi! Uite, aici, preciză protejatul ciobanului, arătându-i un cerc între două perechi de linii drepte, băiatul meu l-a răpus pe inamic.

Chestorul se lăsă purtat în șirul acela de vorbe fără noimă, gândind că procedând astfel va putea afla câte ceva real ori descoperi prefăcătoria aiurelii interlocutorului său.

— Și, mă rog, cine-i inamicul? – se arătă bătrânul interesat.

— Păi, cin' să fie? Cel care ne vrea răul! – răspunse prompt Costin. Pe urmă îi expuse o întreagă stratagemă de luptă, în care se aflau angajate, pe de o parte, forțe ale binelui alături de o adevărată armată de copii, iar pe de altă parte hoardele celor care urăsc liniștea și oamenii. Băiatul meu i-a răpus. Pe toți cei răi i-a răpus. Și la asta l-a ajutat educația pe care i-am făcut-o eu, în spiritul dreptății.

„La ce naiba bate ăsta monedă cu lupta între bine și rău? – prinse a gândi Tache. Nu cumva băiatul lui a șters-o frumușel cu copiile evidențelor celor suspecti de răpirea copiilor și, cu știrea lui tat'su, sau chiar fără știrea lui, s-a vândut traficantilor de carne vie și droguri, aducând ca

garanție numele celor care sprijineau poliția? Cum de nu m-am gândit?” Și, ca și cum atunci sosise, Tache îl salută pe Costin apoi îl întreabă:

— Ei! Cum ți-ai petrecut vremea de când ești aici?

Costin se ridică de pe laviță și, adresându-se unui interlocutor imaginar, murmură:

— Hai! Răspunde! Pe urmă se întoarce spre chestor și-l îndemnă: întrebați-l pe băiat. Și din nou vorbi celui pe care și-l închipuia stând pe scaun: De ce nu spui cât m-ai făcut să te aștept?

„Iar face pe nebunul”, gândi bătrânul și se mânie din nou. „Crede că din spovedaniile lui eu o să consider că Pavel n-ar avea nicio vină și că e curat ca un mieluşel. Te pomenești că vrea să mă convingă chiar de eroismul băiatului.” Dar mare îi fu surpriza când își auzi subordonatul de-odinioară mărturisindu-și teama, ca din partea fiului său:

— Ce-o să zici, tată? Nici măcar nu ți-am lăsat o scrisoare. Știi? Am plecat de-acasă, așa, pur și simplu, pentru că simțeam nevoia să fac și eu ceva. Mai bine mi-ai fi tras o bătaie zdravănă și apoi m-ai fi luat în brațe. Sigur, tu nu m-ai bătut niciodată, dar nici nu m-ai sărutat... așa... cum ar face-o un adevărat părinte. Și asta pentru că tu ești un tată adoptiv. Poate că tu m-ai iubit cu adevărat, dar nu pricep de ce nu mi-ai arătat asta niciodată. Tăticule! Trebuia să-mi arăți! Înțelegi? Trebuia... Fraza asta i se curmă într-un hohot de plâns.

„Ia te uită, comedia naibii!” – își spuse chestorul și prinse a-l mângâia pe Costin.

— Măi băiete... măi omule... nu-mi rupe inima! Măcar de ți-ai aduce aminte de, tot ce s-a petrecut în seara aia...

Șomotecan tresări.

— Ce? Ce să-mi aduc aminte? – întreabă el speriat. Tot vrei să-mi amintesc ceva.

— Da! Vreau să-ți amintești de Pavel...

— Da, da, Pavel se numește băiatul meu. Și eu îl caut.

— Dacă vrei să-l găsești, trebuie să-ți amintești unde ți-a spus că se duce. Altminteri, nici pomeneală să te găsească în pustietatea asta unde te-am ascuns. Dacă ții neapărat să îl vezi, ajută-mă și, uite, îți promit că îl voi căuta eu și...

Costin părea să nu-l fi auzit, pentru că-l întrerupse, chicotind vesel:

— S-a făcut băiat mare; nu-i mai ajunge ziua. Ha, ha, ha! Noaptea! De-acuma să te ții! Noptile... ehei!

— Unde s-a dus Pavel? – reluă cu disperare chestorul.

Șomotecan își ridică umerii, semn că nu-i putea răspunde.

— Unde a dispărut? – continuă Tache în neștire.

Celălalt se retrase speriat într-un ungher al încăperii și bâigui:

— Nu știu. Apoi, cu un glas răgușit, repetă de câteva ori: Dispărut!? Dispărut!? Când a dispărut?

Bătrânul se așează pe marginea laviței.

— Chiar în ziua când noi doi ne-am dat seama că s-au făcut copii de pe evidențele tale privind suspiecții de răpirea copiilor dispăruți, cum și persoanele de sprijin, informatori etc.

— Evidențe? – se arată Costin și mai mirat.

— Da, listele alea pe care le țineai tu. Măcar despre ele îți amintești? Și, cum nu primi răspuns, căută să se facă mai bine înțeles, precizându-i: Unii dintre informatori au fost arestați... alții, pe care am apucat să-i previn, au fugit din oraș... și asta numai din pricina blestematelor ălor de hârtii pe care nu le-ai păzit cum trebuie.

— Sigur, hârtii! Așa am văzut eu într-o legătorie de cărți; foarte multe hârtii, răspunse Șomotecan și plecă din cameră, urmărit de privirea îngrijorată a bătrânului.

CAPITOLUL V

LICHEAUA

Lihnit de foame, nedormit de două nopți, cu hainele ude de ploaia care de aseară cădea neîncetat și tremurând de frig, Pavel Șomotecan, tot întrebând din om în om, ajunsese dinaintea unor porți înalte, din lemn sculptat, dincolo de care se afla somptuoasa vilă în care se lăfăia dom' Zorilă, pretins armator de vapoare, în realitate adevăratul stăpân al portului și, în parte, chiar al orașului.

Și, în vreme ce se tot gândea dacă să clopoțească sau nu la poarta aia, își aduse aminte că bunul și adevăratul său tată – Dionisie Ganeș –, victimă a nedreptăților lui Costin Șomotecan, nu îi recomandase alt reazem decât pe domnul Zorilă, iară dacă el, Pavel, nu se încumeta să se înfățișeze aceluia, asta se datora impresiei pe care o produsese asupra lui măririle de care auzise că ar fi înconjurat. Ce mai? Pentru fiul adoptiv al comisarului Șomotecan – cel înlăturat de curând din poliție – dom' Zorilă era un soi de atotputernic, însă nu putea înțelege de ce adevăratul său părinte, care-l îndemnase să i se adreseze, nu îl prevenise asupra grandorii ce-l aureola pe virtualul său binefăcător.

Astfel, într-un târziu, își spuse că Dionisie nu-l pusese în gardă cu privire la omnipotența lui Zorilă numai din cauza modestiei aceluia, și sună.

După câteva clipe, o porțiune din poarta masivă, înaltă și sculptată se dădu de o parte – dar numai cât ai deschide un oberlicht – lăsând să apară capul unei femei bătrâne și teribil de sulemenite care, cu o voce bine „limpezită” de drojdie și mahorcă, îl întrebă:

— Ce vrei, bă?

Contrariat în egală măsură de atitudinea și înfățișarea femeii, Pavel abia putu răspunde:

— Îl caut pe domnul Zorilă.

— Cată-l pân' ți-or sări ochii, c-acum e cu lume d-aia marea și n-are vreme de milogi.

O clipă, vizitatorul se pierdu; dar numai o clipă, fiindcă după aceea, îndemnat probabil de disperare, ripostă:

— Anunță-mă! Numele meu este Pavel Șomotecan; și vin din partea domnului Dionisie Ganeș!

Impresionată de siguranța de sine a tânărului, bătrâna trânti capacul deschizăturii ce-i asigurase comunicarea cu Pavel și dispăru, însă numai pentru două minute. Revenind, deschise jumătatea din dreapta a porții și-l invită pe Pavel să intre, ba îi mai făcu și două temenele, după care îl conduse într-un vestibul imens, cu pereții placați cu marmură de un alb-albastru ce părea ireal. Printr-un glasvand se vedeau siluetele mai multor femei și bărbați ale căror glasuri răsunau zgomotos.

Bătrâna îl abandonă o vreme, apoi reveni și-l îndemnă pe Pavel s-o urmeze.

Trecură printr-o ușă mascată de un cuier așezat pe peretele din dreapta vestibulului și intrară într-un birou imens, în care se afla o bibliotecă impresionantă.

O clipă, lui Pavel i se păru că era singur; din cauza semiîntinericului ce domnea în acea încăpere nu observă că într-unul dintre multele fotolii ce se găseau acolo stătea răsturnat un tip de vreo treizeci de ani, slab, chel, foarte elegant îmbrăcat.

— Domnul Zorilă? – întrebă Pavel, cu oarecare sficiune în glas.

Celălalt se ridică și, cu mâna întinsă, veni zâmbitor către el.

— Domnul Zorilă nu este acasă. Eu sunt Romeo, cel de al doilea secretar al său.

— Îmi pare rău, murmură vizitatorul și schiță un gest în semn că ar fi vrut să se retragă.

— Nu vă faceți griji. Veți ajunge și la domnul Zorilă, dar până atunci trebuie să discutați cu mine, apoi cu domnul prim-secretar, cu șefa de cabinet și, numai după aceea, cu patronul.

Pavel se holbă la Romeo cu disperarea celui care își dă seama că unicul său demers pentru a se salva nu are sorti de izbândă.

— Ar fi bine să vă așezați, îl îndemnă cel de-al doilea secretar al atotputernicului Zorilă.

Oaspetele se supuse, ocupând un fotoliu situat la oarecare distanță de cel al lui Romeo.

— Vizita dumneavoastră ne-a fost anunțată de un prieten al nostru, domnul Dionisie Ganea.

— Tata a fost arestat! – se precipită Pavel să comunice situația grea în care se găsea acela despre care aflase că ar fi adevăratul său părinte.

Bărbatul care juca rolul de amfitrion zâmbi, oarecum complice, și-l asigură:

— Fiți pe pace! Știm asta; oricât vi s-ar părea de ciudat... vă precizez că știam și când... și unde urma să fie arestat.

— Dacă aveți asemenea posibilități... dacă sunteți atât de puternici... de ce nu l-ați prevenit pe tata cu privire la primejdia care-l pândea?

Celălalt suspină, își aprinse o țigară și, într-un târziu, răspunse în șoaptă, de parcă se temea a nu fi auzit de cineva ascuns prin apropiere:

— Domnule Șomotecan...

— Spuneți-mi Pavel! Vă rog! Celălalt nume îmi repugnă.

— Înțeleg și vă aprob întru totul! – declară Romeo pe un ton solemn. Pe urmă, reluă: Domnule Pavel... în lume totul are o limită; la fel și puterea noastră; mai exact... a domnului Zorilă. Dar... hai să zicem că noi am fi împiedicat arestarea domnului Ganeș... ori... ori l-am fi prevenit. Sigur, nu vă dați seama de consecințe și, se grăbi să precizeze, nu vă fac nicio vină, fiindcă

nu aveți de unde să știți că un asemenea pas greșit din partea noastră ar da apă la moara celor apărați de domnul comisar Costin Șomotecan, iar copiii răpiți de aceia n-ar mai putea fi eliberați niciodată... dacă nu cumva... chiar viețile lor ar fi grav primejduite.

— Bine, înțeleg, dar tata... ce riscă tata?

— O reținere... poate chiar o condamnare – îi găsește domnul comisar Șomotecan o vină potrivită unui delict care se pedepsește cu câțiva ani de pușcărie...

— Îngrozitor! – exclamă băiatul.

Interlocutorul său râse batjocoritor.

— Puterea noastră... a domnului Zorilă, e limitată doar pe față... oficial; însă într-o luptă subterană... nici poliția nu ne ține piept. Da, da! Află deci, domnule Pavel... că domnul Dionisie nu va zăcea în temnițele hărăzite lui de domnul comisar Costin Șomotecan... decât... trei-patru luni.

— Și-asta vi se pare puțin?

— Din punctul de vedere al importanței operațiunii noastre privind mișmașurile unor polițiști cu traficanții de carne vie ori droguri – pe care-i socotim și virtualii răpitori ai fetelor și băieților dispăruți – da! Oricum, avem oameni pretutindeni, oameni cinstiți, polițiști incoruptibili gata să-și sacrifice cariera și chiar libertatea în schimbul aflării adevărului și eradicării corupției, oameni simpli ori cu funcții dintre cele mai înalte, dornici să facă dreptate chiar și cu prețul vieții lor, niște adevărați justițieri. Cum vedeți, suntem o forță, însă pe plan oficial întâmpinăm fel și fel de îngrădiri, cei pe care-i incomodăm, de cele mai multe ori deținând frâne sociale dintre cele mai importante.

— Înțeleg... înțeleg, murmură Pavel, spre a arăta interlocutorului consimțirea sa la jertfa lui Dionisie.

O vreme tăcură, fiecare privind în altă direcție, urmărindu-și propriile gânduri ca, în cele din urmă, Romeo să zică:

— În ceea ce vă privește, nu trebuie să vă faceți griji. Am discutat situația dumneavoastră și cu domnul prim-secretar... și cu doamna Vardan, șefa de cabinet a domnului Zorilă. Ei bine, la propunerea mea, se grozăvi el, amândoi au consimțit – pentru moment așa, de principiu – să lucrați în sectorul pe care noi îl considerăm cel mai important: Relații umane! Sunteți un om cu carte, puteți discuta cu oricine, indiferent de stratul social din care face parte... Făcu o pauză la capătul căreia dădu semne că ar fi căzut pradă unei revelații, și se precipită: Domnule Pavel, este de datoria mea să vă previn că luptăm împotriva unor inamici foarte puternici: poliția – evident, numai în parte – și traficanții de carne vie și droguri, care și-au dat mâna, unii operând iar ceilalți, care ar trebui să-i frâneze, favorizându-i în înfăptuirea fărădelegilor, prevenindu-i și ocrotindu-i într-o satanică complicitate.

— Bine, dar ce pot face eu în acest hățiș? – se arătă Pavel neliniștit.

Romeo zâmbi îngăduitor, ca unui copil. Apoi, plin de bunăvoință, îi răspunse:

— Domnule Pavel, poliția își infiltrează informatori printre oamenii noștri... în special printre cei care trudes în port... la diferite întreprinderi ale domnului Zorilă. Dragul meu... pe aceștia trebuie să-i depistăm.

— Iertați-mă, dar tot nu înțeleg, se plânse Pavel.

— Poliția face asta ca să-i ajute... să-i apere pe traficanții de carne vie și droguri care, la adăpostul faptului că lucrează la domnul Zorilă, cumpără și vând femei ori droguri, desigur fără ca patronul să știe. Misiunea dumitale este să îți dai seama cine e om cinstit și cine nu. De mâine dimineață te prezinți la domnul prim-secretar, iar dânsul te va conduce la doamna șefă de cabinet de la care vei

primi instrucțiuni precise, iar după ce ți se vor face formele de angajare vei începe să lucrezi, mai exact să împlinești dorința adevăratului dumitale tată, domnul Dionisie Ganeș, deci să lupți împreună cu el și cu noi pentru înlăturarea fărădelegilor și a celor care le comit, indiferent dacă sunt infractori declarați... ori polițiști corupți.

— Da, sigur, mulțumesc! Acum mi s-au limpezit multe. N-aș fi vrut să vă plictisesc... dar... așa cum mi-ați spus... aveți destule relații ca să puteți afla câte ceva despre tata...

— Te rog să crezi că vei fi informat de-ndată ce domnul Zorilă ori altcineva din conducerea șantierului naval ar fi încunoștințat de felul în care o duce domnul Dionisie Ganeș! A! — se precipită Romeo, dacă vrei să-i scrii, peste o zi, două... când vom avea știre unde a fost depus... i-am putea transmite scrisoarea dumitale și, de asemenea, ți-am putea preda răspunsul său.

Ochii băiatului străluciră de bucurie, dar el nu fu în stare să mulțumească interlocutorului pentru imensul bine pe care i-l oferea.

În noaptea aceea Pavel dormi într-o cameră mansardată din somptuoasa vilă a domnului Zorilă. Îl condusesese acolo bătrâna cu vocea dogită de mahorcă și tărie care-l întâmpinase la sosire.

— Eu sunt îngrijitoarea cășii, i se prezentă ea oaspetelui, de-ndată ce secretarul doi al patronului i-l încredința spre îmbăiere, ospătare și odihnire. Să-mi zici Diva, că așa mi s-a zis dintotdeauna, și asta din cauză că eram cea mai frumoasă fată din toate câte s-au aflat ori se mai află în cășile lu' dom' Zorilă.

Urcară o scară îngustă care avea forma unei cochilii de melc, iar când ajunseră pe palierul unde erau câteva camere mici, boeme și cochet mobilate, bătrâna îi arătă încăperea care-i fusese destinată lui și intrară amândoi. Se așezară pe câte un scaun din cele ce se aflau în jurul unei măsuțe joase.

— Auzi, spuse bătrâna, la capătul culoarului e baia pentru mosafirii care soilește aici. Pân' te speli, eu să-ți pregătesc de mâncare, da zi ce fel de machială 'bișnuiești, c-asta n-am cum s-o brodesc; molan, tărie, spumă dă pișare (bere) ori d-alea dulcili dă labagii?

Oarecum amuzat de limbajul îngrijitoarei, Pavel își stăpâni râsul și-i spuse pe un ton grav:

— Tărie. Dar să-mi dai și puțină apă.

Auzind asta, Diva sări de pe scaun, strigând, gâtuită de furie:

— Cum poci să faci d-astea? Te bate bunul Dumnezeu! Amesteci tăria cu apă? Dacă nu te ține cureaua, bea apă chioară, da' nu batjocori băutura cu care ne-a miluit Ăl de sus!

— Ooo! – făcu Pavel cu superioritate, dar nici prin minte nu-mi trece să spurc tăria, însă apa nu trebuie să lipsească, sigur, în alt vas, din clipa când „treci pe ulei”, preciză el în limbaj argotic. Și, ca o scuză, adăugă tot pe un ton golănesc: „De, fiștecare... cum a apucat la mama lu' dânsu!”, ceea ce îl făcu să crească în ochii Divei, care se și năpusti să-l sărute pe amândoi obraji, declarându-i:

— Vasăzică... ești băiat de societate!? Ca să vezi cum te poate înșela recomandățiile! Ha-ha! Că zicea dom' Romeo: „Fă! Ai grije cum te porți și ce spui, că ăsta-i băiat cu carte și nu ginește la jargon!”

Pavel o privi încruntat, neputând crede că un domn ca cel de-al doilea secretar al marelui patron, om cu purtări alese și un vocabular pe măsura acelor purtări, ar fi putut rosti asemenea vorbe. Curând însă, îi veni să râdă de propriile sale gânduri, amintindu-și că numai cu două minute mai înainte, el însuși se exprimase ca ultimul golan.

— Mda, făcu tânărul, am ceva carte și doresc să-mi continui învățătura, mărturisi în continuare.

— Aoleu! — se arată femeia speriată. Las-o dracului de învățătură că, uite, din cauza ei... mulți au dat în bâlbâială. Cunosc personal cazuri d-ăștia!

Oaspetele se arată îngrijorat de cele aflate, așa, ca să-i facă plăcere, iar apoi se duse să se spele.

Camera de baie era mică, avea pereții placați cu faianță de culoarea oului de rață și tot astfel colorate erau cada, closetul și chiuveta. Într-un dulăpior sălășluiau două rafturi cu prosoape de diferite mărimi și culori, de ușă spânzurau două halate, pe câteva etajere erau aliniate zeci de săpunuri, tuburi cu pastă de dinți, periute de dinți nou-nouțe, o mașină de ras, două brichete Solingen și câteva sticlute cu parfumuri.

Pavel își umplu cada și, dacă îngrijorarea n-ar fi venit după el, cu siguranță că ar fi adormit acolo, în apa aia caldă, mai ales după oboseala și frigul îndurate două zile și două nopți.

Reveni în camera ce-i fusese oferită și găsi pe masă un platou imens pe care se aflau sandvișuri cu icre de Manciuria, cașcaval, lacherdă, piept de curcan, pastramă de câteva feluri, prăjituri dintre cele mai sofisticate, un castron cu frișcă, banane, mere, o felie de pepene Turkestan, iar ca băutură, o sticlă întreagă de mastică Hios, alături de care se afla o alta cu apă minerală de Vichy. Era încântat de ceea ce vedea, însă tare ar fi dorit o mâncare caldă... ori măcar un ceai fierbinte.

Diva, ghicindu-i gândurile parcă, îi zise:

— Dacă ți-e mintea la mâncare gătită, ai zbârcit-o. Printre noi, aicea, n-o să afli femeie pricepută la bucătărie, că în meseria noastră... masa era fudulie. Ehe... se muncea, neicușorule, nu glumă, așa că vreme de răsfăț, la cratiță... nexam!

Pavel se apucă să înfulece.

Bătrâna se grăbi să deschidă sticla cu mastică și să umple — ochi — două pahare; le luă în lucru pe cele de apă, nu de alta, dar erau mai încăpătoare. Băiatului îi puse și apă evident, într-un pahăruț din

care ar fi trebuit să bea mastică, dar el se prefăcu a nu fi observat.

Pe la jumătatea mesei, musafirul se pomeni întrebând:

— Dar ce meserie ați avut, că n-aveați vreme să gătiți?

— Aia de a fi frumoasă!

Tânărul se uită la ea fără a-și ascunde nedumerirea.

— Păi da! – făcu îngrijitoarea vilei domnului Zorilă. Cum ți-am zis: meseria mea era să fiu frumoasă. Zău! Nimic altceva.

— Înseamnă că ați fost foarte bogată, consideră el.

Diva hohoti în râs și dădu paharul cu mastică pe gât, după care se puse pe plâns, murmurând:

— Da' de unde? Săracă, dragul mamei... dar știi cât de săracă?! Nici nu-ți trece prin minte. Da' frumoasă am fost! – se grăbi ea să precizeze.

— Înțeleg, o asigură Pavel, altminteri nu vi s-ar fi spus Diva.

— Păi?! – spuse bătrâna, fericită că găsisese înțelegerea la un pahar de băutură. Își mai umplu un pahar cu mastică și apoi se dezlănțui: Auzi, domnișorule, eu am avut o viață amărâtă dar și frumoasă. Zău! Și amărâtă... și frumoasă. Sorbi ce mai avea pe fundul paharului, îl umplu din nou, după care ținu să precizeze, printre sughițurile care izbucneau din ea, în rafală: Dacă ar fi să zic drept, viața mea a fost mai întâi frumoasă și după aia amărâtă. Și știi de ce? Pen' că întâi ești tânără și... și când ești tânără nu-ți dai seama de amărăciune. Nu! Vezi doar pojghița de veselie... râzi și te bucuri din orice... numai că viața trece... trece... și, o dată cu asta, se crapă pojghița de veselie, iară amărăciunea care s-a tot adunat sub ea... ca jegul sub unghii... acum iese la lumină și se întinde... se întinde peste sufletul tău... înecându-l în întuneric... durere și în știi ce-i mai rău? În tristețe! Ascultă ce-ți spun, domnișorule! Nu să

există tristețe mai a dracu' ca aia de vine după veselie! Nu să există! – mai spuse ea, și se porni să plângă în hohote. Când se liniști își goli paharul cu sorbituri mici, într-un ritm liniștit, nu ca până atunci. Apoi, surprinzând mirarea lui Pavel față de setea ei, se grăbi să-i explice: La început nu mi se lipea paharul de buze... însă... ce mai, dacă ești frumoasă și nu bei cu omul care te-a ales, s-ar putea crede că nu-l placi, iar dacă ăluia îi intră-n cap o chestie d'asta... ce mai... o ia pe alta și tu rămâi de căruță. Ehei, neică, viața nu e chiar așa simplă ca braga: pui tărața... și ea se face singură... Nuu, nu! Mă rog... după o vreme... m-am obișnuit cu machiala... p-ormă a început chiar să-mi placă... iară acum... când n-o am... ce mai... sunt ca turbată. De! Că eram frumoasă, domnișorule! Dar nu știu cum se face că... fire-ar ai dracului de bețivi... băutură îți dă toți... da' o crăpelniță, acolo, unul nu-ți dă, ca de blestem! D-aia, zic, profesia... știi?... obișnuința, înțelegi?!... Asta e! – și se lăsă iar pradă unei rafale de sughițuri. Da' jigodie n-am fost, reluă ea flecăreala în spatele căreia sălășluia o cumplită nevoie de despovărare, zău, jigodie n-am fost, adicălea să iau bărbatul ori peștile dă la alta, fie ea chiar și mai nenorocită decât mine. Eheee! D-astea se-ntâmplă numai în lumea bună... între cucoane, între alea care e mai curve ca noi ori... Doamne iartă-mă dacă spun cu păcat, între alea care e adivăratile curve. Că, domnișorule, să mă-nțelegi și să nu judeci prea aspru pornirea ce m-a coprins, da' se vede că bunul Dumnezeu mi te-a scos în cale și pe dumneatale a căzut năpasta ca s-ascuți spovedania unei bătrâne nebune.

Pe obrazii lui Pavel se rostogoliră câteva lacrimi.

Bătrâna îi surâse recunoscătoare, înghenunche dinaintea lui, îl închină, îi ură noapte bună, se ridică și-l părăsi.

A doua zi, Diva îl anunță pe oaspete că era așteptat în biroul domnului prim-secretar al

marelui patron, și se oferi să-l conducă în port, unde atotputernicul Zorilă își avea fel și fel de întreprinderi pentru tot soiul de activități: transporturi terestre și maritime, armare de vase, organizarea și repartizarea hamalilor, copărtaș la șantierul naval și câte altele.

După o jumătate de oră, Diva îl aduse dinaintea clădirii care adăpostea birourile centrale de unde domnul Zorilă și oamenii săi de nădejde patronau cele mai neînchipuite afaceri.

Rămas singur după plecarea bătrânei, Pavel se hotărî să intre.

Un portar buhăit și spân, cu înfățișare de eunuc, îl întâmpină surâzător:

— Dom' Pavel?!

— Eu, murmură tânărul.

— Dom' prim-secretar de la dom' Zorilă așteptam, noi conduceam. Haidam, mergeam! – îl îndemnă portarul pe vizitator.

Lui Pavel îi deveni limpede că portarul era turc și-l privi cu simpatie, mai ales că semăna cu tatăl celui mai bun prieten al său.

Portarul deschise o ușă dublă, capitonată, dând la iveală o încăpere foarte mare, luxos mobilată. Pereții erau acoperiți cu hărți și rafturile unei biblioteci. De la birou se ridică un bărbat înalt, voinic, purtând barbă și favoriți într-o culoare în care sarea și piperul se amestecau în egală măsură. Purta haine de o croială demodată, dar care păreau destul de noi, avea o cămașă cu plastron, iar la gât, lavalieră. Veni în întâmpinarea lui Pavel cu mâna întinsă, dar sobru, spre deosebire de Romeo – cel de-al doilea secretar al domnului Zorilă – care îi surâsese o dată cu prezentarea sa.

— Numele meu este Aridis, spuse amfitrionul pe un ton baritonal. Funcția mi-o cunoști, după cum și eu știu cine... și mai ales, al cui ești. Tatăl tău este unul dintre cei mai devotați nouă. Iscusit, cum îl știu, chiar din prima zi a detenției sale Dionisie a izbutit să ne comunice că vei veni la noi

și, mai ales, în ce condiții te-ai smuls de lângă comisarul Șomotecan. Îl felicită, după care îl luă de braț, conducându-l într-un birou alăturat unde, într-un lux exorbitant, slabă și cu chipul mai boit decât cel al Divei, trona o femeie între două vârste, mică de statură, șefa de cabinet a domnului Zorilă. Doamna Vardan – Pavel, fiul lui Dionisie, făcu Aridis prezentările.

Înalta funcționară îl măsură pe noul venit cu o privire iscoditoare, ca după o vreme să murmure lui Aridis:

— Romeo mi-a vorbit frumos despre el. Explică-i cum trebuie să se poarte printre salariații de pe șantier... ce are de făcut... și, chiar de astăzi, să înceapă lucrul. Apoi îi spuse lui Pavel: Plătim bine; n-o să-ți lipsească nimic. Totul este să faci dovada unui devotament total față de cinste, dreptate și adevăr! Noi nu te cunoaștem... singura garanție că ne putem încrede în tine e Dionisie, tatăl tău, care și-a sacrificat cariera și chiar libertatea în lupta dusă de noi contra răpitorilor de copii care nu pot fi alții decât traficanții de carne vie și droguri.

— Mulțumesc, doamnă, șopti Pavel, și adăugă: Vă asigur de buna mea credință și sper ca în curând să pot dovedi asta.

— Perfect! – replică femeia. Rapoartele privind pe cei suspecti a fi introduși în rândurile noastre de către unii polițiști necinstiți, traficanți de carne vie ori contrabandiști cu droguri le vei depune în cutia poștală de la cheiul patru, în fiecare după-amiază la ora 17.

— Da, doamnă!

— Puteți pleca, mai spuse doamna Vardan, și își aplecă privirea asupra unei reviste ce părea a fi fost de modă.

*

Către ceasurile prânzului aceleiași zile, Pavel Șomotecan fu angajat ca funcționar însărcinat cu probleme sociale la un anume sector din șantierul

naval. I se dădu o salopetă, un avans, o cartelă de masă valabilă la cantina portului, iar pentru odihnă fu repartizat într-o baracă unde avea să doarmă împreună cu alți douăzeci și șase de oameni de diferite profesii, veniți acolo din toate colturile lumii.

De jur împrejur, până la șantier, barăci, ceea ce pe noul angajat îl făcu să se simtă ca într-o cazarmă.

Spre seară, când ajunse la dormitor, Pavel văzu în fundul barăcii pe un tinichigiu, Ene Motaș, umplând cu gaz niște capace ale unor cutii de cremă, devenite acum suporți la picioarele paturilor și stavilă în calea păduchilor.

De afară apăru șeful de baracă, Toma Vrânceanu, un uriaș de vreo patruzeci de ani, care ținea și locul unui contramaistru internat într-un spital.

— Nu mă vedeți, măi, soldați?

Motaș sări de la locul lui și, luând poziție de drepți, tună:

— S' trăiți, dom' sergent!

Pavel privea aiurit scena oferită de ceilalți doi salariați ai șantierului, dar Vrânceanu, observându-l, îi făcu un semn complice îndemnându-l să se apropie de el, și-i șopti:

— Măi copile, omul de bază al patronului e dom' Horia Dumitriu care, înainte să aterizeze pe șantierul naval... a fost ofițer de contrainformații... Căpitan, măi...! Acum... ce să cârtim? Fiecare cu damblaua lui... Se vede că el a rămas marcat de militarie... și d-aia zice... ba că dorește disciplină militară... ba că să ne adresăm unul altuia cu gradul pe care l-a avut fiecare în armată... De!

— Bine, dar acum... domnul Dumitriu nu e de față, ripostă Pavel.

Toma îi făcu semn să-și întoarcă privirea către ușa dormitorului, iar Pavel, dând ascultare îndemnului, îl descoperi pe militărosul om de

încredere al patronului chiar în prag, de unde îi supraveghea.

Când îi văzu pe toți trei că se uită la el, fostul căpitan de contrainformații, acum om de încredere al lui Zorilă, tună către ei:

— Ce puneți la cale, mă?

— S' trăiți dom' căpitan, răspunse Toma, „soldatul” Ene Motaș zice că-i bolnav.

— Soldatul raportează! – îl corectă Horia pe un ton aspru. Soldatul nu zice, el raportează.

— Înțeles, s' trăiți! Soldatul, raportează, repetă Vrâncanu. Dumitriu își îndreaptă privirea către Motaș.

— Ce-ai mă? Ce te supără?

— Ochii, dom' căpitan.

— Cum așa?

— Ia, mi se-ntunecă, s' trăiți.

— Sergent! – tună fostul ofițer, cum porți tu de grijă oamenilor? Îți spune băiatul că orbește și ție puțin îți pasă?!

— Dom' căpitan, raportez: Abia acum am aflat.

— Vrâncene! Datoria gradatului este să afle durerea oamenilor săi înainte ca ea să se producă. Ai înțeles?

— Înțeles, să trăiți!

Horia puse o mână pe umărul lui Ene.

— Să te duci la infirmerie, dar înainte s-ajungi acolo, treci pe la biroul meu.

— Înțeles, s' trăiți, trec pe la biroul dumneavoastră!

De-ndată ce rămaseră singuri, Motaș întrebă:

— Nea Tomiță, ce l-o fi pălit bunătatea pe călăul ăsta?!

— Vrea să te-ncerce și... poate chiar să te facă omul lui. Doar asta urmărește cu fiecare dintre noi; încă se mai crede ofițer cu informațiile.

— Adică... se arată Motaș indignat, își închipuie ăsta că o să scoată de la mine măcar o vorbă despre alții?!

Vrânceanu îi făcu semn să vorbească mai' încet. Pe urmă îl întrebă pe Pavel:

— Pe tine te-a cercetat?

— Dar n-am făcut nimic rău, se arătă Pavel a nu fi înțeles sensul întrebării. De ce să mă cerceteze?

Ene și Toma schimbă o privire, apoi râseră silit.

Motaș luă găleata și-i părăsi, mergând cu pasul domol al omului pentru care truda începe o dată cu răsăritul soarelui și se termină cu apusul lui. Mic de statură, slab și palid, Ene se dovedise în multe împrejurări rezistent și chiar viguros, dincolo de orice așteptare. Atâta doar, că nu învățase să fie prea răbdător și de multe ori se arăta gata să se împotrivească oricărei nedreptăți făcute lui ori altuia.

Vrânceanu îl plăcu și la prima întâlnire cu Tache îi vorbi despre el:

— Dom' chestor, mi-a rămas inima la sfrijitul ăla de Ene Motaș. E un ardelean cinstit.

— Ia vezi ce-i poate pielea și, mai ales, cât îl țin puterile, îl îndemnă bătrânul.

După o lună, Toma îl declară pe Ene drept element de nădejde pentru activitatea polițiștilor cinstiți strecurați la șantierul lui Zorilă.

Tache îl cunoștea pe Vrânceanu de câțiva ani. Îl primise ca „recrut” în poliție, unde fusese angajat ca agent, și în șase luni făcuse din el unul dintre cei mai buni investigatori. De o perseverență diabolică, inteligent, dotat cu o intuiție excepțională, devenise o adevărată vedetă a chesturii, șefii diferitelor servicii luptându-se pentru a-l obține printre oamenii din formațiunile lor.

Demisia lui fu ceva la fel de neprevăzut ca un seism. Primul chestor convocă o consfătuire cu șefii de brigăzi, voind să afle ce îl determinase pe Toma să dorească a se retrage din poliție și, mai ales... să descopere cine l-ar fi putut convinge să revină asupra acelei hotărâri.

— Dom' chestor Costache Simionescu! — spuse într-un târziu Costin Șomotecan. Numai dumnealui l-ar putea convinge să-i rămână alături... însă... a fost demis.

— Pardon! — interveniră câteva cotoarbe bătrâne din conducerea chesturii, și-a dat singur demisia.

— Mă rog, oricum, ar putea discuta cu Vrânceanu, replică primul chestor, adresându-se lui Costin.

— Vedeți, răspunse acesta, motivul demisiei lui Toma a fost tocmai... izgonirea domnului chestor Costache Simionescu, act pe care agentul ăsta de excepție l-a socotit atât de nedrept, că... din pricina caracterului său... tot de excepție, a considerat că nu mai are ce căuta printre noi... cei care... ori l-am hulit pe nea Tache... ori... nici măcar n-am schițat un gest în apărarea lui. Vorbesc despre mine, ținu Șomotecan să precizeze.

Și Toma, dus a fost; dar cu Tache ținea o strânsă legătură.

Fostul chestor, impresionat de credința lui Toma, ca de câine, după cum el singur spusese, i-a oferit adăpost vreo două săptămâni, după care, pe căi foarte ocolite și cam la a patra mână, izbuti să-l plaseze la șantierul lui Zorilă. Acesta personal îi făcu cinstea să-l primească, la urechile lui ajungând zvonuri că Vrânceanu fusese scos din poliție pentru corupție, dar cum afacerea în care se încurcase avea ramificații foarte sus, lucrurile se aranjaseră prin demisia ilustrului agent.

Acum, când lui Costin i se întâmplase tripla nenorocire — dispariția fiului său adoptiv, a evidențelor personale cuprinzând pe cele mai sigure elemente de sprijin și traficantii de carne vie, precum și pierderea memoriei și, parțial, chiar a judecății — Tache considera de datoria lui să împlinească ceea ce Șomotecan nu mai putea: regăsirea copiilor răpiți. Și, cum cele mai multe din firele înscrise în planul inițiat de Costin duceau la Zorilă și oamenii săi — mai ales cei sau cele care

girau patronatul diferitelor bordeluri ori așa-zisele școli de inițiere a prostituatelor obișnuite sau invertiților destinați prostituării ori șantajurilor – făcu apel la Toma. De fapt îi vorbise despre copiii dispăruți încă de la primul caz care apăruse, cu vreo două luni înainte, iar fostul agent de excepție își și întinsese tentaculele printre oamenii lui Zorilă, sprijinindu-se pe câțiva dintre salariații șantierului, cum era Ene Motaș. Acum era preocupat de Pavel Șomotecan, întrebându-se prin a cui intervenție ajunsese acolo și pentru cine lucra. Căci, după câte putu Vrânceanu să afle, mai toată lumea din port, deci și cei de pe șantier, sprijineau într-un fel pe vreunul dintre gangurile contrabandiștilor de droguri sau traficantilor de carne vie și numai rareori acționau în sprijinul poliției; dar și în asemenea cazuri nu puteai fi sigur dacă informația ajunge la un polițist cinstit sau la unul corupt, cum erau chestorul Tadau și comisarul Zapciu. În asemenea situații, lucrurile păreau să se încurce foarte tare, pentru că interveneau cei infiltrați prin diverse grupuri spre a influența cu scop de diversiune ori câștigarea încrederii, iar Vrânceanu simțea că înnebunește când intra într-un astfel de concurs de împrejurări.

A doua zi, Toma află că Dumitriu îi pusese lui Ene câteva întrebări de rutină, cerându-i să fie cu ochii în patru și să-i „raporteze” de-ndată ce află de vreo conspirație contra domnului Zorilă. Îi vorbise blând și ademenitor:

— Băi Motaș, tu ești destul de tâmpit ca ăia de-i vor răul patronului să vorbească față de tine.

— Aha! – făcu Ene, care va să zică, s-aduc la dumneavoastră pe ăia care zice de rău pentru patron!?

— Nu, bouleanul tatii – așa își dezmiarda Horia favoriții care iscodeau pentru el – îi lași pe loc și doar tu singur vii la mine. Că p-ormă...

— Ce mai? P-ormă... p-ormă știți dumneavoastră ce aveți de făcut.

Dumitriu râse cu poftă.

— Și cam ce crezi tu că voi face?

— Păi, de! Îi luați și le explicați că e proști, se arată Ene și mai idiot decât îl credea Dumitriu.

Vrânceanu îi ascultă cu răbdare istorisirea, după care îi spuse:

— Măi Ene, îmi trece prin minte chiar să te lași în plasa lui Horia.

Motaș îl privi aiurit.

— Adică... să mă vând lui?

Toma îl privi contrariat.

— Mă, tu vrei să te cred și eu prost?

— Nu, însă... chestii d-astea nu pot face nici în glumă.

— Și dacă-i pentru aflarea copiilor răpiți?

Ene își plecă fruntea, resemnat.

— Dacă-i pentru ăia...

— O să te învăț cum să-l prinzi tu în plasă, și nu el pe tine.

Motaș îl privi nedumerit.

— Și... cum să fac asta?

— Vei spune că ai văzut cu ochii tăi un domn... așa și așa... și ai auzit cu urechile tale pe o femeie... așa și așa... care-i spunea domnului acela că Zorilă face ceva urât cu o doamnă, Eva Godac... doar atât.

— Și dacă mă întreabă...

— Păi dai și tu niște semnalmente care ți-or trece prin minte, numai să nu le uiți, că de întrebat o să te-ntrebe Dumitriu măcar de o sută de ori.

Motaș râse cu poftă.

Din înaltul cerului începu o fulguială ca de vată.

Cei doi priviră câțeva vreme scamele albe care se topeau de-ndată ce le atingeau mâinile.

Apoi se priviră și pe chipurile lor apărură zâmbete în care bucuria, la vederea zăpezii, și aducerile aminte învăluite în dorul de casă se luptau să șteargă negura în care viața grea cufundase sufletele lor. Venise iarna.

*

Orășelul părea liniștit.

Era o după-amiază în care mulți salariați plecau în oraș.

Mai toți își petrecuseră dimineața făcând pârtii printre nămeții troieniți de viscolul din ultimele două zile.

Unii dintre ei își făcuseră prieteni printre tinerii și tinerele din oraș și așteptau cu nerăbdare clipa reîntâlnirii.

Când ajunse în centrul orașului, Pavel se trezi cu Septimiu Rotaru alături de el. Se bucură, pentru că drumul de la șantier și până acolo i se păruse teribil de plictisitor. Suferea din pricina însingurării la care se simțea condamnat de cei cărora, le oferise prietenia lui și, după o vreme, renunță să le mai facă avansuri, devenind circumspect și nesociabil. Acum îi părea atât de bine că cineva mergea alături de el. Se întoarse spre Rotaru și îi prinse amândouă mâinile, de parcă l-ar fi regăsit după o foarte lungă despărțire. Din clipa aceea, nu se mai simți străin între oamenii care ieșiseră să se plimbe printre dealurile din zăpadă stivuită la rigola trotuarelor.

Cei doi băieți apucară pe un drum care ducea spre locul unde se instalase bâlciul.

— Băi puștiule, ești dat dracului! – spuse Rotaru.

Pavel îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce mai... Ești curajos! – explică celălalt.

— Pentru că am intervenit când l-a bătut maistrul pe ucenicul ăla? Asta-i bună!

Septimiu plescăi din limbă, așa cum făcea întotdeauna când voia să își arate nemulțumirea, și ripostă:

— Ee! Ușurel, bă, că nu-i chiar așa de simplu și la îndemâna oricui. Și-apoi... care-a mai făcut asta în șantierul nostru? A! Ce-i drept, se precipită el, te-ai agățat de mâna lui, nu l-ai lovit, dar...

— Da, îi curmă vorba Pavel, m-am agățat de mâna lui când îl bătea pe ăla, dar dacă mă lovea,

muream cu el de gât. Că una e să te pedepsească fiindcă ai greșit... și alta e să te scalde în pumni, după bunul său plac.

— Băi puștiule, ești un naiv; în viață, bătaia o dă cine poate ori cine are aprobare de la patron.

Din spatele lor, un bărbat cu aspect de cerșetor ori vagabond se apropiase atât de mult, încât ar fi putut auzi vorbele celor doi băieți. Îi urmări o vreme, până în imediata apropiere a iarmarocului și, când trecu pe lângă ei, zâmbi mulțumit. Era Dionisie Ganeș.

Câmpul pe care cirul se instalase de aproape o săptămână era acum o întindere de zăpadă din care răzbătea doar catargul cortului. Nici țipenie de om. Liniștea din jur era tulburată, din când în când, de nechezatul cailor priponiți la stănoage ori de lătratul câinilor mai mult chinuiți decât dresați. Undeva, în depărtare, apărură siluetele a doi oameni.

Pavel și Septimiu voră să facă cale-ntoarsă, dar, mânați de curiozitate, așteptară sosirea celorlalți. Curând, aveau să-și dea seama că aceia erau Toma Vrânceanu și Ene Motaș. Se salutară.

— Ce puneți la cale, mă? – îi întrebă Toma, imitându-l pe „căpitanul” Horia Dumitriu.

Șomotecan și Rotaru răsă din toată inima.

— Ați venit la panaramă? – îi ironiză Motaș.

— Da' tu? – se arată Pavel bățos.

— Păi... și eu... și dom' Toma, răspunse Ene și zâmbi resemnat.

— Mergeți spre oraș? – întrebă Vrânceanu și, fără să aștepte reacția celorlalți doi, îl îndemnă pe Motaș să-l urmeze.

Rămași singuri, Pavel îi spuse lui Septimiu:

— Ce bine-l imită Toma pe Horia! Ai văzut...

Rotaru îl întrerupse mânios:

— Câteodată simt că nu mă mai pot stăpâni și îmi vine să-l strâng de gât. Porcul dracului! Auzi ce meserie a avut? Dar și acum vrea să facă din fiecare salariat de pe șantier... un turnător de-al

lui. Ehe! Dar nu cred eu să fi găsit multe lichele care să-i facă jocul.

Pavel nu se arată prea convins de părerea noului său prieten, spunându-i că poate „căpitanul” nu-i chiar atât cât pare, ceea ce îl cam nemulțumi pe celălalt, care bătu în retragere.

— De, măi puștiule! La drept vorbind... fiecare își face datoria cum crede el că-i bine, și chipul său deveni de nepătruns, învățase să-și ascundă sentimentele și să se stăpânească perfect, de la domnul Radu, la care fusese băiat de prăvălie și apoi vânzător și chelner. Domnul Radu era pentru Rotaru un sumum de bunăstare, bună-cuviință, purtare aleasă, șmecherie în afaceri, hoție, minciună și, mai ales, lipsă de scrupule pentru reușita cu orice preț. Septimiu îl imita într-atât că aprindea lumina numai dacă la dom' Radu se aprinsese deja, chiar dacă bezna i-ar fi produs cele mai de neîndurat chinuri. Din primii bani câștigați și-a făcut un costum la croitorul patronului, iar când s-a dus acasă a speriat satul cu „luxul” și „manierele” învățate de la patron. A adus un zugrav de la oraș și a tapetat cu mătase pereții cocioabei în care copilărise, zicându-le părinților: „La anu' vă îmbrac zidurile în aur!” Avea bani mulți pentru un tânăr de vârsta lui; fura de la Radu pe măsura admirației ce i-o purta, fura de la clienți, încărcându-le notele de plată după cum izbutea să-i îmbete de bine, îndoia băuturile cu apă, făcea comerț clandestin cu ulei, carne și zahăr, într-un cuvânt, făcea... de toate pentru bani, dar ce nu încercase niciodată, și detesta sincer, era să-și vândă sufletul, devenind turnătorul cuiva, fără ca viața, liniștea ori agoniseala lui să fie primejduite.

Îl îndrăgise pe Pavel Șomotecan și-i căuta prietenia, dar o făcea cu timiditate și cu măsura pe care i-o impunea „pregătirea” puștiului, despre care își spunea „băiat cu carte” ori „dac-aș avea eu cartea lui, eram departe, și nu aici, la șmotru, unde

am ajuns fiindcă m-a dat afară un patron nemilos, de la care nici n-am furat cât puteam”.

Acum stătea cu privirea ațintită în gol pe un cer sumbru ca un decor ireal, lipsit de lumina care să-l scoată cât de cât în evidență. Într-un târziu, speriat că Pavel se arătase oarecum de partea lui Dumitriu, îl măsură din tălpi și până în creștet, întrebându-l cu disperare:

— Mă! Ce fel de om ești tu?

Șomotecan tresări la tonul acela dur, sincer, ca de naufragiat. Nu-i răspunse de-ndată, ca și când ceea ce avea să spună trebuia bine chibzuit. Se uită de jur-împrejur, voind parcă să se asigure că nimeni altul decât Rotaru va asculta intima lui spovedanie, și apoi murmură:

— Septimiule, eu sunt un om trist! Dar știi? Trist de tot!

Celălalt îl luă în brațe, strângându-l ca într-un jurământ de credință.

Începuse să ningă.

Pe tot cuprinsul de zăpadă care-i înconjura, părea să nu mai fi rămas decât ei doi; doi oameni triști care nu aflaseră până atunci că mai erau și alții, poate mai triști, mai nefericiți.

O vreme rămaseră tăcuți, sub ploaia de fulgi mari și albi, aidoma celor dintr-un abecedar prost ilustrat. Apoi, fără să se privească măcar, se urniră din loc, deodată, pornind spre orașul în care singura bucurie ce se încumeta să existe cu adevărat rămăsese râsul copiilor de-o șchioapă, hârjonindu-se pe delușorul din spatele primăriei.

Când ajunseră în centru, întâlniră câțiva colegi de-ai lor discutând cu o femeie între două vârste.

Unul dintre băieții care se aflau în preajma ei părea să se scuze pentru că nu-i putea da relația cerută.

— Caut un bărbat trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat în zdrențe; pare un cerșetor. Poate că l-ați întâlnit în drumul vostru, voi ea să afle.

Pavel își privi prietenul și amândoi scuturară capul în semn de negare. După aceea își continuară drumul, până în dreptul unei case mari; acolo era un salon de dans.

— Puștiule, hai să ne-ncălzim, își îmbie Rotaru prietenul să intre.

Celălalt își vârî mâna în buzunarul paltonului și scoase câțiva gologani pe care începu să-i numere.

Septimiu pufni în râs.

— Lasă, nenică! Am eu destui; am și pentru tine. Numai să vrei, că te lipește mandea de o codană cum n-ai mai avut parte până acum. Ha, ha! Și fără să aștepte răspunsul de încuviințare al lui Pavel, îl și împinse spre intrare. Apăsă clanța având aerul sigur al omului cu bani și intrară.

Prima încăpere – un antreu prost luminat.

O femeie grasă, purtând o rochie foarte scurtă, își dezgoli gingiile într-un zâmbet silit, profesional, dând la iveală simbolul unei bunăstări de parvenit – o dantură completă din aur.

— Bine venit, băieții! – le spuse ea într-o română aproximativă.

Rotaru, voind să-i arate prietenului său că nu-i lipsit de maniere, ba mai mult, că, oriunde s-ar afla, se simte ca la el acasă, luă mâna femeii sărutându-i-o de două ori, cu plescăituri.

Patroana îi mulțumi de fiecare dată – și ea femeie de lume – ca, după aceea, să-l întrebe dacă are destui bani.

Băiatul scoase din căptușeala paltonului – dintr-un buzunar știut numai de el – un teanc de bancnote.

Impresionată, grășana îl întrebă cu ce se ocupă părinții lui, iar Septimiu se grăbi să răspundă, cu prefăcută modestie, că sunt negustori angroșiști. Femeia le dădu două bilete și ei intrară.

Cea de-a doua încăpere – salonul.

Lume multă, oameni de tot felul, de toate vârstele, din toate stările. Cei mai mulți tineri, restul niște fanți obosiți de vârstă dar gătiți și

pomădați – în căutarea unei aventuri de o seară cu vreuna din fetișcanele străine de oraș, aflate în slujba vreunui copil de bogătași.

Nicio fereastră deschisă.

La dreapta era o ușă pe care scria „Dans”, iar la stânga o alta cu inscripția „Rezervații”.

Pavel rămase cu privirea ațintită asupra inscripției de pe ușa din stânga, iar Septimiu părea că se bucură în egală măsură de nedumerirea dar și de interesul colegului său. După o vreme râse și-l întrebă:

— Cam ce crezi tu că se ascunde dincolo de ușa aia?

Șomotecan ridică din umeri în semn de nehotărâre, ca apoi să murmure:

— Probabil., mese rezervate, dar n-am văzut să fie și restaurant aici.

— Păi nici nu este! – se grozăvi celălalt și, ca să nu-i mai pună răbdarea la încercare, șopti, complice: Dame, băi! Da’ știi? Una și una! Chiar și cucoane, băi, da’ să-mbracă dă servitoare ori fac pă curvele, că e și d-alea aici, da’ știi... d-alea dă meserie. Își privi colegul în tăcere, voind să vadă ce efect produsese asupra lui informația pe care i-o dăduse, însă, pentru că nu citea pe chipul lui Pavel decât o imensă derută, voi să se lămurească: Guriță! Așa-i că tu n-ai mai fost la bordeluri?

Celălalt recunoscuse fără nici cea mai mică ezitare.

— Atunceaaa... s-ar putea să nici nu știi despre ce e vorba... adică... ce este un bordel?!

— Ba știu, șopti Pavel, și încercă să-l definească: Locul în care oamenii cred că dragostea se poate vinde și cumpăra... Un fel de obor de suflete...

Rotaru era un tip direct și dur căruia îi plăcea să se bucure de viață chiar dincolo de destrăbălare, fără să-și facă probleme de conștiință din orice, însă de data asta, poate fără să fi priceput pe de-a-

ntregul spusele lui Pavel, tristețea care se desprinsese din ele părea să-l fi covârșit.

— Eee! Sigur, poate că treaba e așa cum zici tu, izbucni Septimiu după o lungă și apăsătoare tăcere, dar la ce bun să facem filosofie în loc să ne bucurăm de astea câteva ceasuri?

Hai să plătim taxa la grăsană și să intrăm. Și, tot fără să mai aștepte încuviințarea lui Șomotecan, achită o sumă care lui Pavel i se păru foarte mare.

Doamna Horvan – așa se numea patroana ori juca rolul de patroană – le dădu câte o plăcuță de mărimea unei cutii de chibrituri, după care îi însoți până la ușa ce purta inscripția „Rezervații” și ciocăni într-un anume fel.

Ușa se deschise pe jumătate, dând la iveală un bărbat între două vârste, înalt, slab dar viguros, având ochii negri într-un continuu neastâmpăr; acesta schimbă o privire complice cu femeia ai cărei dinți erau toți din aur și, zâmbind larg, făcu un gest de mare senior, invitând pe cei doi băieți să intre.

Camera în care Pavel și Septimiu pășiră era de mărime potrivită, mobilată aiurea, dând impresia unei conșignații organizate cu obiecte azvârlite din palatul unui măcelar nebun, dacă judecai după petele de sânge care „ornau” tapițeriile desfundate ale scaunelor, fotoliilor și celor două canapele aflate acolo.

— Numele meu este Jan! – se recomandă slăbănogul, de-ndată ce închise ușa prin care lăsase pe noii sosiți să intre.

Băieții se grăbiră și ei să-și spună numele și, o dată „protocolul” îndeplinit, amfitrionul le făcu semn să se așeze, își trase un scaun lângă ei și, pe un ton coborât, le spuse:

— Dom'ne, eu sunt geambaș dă femei! La mine, ca la doctor; îmi zici ce te doare și eu îți dau leacul, adicălea... femeia potrivită la ce pretendă clientul. C-aicea la noi nu e ca la „Trei ochi sub plapomă” ori la „Scoate dă sub pat țucalu”. Nu!

Aicea e tractir dă lux, a-ntâia, cu fete la care nu le lipsește nici 'rigatoriu... nici 'permanganatu', Așa să știți! Și p-ormă... le luați pă alese, după preferans...

— Înseamnă că putem alege! — se arătă Septimiu mai încercat în asemenea împrejurări.

Jan își clătină ușor capul, după care preciză:

— Neică... sigur, pă banu' lui, clentu alege, numai că aicea damele e dă două... adicălea, ce zic eu?... chiar dă trei feluri: unile... ale casei... e alea dintre care poci alege, și vorbă dă refuz nu este, că e și doamna Horvan aicea, ca să nu mai vorbesc dă mine, mai spuse el și râse cu tandrețea unei fiare gata să sfâșie. P-ormă, reluă „geambașul de femei”, e alea dă vine cu gagiii 'mnealor; acolo n-am nicio putere, că închiriază camera și gata. După astea... vine clientile fără partiner da' care vrea să fie tratarisite taman ca curvile dă misirie, și pă banii care îi dă acilea... noi le recomandăm la bărbații ca 'mneavoastră, cum că ar fi ali casei. Eu, neică, dacă ar fi după mine... la astea m-aș opri, că e cucoane, curate și mai poți schimba o vorbă... ca să zic așa... în pauze, șopti el cu ostentativă insinuare, și râse prostește.

— Fie! — se învoi Rotaru, dacă ziceți că sunt cucoane, din alea vrem și noi, dar mai înainte de cotârceală, să ne ziceți de ce fac ele treaba asta aici și nu se duc acasă la vreun bărbat... ori la hotel?

Pentru prima dată, Jan își măsură interlocutorii cu un aer de superioritate și numai într-un târziu le explică:

— Văz că sunteți dă viață și nu crez că vă e străină cârciuma.

— Ha-ha! — ripostă Septimiu, și-l privi ca de la egal la egal. Păi sunt în branșă, dom' Jan!

— Zău, dom'ne!? — se arătă celălalt impresionat, ca imediat după aceea să cadă pradă unei revelații. Păi... neică, atuncea știi că pentru un băutor de misirie, vinul... ori drojdia... ori, mă rog, ce-i place lu' dânsul să ronțăie, nu-și are haz

acasă, ci... la cârciumă. Tot așa e și cu „trânta” la gagici!

— Nu înțeleg, mărturisi Rotaru. Nu văd legătura.

— Uite, se grăbi Jan să-i explice, o fimee adivărată, vreau să zic... una lu’ care-i place carnea dă bărbat, nu d-alea care se dă omului din obligație „conjugată” și p-ormă cere iertare la icoană, n-are nicio bucurie într-o legătură cu unul care-i pupă mâna și bea șampanie din pantoful ei. Nu, dom’ne! Că ăla n-o ia în tot felu’ și n-o lucrează pă toate fețili cum i-ar place ei, ori să-i scape și vreo două-trei scatoalce dacă refuză sau face fițe, pentru că... ori e bou și o iubește până la a-i fi milă de ea pe plan genicologic – asta e cea mai mare greșală a bărbatului – ori e tăntălău și crede că dacă o cruță ea o să-l considere manerat. Și-atuncea, unde poa’ să fie fimeea mai sigură de o „trântă” ca lumea decât aicea, unde clientul, știind-o coardă plătită, o rade după cum îi vine lui, convins că boarfa n-are cui se plânge și că pe cât a plătit, el face cu ea ce și cum pofteste. P-ormăăă... nici n-o cunoaște... așa că să nu râzi că vreun șucăr cu bărbat-su ori chiar devorț, că mai toate astea e căsătorite cu cununie, ce mai! ăia le respectă, dar ele se vor „trântite” ca lumea.

— Acuma îmi este limpede, îl asigură Rotaru.

— Dacă-i așa, să vă conduc la ali noastre, dă unde alegeți... ori la cucoane?

— Păi... la cucoane, interveni Pavel pentru prima dată în discuție, dar dacă nu-mi place?

Jan îl privi cu milă pentru nedestoinicia de care dădea dovadă și îl lămuri imediat:

— Simplu! Spui „Săr’ mâna” și te retragi. Eu sunt în spate și te conduc la alta.

— Așa da, se învoi Șomotecan, ridicându-se în picioare, semn că era nerăbdător.

Jan avu totuși precauția să-i conducă mai întâi în salonul unde se aflau expuse, ca într-un tablou reprezentând „Altarul proscriselor”, vreo zece

pensionare între şaisprezece şi cincizeci de ani. Aveau chipurile fardate tare, unele chiar precum clovnii. Câteva purtau fuste foarte scurte ori furouri marcate de o uzură înaintată, altele aveau pe ele doar sutien şi chiloţi, care nu păreau nici prea curaţi... nici prea noi.

Rotaru se opri înaintea celei mai tinere, îi făcu semn însoţit de o pocnitură de degete, ca şi cum ar fi chemat un câine, iar fata se desprinsese de celelalte, luând dintr-un dulap două prosoape, ca apoi să-şi conducă clientul în cameră.

Pavel rămase printre târfele care-l priveau cu mirare, dar şi oarecum intimidată de puritatea pe care întreaga lui făptură o degaja.

Într-un târziu, cea mai vârstnică dintre femei veni lângă el, îi luă din mână plăcuţa cu aspect de jeton şi-l invită s-o urmeze.

Pavel se supuse ca un automat.

— Mă cheamă Reca, se recomandă curva.

Tânărul îşi spuse numele în şoaptă, apoi se uită lung la ea.

Reca avea aproape cincizeci de ani, era de statură potrivită, se mişca graţios. Chipul ei era singurul nefardat în tot bordelul. Purta părul lung, uşor ondulat; era de culoarea amurgului în toamnă, iar ochii ei mari şi migdalaţi păreau mereu scăldaţi în lacrimi, dar asta fără ca privirea să-i fie tristă. Avea un vocabular ales, iar glasul ei puţin aspru păstra o căldură tainică, învăluitoare.

— Doamnă... aş vrea puţină apă, ceru Şomotecan şi se grăbi să se scuze: Ştiţi... mi s-a uscat gura...

Femeia zâmbi prietenos şi-i turnă într-un pahar nişte apă care se găsea în cana de lângă un lavoar pe jumătate ruginit.

— Sigur, ne vedem pentru prima dată, dar în situaţia mea e cam nepotrivit să-mi spui doamnă. Zi-mi pe nume, îl rugă ea.

— Da...

— Apoi, ar cam trebui să ne grăbim... N-avem la dispoziție decât cincizeci de minute... iar din acestea... vreo zece s-au și scurs.

— Da...

— Hai să ne dezbrăcăm, murmură târfa și schiță un gest în semn că și-ar fi scos fusta, dar nu îndrăzni. Ești pentru prima dată singur cu o femeie. Așa-i?

— Da...

— Bine. Scoate-ți paltonul, că de restul mă ocup eu. Vrei?

— Da...

Cu arta unei curtezane din povești, Reca îl întinse pe pat și, pe măsură ce îi scotea îmbrăcămintea, îl săruta, mai întâi peste hanțe, apoi peste pielea rămasă dezgolită.

Când se află gol complet, Pavel nu mai era decât o înfiorare scăldată în patimă, dar avid într-o despovărare ce părea fără capăt, pentru că nu se împlinise cum ar fi dorit.

Abia atunci Reca se dezbracă și se întinse lângă el, sărutându-l doar cu vârful buzelor, neîndrăznind parcă să-l „atace” profesional.

Pavel prinse a geme, într-o derută în care femeia se bucura a-l fi cufundat, pentru că excitația lui părea a fi atins apogeul, cu toate că juisa continuu.

Abia când tânărul dădu semne că ar fi căzut pradă unui acces de hipocalcemie – tremurând spasmodic și parcă fără de sfârșit – târfa încetă să-l mai lucreze, arătându-se oarecum îngrijorată.

După câteva minute, când Pavel își reveni, femeia își aprinse o țigară, și-i spuse pe un ton de reproș:

— M-ai cam speriat, micule. Cred că ar trebui să te vadă un neurolog; ești isteric! Și, dorind să nu-l sperie de-a binelea, surâse complice.

Pavel luă spusele prostituatei ca un soi de compliment pentru bărbăția pe care o probase.

Reca îi arătă ceasul, explicându-i că după zece minute urmau să elibereze camera, și, după ce se

spălă, îmbracă un capot înflorat și foarte lung.

Băiatul coborî de pe pat, se spălă și, în timp ce se îmbrăca, o auzi pe târfă spunându-i:

— Să mai vii pe la mine... Dacă n-ai bani... îi zici doamnei Horvan că eu te vreau... Am și eu dreptul la o gratuitate pe zi... vreau să spun... la un juisat, iar asta nu pot dobândi decât cu bărbatul pe care îl plac cu adevărat. Și pe tine te plac... Uite, ca să fiu sinceră până la capăt... îmi plac puștii... Hm! Poate... adică... ce zic eu „poate”?... tocmai din cauza asta m-am ratat... Acum e prea târziu să mă las de puști... și-apoi nici nu văd pentru ce aş renunța... Nu vreau să te sperii... dar ceva — poate chiar împotriva propriului meu interes — mă îndeamnă să-ți mărturisesc un lucru îngrozitor... ceva care mă apasă... mă apasă... Dar nu vreau să te pierd...

— Uite, prinse băiatul s-o încurajeze, îți promit să revin la tine, indiferent ce-mi vei povesti.

Femeia își aprinse o altă țigară, trase câteva fumuri, apoi îi prinse o mână și se porni să-i destăinuie:

— Micule... ceea ce vei afla de la mine, acum, nu-i povestea obișnuită a târfei: „Că tata a fost colonel, iară ea a fost sedusă și abandonată de aghiotantul tatălui ei — un superb locotenent”. Nu! Sigur... cealaltă poveste după care, la fel de bine, poți cunoaște curva nu ți-o pot invoca, nu din — cîinste, ca pe prima, ci pentru că în situația mea, ar râde și curcile: mă refer la ipocritele care asigură pe bărbatul cu care se culcă, în funcție de starea lor matrimonială — dacă e măritată, atunci ăla e primul cu care își înșală bărbatul, iar dacă nu e măritată, ăla e al doilea, că primul a violat-o și a traumatizat-o. Eu o să-ți spun adevărul: Am căzut în patima asta... cu puștii, odată... de mult... când mi-am surprins băiatul masturbându-se în baie. Delu, copilul meu, avea pe atunci treisprezece-paisprezece ani, dar era bine dezvoltat. Eu eram mai mare ca el cu vreo șaisprezece ani... O clipă

m-am retras, dar numai pe jumătate, fiindcă ceva mai puternic decât rațiunea... pudoarea... m-a ținut locul până când el a terminat într-un spasm cum nu mai văzusem.

În clipa aia, pierzându-mi judecata cu totul, m-am repezit în cadă, așa îmbrăcată cum venisem din oraș, și am sorbit fiecare mărgăritar risipit de el... La început, copilul meu părea speriat, apoi derutat, dar după numai câteva minute de sărutare a penisului, combinată cu un eficace masaj anal, m-a avut în baie. O vreme nu ne-am vorbit; ne evitam, eram vădit stingheriți când dădeam ochii unul de celălalt, până când soțul meu – tatăl lui Delu – a remarcat atitudinea noastră și ne-a întrebat ce se întâmplase. „Delu are o prietenă iar eu i-am spus că nu-mi place cum arată, fiindcă e mai mare ca el. Nu-i așa?” – mi-am întrebat băiatul, iar el a confirmat. „Păi cine vrei să-l învețe să fie bărbat? Tot una de vârsta lui?” – m-a dojenit soțul meu; și totul părea să fi intrat pe făgașul normal. Dar s-a întâmplat ca după o vreme Delu să mă surprindă în baie. A vrut să se retragă; l-am pironit cu privirea, a venit în cadă cu pijamaua pe el, așa cum coborâse din pat, și am făcut amor la fel ca prima dată.

De atunci, vreme de patru ani, am trăit cu Delu, dar și cu toți colegii lui de școală; înțelegi? Nu de clasă, ci cu aproape patru sute de băiețași care-mi puteau fi copii. Sigur... au fost și scandaluri, iar în urma unei asemenea întâmplări soțul meu s-a sinucis, însă ceea ce m-a prăbușit total a fost clipa când Delu și-a pus capăt zilelor pentru că m-a surprins făcând dragoste cu cinci colegi de-ai lui deodată. Ooo! Eram ca o mare maestră de șah care dădea un simultan în cinci partide!!! Ei bine... chiar în acele momente, copilul meu a găsit cu cale să-și spintece burtica. Dar știi? Așa de bine, că ăia de la spital n-au mai avut ce-i face. Micule! Tu semeni cu Delu! Tu freamăți și tremuri la pat ca un isteric, și asta mă bucură de parcă m-aș culca cu el.

Pavel, îngrozit, se ridică de lângă ea, bâigui ceva ca de rămas bun și dispăru din încăperea aia sordidă, în care îi fusese dat să asculte ceva ce nu putea crede decât că era elucubrația unei nebune.

Când ajunse lângă Jan, acesta îl informă că prietenul cu care venise – Septimiu Rotaru – îl ruga să-l aștepte, că își luase o a doua prietenă, iar dacă și el dorea, n-avea decât să facă la fel.

— Nu... murmură Pavel. Și-apoi...

— Da' nu face canci dacă nu dispuneți de mangoți, se grăbi cerberul bordelului să-l liniștească. Dom' Septimiu a zis că suportă dânsul distracția, așa că dacă vă dă inima cu brânciu... mai intrați o dată în salon și alegeți...

— Domnule Jan... aș face-o... dar cred că fiecare din fetele astea are, ori și-a alcătuit, o poveste tristă... și eu sunt atâta de necăjit... că...

— Gata, nenică! V-am înțeles! Și, întorcând capul pe jumătate, continuă, ca și cum s-ar fi adresat cuiva, numai de el știut: Proastili dracu'! Tiii! Dom'ne, și dacă n-ar fi școlite dă doamna doctoră... dă doamna directoare... dă dom' căpitan... ce mai, chiar și dă patronul ăl mare, că și ăla dă cu nasu' p-aici, măcar dă două ori pă lună! Apoi, revenind cu privirea către Pavel, îi declară: Dom'ne! Dacă ați ști dă câte ori le-a spus și doamna Horvan... și doamna doctoră: „Fă! De vorbit, vorbiți numai cu mădularul clientului, nu și cu clientul!” Păi ce? N-are dreptate?

Tânărul își înclină capul, în semn de aprobare, apoi întrebă:

— Ați pomenit de directoare...

— Da.

— Vorbeați de doamna Horvan?

— N'tu! – făcu Jan. Directoarea e cu beroul chiar lângă patron. Acolo... în port...

— Dar doctorița?

Celălalt râse, părând oarecum amuzat.

— Eh! Bărba'su-i doctor! Ea... nu, însă toată lumea aici așa îi zice. Chiar și patronu' tot așa-i

zice. Știi ce? Te duc la ea, că are o cameră unde vine să se recreeze cu cinci-șase pulicele, după ce termină perfecționarea târfelor mai de mahala ori darea pe brazdă a ălor care abia au fost aduse, fie pentru tractirul nostru... fie pentru altele. Zău, neică! Hai să vă duc la doamna doctoră... că asta e d-alea măritatile da' face pă târfa... adică chiar și este, da' zic, face mai rău decât cum este, că să n-o recunoască nimine afară din „poligon” unde suportă trageri de zi și de noapte, fără opreliște. Și p-ormă, de plătit plătește prietenul dumneavoastră... așa că nu văz de ce n-ați încerca și cu una din lumea mare?

După o ezitare de câteva clipe Pavel consimți, iar Jan îl conduse într-o cameră luxoasă, alături de care se afla o baie de culoarea fisticului.

Imediat își făcu apariția o femeie mică de statură, slabă, cu chipul colțuros și părul roșcat. Se apropie de tânărul vizitator, cu pași energici și, cu un gest la fel de energic, îl concedie pe cerberul tractirului.

Rămasă doar cu Pavel, expresia ochilor ei se îmblânzi ca prin farmec, iar mâinile sale prinseră a mângâia obrajii băiatului, abia atingându-i; la capătul acestui demers, limba ei de o lungime și duritate incredibilă începu să dezmierde conturul feței virtualului ei partener.

Mai mult tulburat decât excitat, Pavel se pomeni că o strânge în brațe, iar femeia, încurajată de participarea lui, îi descheie prohabul pantalonilor și începu să-l masturbeze, dar fără să îl satisfacă, ci doar să-l predisună la acceptarea, fără obiecții, a ceea ce avea să-i ceară. După o vreme, scoase din sertarul unui scrin un bici cu fire de mătase și i-l dădu, iar în vreme ce se dezbrăca de halatul în care apăruse, îl îndemnă:

— Lovește-mă!

Se întinse pe covor, pe burtă, și nu avu mult de așteptat.

Vrăjit parcă de frumusețea trupului ei, nebănuind de bine proporționat, și sub imperiul acelei chemări „Lovește-mă!”, Pavel năpusti asupra ei câteva bice.

Șfichiuirile, însemnare fesele roșcovanei simetric, dar capetele ce se terminau în noduri sfârtecară carnea, dând la iveală dungulițe roșii, tulburător de contrastante cu albul imaculat al pielii.

Pavel se sperie pentru câteva clipe și bâigui:

— Doamnă... sângerați!

— Nu te opri! – gemu femeia; nu te opri! – și se arcui din șale, expunându-și fesele cât mai în bătaia biciului.

Și mai excitat de exhibiționismul partenerei aceleia atât de stranie, dar și dornic s-o aducă cât mai repede în stadiul de a face dragoste cu el, Pavel repezi peste trupul acela ca din sidef lovitură după lovitură, vreme îndelungată, până când începu să gâfâie, datorită efortului prea susținut.

Abia atunci femeia suspină îndelung, sfârșind extazul într-un geamăt de plăcere, după care se târî la picioarele lui, sărutându-i-le și implorându-l:

— Violează-mă! Așa cum ești, îmbrăcat! Aruncă-te peste mine și „rade-mă”! Nu ține seama că eu voi urla și mă voi împotrivi. Doar ai plătit ca să mă ai, iar pentru banii tăi mă poți sili să-ți fac pe voie... orice mi-ai cere, că eu...

N-apucă să-și termine fraza, pentru că băiatul, abandonat de orice brumă de rațiune, se năpusti asupra ei, iar când o auzi înjurându-l și insultându-l o plesni de câteva ori; de unde să știe el, sărmanul, că ordinările debitate de ea făceau parte dintr-un scenariu închipuind un virtual viol, printre multe alte elucubrații, rod al multor ani de practici perverse și invertite? Așa că, spre marea bucurie a doamnei doctor, și „trânta” și palmele păreau să nu se mai oprească. Târziu, răsunară în tăblia ușii câteva ciocănituri.

— Cine-i acolo? – întreabă roșcata, printre sărutările pe care le depunea pe chipul și mâinile lui Pavel.

— Septimiu! Spuneți-mi dacă prietenul meu mai este acolo.

— Da! – răspunse Pavel. În câteva clipe vin afară! – își asigură el colegul și sări în picioare, punându-și ținuta în ordine.

Femeia veni lângă el, muștrându-l:

— Cum să pleci în halul ăsta? Fă un duș, îți dau hainele la călcat... mâncăm împreună... Dacă vrei... te pot duce la frizer... Avem aici, în clădirea asta, și croitorie... și frizerie... și dentist...

— N-am știut, murmură Pavel, dar nici nu am bani pentru toate astea.

— Ești invitatul meu!

— Știi, din tot ce mi-ai oferit... m-ar interesa dentistul; mi-a căzut o plombă... iar la cabinetul din port e o aglomerație de nedescris.

— Perfect! Rămâi cu mine în noaptea asta, și îți voi îndeplini orice dorință.

— Ești ca o zână bună! – se extazie tânărul. Dar ce fac cu Septimiu?

— Îi datorezi ceva?

— Păi... am venit împreună; el m-adus. N-am putea să ne vedem altă dată?

— Desigur! Marți, joi și sâmbătă, mă găsești aici, în camera mea, după ora șaptesprezece.

— Mai devreme nu poți? – spuse Pavel, într-o doară.

Roșcata ezită câteva clipe, apoi răspunse:

— Ba da. La drept vorbind, sunt aici de la ora douăsprezece.

— Și ce faci de la douăsprezece la șaptesprezece? – întreabă Pavel, mușcat de un gând nu prea bine conturat.

— Ei! Mă ocup de nenorocitele astea...

— Zău?

— Zău!

— Și... ce faci pentru ele?

— Ce se mai poate.

— Dar se mai poate face ceva pentru niște ființe care se vând pentru bani?

— Evident! De pildă, să se poarte demn chiar și în decăderea lor. Pentru asta... e nevoie de lecții... de îndreptări... de sfaturi...

— Mă rog, dar ce pot dobândi ele prin acele sfaturi, îndreptări și lecții?

— Stil! Nici nu știi cât de important este în viață să ai stil. În orice ai face! Oriunde te-ai afla! Da, da, tinere domn...

— Pavel! Pavel Șomotecan, se grăbi el să se recomande, scuzându-se oarecum că nu făcuse asta până în clipa aceea.

— Eva! — șopti roșcata, și preciza: Date fiind împrejurările... dar mai ales locul în care ne-am cunoscut... cum și faptul că sunt măritată... îți spun doar un nume. Nu fi supărat.

— Nu... sigur că nu sunt... doamnă!

— Eva! Așa să-mi spui!

— Eva... tu chiar primești bani pentru că faci dragoste cu bărbați în acest hotel?

Femeia râse din toată inima.

— Nu! Fii sigur. Important pentru mine este ca bărbatul să plătească spre a se purta cu mine la fel ca și cu oricare târfă. Ooo, tânărul meu prieten... regula jocului în societate este ipocrizia: toate femeile fac pe castele, toți bărbații pe ultramoralii, dar totul într-un mod atât de ridicol de exagerat, că ajungi să te-ntrebi cum dracu' se mai nasc copiii!! De fapt, toate femeile sunt niște virtuale curve, mai ales cele care condamnă cu grandoare în vehemența lor imoralitatea. Ca să nu mai vorbim de bărbați: niște animale predispuse la incest cu mama, sora și chiar fiica lor. Ehei! Dacă faci asemenea afirmații în lume... și coconetul... și „claponii” vor exclama, afișând un imens dispreț: „Mentalitate de târfă!” De aceea, Pavele, dacă vrei să vezi și să auzi adevărul despre oameni, în

general, îți recomand trei locuri: cârciuma, bordelul și ospiciul! Numai la cârciumă oamenii, îmbătându-se, comunică între ei, cu-adevărat. Doar la bordel, atât bărbații cât și femeile se manifestă în toată splendoarea decăderii lor în viciul căruia i-au fost hărăziți de la naștere, fără prejudecăți, fără rețineri, ci doar cu bucuria dăruirii în speranța aflării mult râvnitei despovărări. De balamuc, ce să-ți spun?... Că e singurul loc unde poți spune ce vrei, cui vrei și când vrei, fără să-ți pese că poți fi tras la răspundere de cei pe care – pe drept – i-ai incriminat! Da, băiete, ospiciul este cel mai de netemut loc al rostirii adevărului, fiindcă ticăloșii au avut grijă să-l declare nebun pe acela care spune adevărul despre ei, absolvindu-l astfel de pedeapsă – nu și de tratamentul distrugător.

Îl sărută pe frunte și-l îndemnă să plece.

*

Septimiu îl întâmpină vesel:

— Hai, frate dragă! Ar fi păcat să pierdem dansul, că doară am plătit și pentru asta, și-l duse într-o încăpere bântuită de mirosurile unor parfumuri tari și proaste, care nu făceau prea bună casă cu damful de transpirație emanat din abundență de trupurile celor înfierbântați de dans.

Aglomeratie și veselie căznită.

Într-un colț, o tânără de vreo douăzeci de ani, înaltă și bine legată, dar cu o paloare pe care lumina celor câteva becuri slabe prinse de tavanul salonului o accentua, schimba din când în când plăcile și învârtea manivela unui patefon. Nu dansa, nu privea la cei ce se zbenguiau în fel și chip și, pentru cineva neavizat, părea complet detașată de tot ce se petrece în jurul ei. Dar în ciuda gesturilor sale mecanice și absenței, marcată poate cu oarecare ostentație, observă intrarea celor doi tineri. Ceva mai târziu se arătă chiar binevoitoare cu ei și, întrebându-i dacă au vreo preferință, le arătă o listă cu titlurile plăcilor.

Șomotecan se dovedi intimidat, stingher.

Septimiu apucă foaia de hârtie cu siguranța omului care știe ce s-aleagă dintr-o listă de bucate. Puse degetul pe denumirea unui cântec și întrebă scurt:

— Cât costă?

Fata zâmbi.

— Nu costă nimic. Alegerea e cuprinsă în prețul biletului de intrare. Făcu o pauză și murmură: Te cheamă Septimiu Rotaru?

Cel întrebat își îndreptă privirea spre ea și, după câteva clipe, exclamă:

— Ana! Apoi se precipită să-l recomande pe Șomotecan. Colegul meu... adică prietenul meu, cel mai brav dintre băieți, Pavel Șomotecan și... Ana Badiu, cea mai-cea mai dintre toate fetele.

— Ne cunoaștem de copii, interveni tânăra, dar nu ne-am văzut de vreo... cinci ani.

— Da, da, o susținu Rotaru, și o întrebă dacă își mai amintește cum o trăgea de cozi. După ce râseră cu poftă, începură să depene alte amintiri, dar scrâșnetul acului pe discul care se terminase, puse capăt discuției

— Iertați-mă, aici sunt plătită pentru asta. Porni grăbită la patefon, puse o altă placă și reveni lângă cei doi tineri.

— Păi tu n-ai altă slujbă? – o întrebă Septimiu.

Fata îi spuse că lucrează într-o întreprindere, dar, pentru că nu îi ajunge leafa, după-amiezele o ajută pe doamna Horvan, care o plătește destul de bine.

— Găsiți ceva rău în asta, domnule Pavel? – îl consultă ea pe colegul prietenului ei din copilărie.

Cel întrebat răspunse cu sinceritate că o admiră pentru firea ei întreprinzătoare.

Pentru prima oară se priviră lung, poate prea insistent.

— Când termini aici? – voi să afle Rotaru.

Ana își privi ceasul și-i răspunse că mai avea de lucru încă două ore, deci... cam până la miezul nopții.

— Te aștept, se oferi Septimiu.

Tânăra se declară încântată, mulțumind însă amândurora pentru că n-avea să meargă singură acasă, mărturisindu-le că nimic n-o înspăimântă mai mult decât întunericul.

Cei doi băieți își aleseră câte o parteneră de dans și se zbenguiră câtăva vreme. Pe urmă plecară. Ajunși în stradă, Septimiu îi spuse lui Pavel:

— Băi puștiule, eu și Ana... încă de copii... Ce mai? Ne-am iubit. Înțelegi?

— Înțeleg, înțeleg, îl asigură Pavel; vrei să plec. Zâmbi și îi întinse mâna.

— Da' nu te superi?

— Nici vorbă, zise Pavel și se pierdu în noapte.

Nu trecură nici zece minute de când Septimiu rămăsese singur, că Ana apăru iar Rotaru o luă de braț, fără ca fata să se opună, lăsându-se angajată în mers.

Curând, ajunseră în fața unei porți înalte, din lemn. Fata îi spuse „noapte bună” și-i mulțumi că a condus-o.

— Pentru mine n-ai loc să mă încălzesc puțin? – se tângui el.

Ana chibzui îndelung, apoi îi făcu semn s-o urmeze.

Locuia într-o casă unde închiriasse o cameră mobilată cu foarte multe lucruri de care proprietarul nu se mai folosea și le depozitase acolo. Încăperea era mare, cu ferestre înalte.

Septimiu se așeză pe un scaun și își întinse picioarele spre godin. Rămase așa vreme de câteva minute, până când fata îl întrebă:

— Cam tăcut prietenul ăla al tău; are vreun necaz?

— O fi având el și necazuri, dar nu știu ce dracu' l-a făcut să vină pe șantier; e băiat cu carte și pare înstărit.

— Frumos din partea lui că vrea să-și câștige plinea muncind; cine știe? Poate chiar părinții l-au îndemnat...

— Da' de unde? Tat'su nici nu știe că a făcut tâmpenia asta.

Ana se arătă oarecum surprinsă.

Băiatul ceru de băut.

Ana ieși din cameră spunând că se duce să împrumute o sticlă cu vin de la proprietar. Reveni însă cu o cană mare de țuică, glumind:

— O să-mi strici reputația de fată cuminte.

Râseră amândoi.

Curând, Septimiu începu să se îmbete. Vorbea greu și pe-alocuri incoerent.

— Tu știi că eu te iubesc... Uite, d-aia beau... „C'ășa-i viața în vreme de război: soră bună cu moartea!” Vorba lui puștiu'. Da' io tot pă tine te iubesc!

— Cine-i puștiul? – voi să afle Ana.

— Păi... cin' să fie? Pavel, na! Apoi începu să cânte aiurea:

„Un cal și... un ghinăral

Să le fie de... halal!

Ghinăralul e călare...

Da' tot calul e... mai mare.”

Sorbi iar din țuica ce ajunsese pe fundul căinii și o înșfăcă de brațe strângând-o atât de tare că ea gemu. Incitat parcă de suferința ei, o trase, silind-o să se încovoae, și, numai după ce o văzu la picioarele sale, mârâi amenințător:

— Tu ții cu ghinăralul? Apoi, fără să aștepte răspuns, preciză: Eu țin cu calul!

Ana, profitând de clipa în care băiatul slăbise strânsoarea, se smulse din mâinile lui și alergă la Lazăr Tudoran, care locuia în camera alăturată.

Vecinul era curelar la un atelier care, nu de multă vreme, fusese preluat de armată. Scund, slab, cu ochii înfundați în orbite și scânteind de parcă îl mistuia o flacără, Lazăr se străduia din răputeri să-și întrețină familia alcătuită din soție – Caterina, și o fată – Dana. Nevastă-sa îl gonise de-acasă, după ce el o iertase pentru nenumăratele adultere făptuite de ea, unele chiar în văzul lumii.

O iertase, poate, nu atât din dragoste, cât pentru a rămâne alături de Dana. Lazăr îi era recunoscător Anei Badiu pentru că anul trecut îl procopsise cu un adăpost de care avea atâta nevoie. Se întâlniseră în gară și Ana, aflând că nu are unde locui, îl recomandă proprietarului ei, devenind astfel vecini.

Acum îl trezise din somn, chemându-l în ajutor, cu toate că îl știa prăbușit din cauza veștii pe care o primise de-acasă, în legătură cu dispariția sau chiar răpirea fiicei lui.

Curelarul veni de-ndată, fără măcar s-o întrebe despre ce era vorba. Încă buimac, dând cu ochii de un străin care se certa cu el însuși, se simți tare descumpănit. Îi trebuiră lungi clipe până să realizeze ce se întâmpla în încăperea binefăctoarei sale. După ce o auzi pe fată că tânărul era prietenul ei din copilărie, se grăbi să-l domolească.

Abia după o vreme Septimiu își dădu seama că interlocutorul său nu mai era Ana, ci un bărbat. Încercă să se ridice de pe scaun, dar nu izbuti decât pe jumătate, rămânând agățat cu o mână de marginea mesei.

— Sunt Rotaru... Septimiu, se prezentă el.

— Lazăr Tudoran, rosti celălalt și, din nou, îl îndemnă să se lase ajutat.

Băiatul îl plesni peste mâini și-i aruncă o privire incertă, întrebându-l:

— Ce hram porți? Apoi se prăbuși pe scaun, bodogănind: Că ce clienți am servit eu, nu stă nimenea lângă ei... că veneau și generali, și advocați... și... chiar contabili! Așa să știi! Făcu un efort de care fata și vecinul ei nu-l mai credeau în stare, izbutind să se ridice, ba chiar să facă vreo doi-trei pași.

— Vreau la baracă! Apoi, împleticindu-se, porni spre ușă.

— Măi nenică, măi omule, nu-ți dai seama că nu te poți ține pe picioare? – căută Lazăr să-l

oprească.

— Cum ieși pe stradă, te prăbușești, interveni Ana.

Rotaru se-ntoarse către prietena de-odinioară și strigă, cât putu de tare:

— Toată lumea la pat! Ce dracu? N-ați auzit că am dat stingerea? După aceea, se adresă lui Tudoran: Marș la dormitor!

Curelarul îl înșfăcă zdravăn și-l scoase din cameră, șoptindu-i tinerei:

— Îl duc la mine; n-ai teamă!

Ana încuie ușa în urma lor.

*

Când îl întâlnise pe Septimiu acolo, în zăpușeala aia greu mirositoare din salonul de dans condus de grăsană, Ana Badiu îl luă, pentru o clipă, drept unul pe care-l aștepta în acea seară, ca prin el să transmită tânărului polițist Vasile Gurău că în port, la șantierul lui Zorilă, niște polițiști corupți care favorizau o altă bandă de contrabandiști și traficanți de carne vie izbutiseră să infiltreze un om de-al lor. Intrusul avea ca misiune să afle rosturile afacerilor lui Zorilă și ale acoliților săi și să comunice aceste date celor care îl trimiseseră acolo. La rândul lor, aceștia din urmă trebuiau să comunice toate cele aflate bandei adverse, iar banda adversă să împiedice vinderea „mărfii” de către Zorilă, atât în țară cât și în străinătate, dar, în primul rând, s-o fure; „marfa” erau fetele și băieții răpiți – cei mai mulți gata formați în practicarea perversiunilor și inversiunilor sexuale, prostituției precum și a șantajului celor care apelau la „serviciile” lor, și tot „marfă” erau drogurile și clientela șantajată.

Ana îl cunoscuse pe Vasile Gurău prin Tache – fostul chestor, Costache Simionescu – de vreo câteva luni, când venise la el ca la o veche cunoștință, rugându-l să intervină la foștii lui subalterni spre a o scăpa pe maică-sa, Nela Badiu, de șantajarea ei de către un codoș ordinar care-i

cerea să revină în bordelul de unde fugise, amenințând-o că altminteri va face public faptul că Ana e fiica unei târfe.

Bolnavă de cancer uterin, Nela Badiu n-a mai putut face față lucrului ca prostituată, iar ca să-și cruțe fata de neplăceri s-a sinucis mai înainte de a afla că Vasile îl schilodise în bătai pe proxenetul șantajist.

De atunci, Ana se legase bună prietenă cu Gurău, iar când el i-a vorbit despre răpiri de copii, despre convingerea lui că răpitorii sunt traficantii de carne vie și droguri din bandele lui Zorilă ori Camgu, și că salonul de dans condus de una Horvan ar fi placa turnată a acestui trafic, fata s-a oferit să-l ajute întru aflarea ticăloșilor.

Numai ea știa cât de greu izbutise să ocupe postul acela în salonul de dans al doamnei Horvan. Mai întâi a trebuit să-i găsească o slujbă fetei care lucrase înaintea ei acolo, și asta n-a fost prea ușor. Apoi a fost nevoie să concureze cu alte cinci pretendente la slujba aia de mizerie. Angajarea ei însă a fost determinată de doi factori, și anume: leafa derizorie pe care o acceptase și faptul că maică-sa murise din cauza persecuțiilor lui Camgu, rivalul de moarte al lui Zorilă.

Ana avea să se convingă în scurt timp că Vasile Gurău nu se înșelase, în sensul că întreaga clădire unde se afla salonul de dans era cu-adevărat o placă turnantă pentru traficul de carne vie și contrabandă cu droguri, făcute de Zorilă. Sigur, nu pătrunsese ea prea multe din tainele acelor criminale afaceri, însă tot ce afla comunica celor cu care se unise spre descoperirea – în primul rând – a răpitorilor copiilor dispăruți în ultima vreme.

*

La apelul de dimineață, un maestru îl informă pe directorul general Eugen Mora că Rotaru nu se prezentase la lucru. Directorul general chemă la el pe șeful șantierului, Horia Dumitriu, fostul ofițer de contrainformații.

— Domnule, începu el, de-ndată ce Horia se așează fără să fi fost invitat, aseară am lucrat până târziu, când domnul Zorilă mi-a telefonat avertizându-mă că situația șantierului nostru e grea... din ce în ce mai grea, iar javra de Camgu izbutește să-și infiltreze oameni peste tot, printre noi, și să ne afle toate mișcările. Băgați de seamă, domnule Dumitriu, că numai în ultimele zece zile ne-au suflat două afaceri, trimițând ei, înaintea noastră, patruzeci de hoaște la Pireu, în Grecia, ca după aceea să ne și fure opt din fetele și doi din băieții gata școliți și ale căror aptitudini au fost verificate, personal, de domnul Zorilă și doamna Vardan. Marfă a-ntâia! Și ne-au lăsat cu buza umflată! Își îndreptă privirea rece către Horia, de parcă l-ar fi făcut răspunzător pentru pătrunderea oamenilor lui Camgu în principalele afaceri ale lui Zorilă, după care continuă: Am dat dispoziții precise, și vă cer să rețineți că toate scrisorile primite de personalul din subordinea dumneavoastră trebuie controlate, ca de altfel bagajele, în lipsa lor, când pleacă la lucru. Stăm prost cu oamenii de încredere, mai spuse Mora, și se grăbi să precizeze: atât calitativ... cât și numeric.

Horia îl privi cu superioritatea snobului care se crede jignit dacă trebuie să primească ordine și, mai ales, observații, de la cineva care nu-i „băiat de familie” dar care a ajuns să-i fie superior prin strădanie și o mai îndelungată practică în rele.

— Chiar credeți asta, domnule Mora?

Celălalt îi aminti că numai cu două zile în urmă fusese avertizat de Zorilă în legătură cu infiltrarea unor tipi din banda lui Camgu în afacerile lor. Spusese toate astea cu tact și pe un ton din care nu răzbătea supărarea față de ironia lui Dumitriu.

Oarecum dezarmat de calmul și siguranța lui Mora, Horia răspunse:

— Puteți comunica domnului Zorilă că, începând de mâine, iscoadele lui Camgu ori ale

polițiștilor care ne sunt defavorabili... vor lipsi cu desăvârșire.

Mora se încruntă, ceea ce i se întâmpla arareori.

— Să spun că avem și oameni de-ai noștri care dau bir cu fugiții și despre care nu știm unde se află?

„Băiatul de familie” se aprinse la față dându-și seama că fusese prins pe picior greșit. Primul impuls fu să-l mintă pe Mora, spunându-i că Rotaru se afla trimis de el să tragă de limbă pe unul care era element de sprijin la Camgu, dar imediat își spuse că neprezentarea lichelei l-ar pune într-o încurcătură și mai mare.

— M'daa, spuse el într-un târziu. Sigur, aparent... așa stau lucrurile, dar asta până va reveni.

— Crezi că Rotaru va reveni?

— Javrele se-ntorc singure în lanț. Altfel nu pot trăi.

Eugen râse cu poftă, dar apoi se arătă contrariat:

— Ciudată considerație pentru un... colaborator!

— Doar n-ați vrea și caracter frumos la unul care își vinde „aproapele” pentru te miri ce...

Vorba îi fu curmată de câteva ciocănituri în tăblia ușii.

— Intră! – strigă directorul general.

Maistrul Pafnutie își făcu apariția și înțepeni în prag.

— Ce doriți? – întrebă Mora.

— Domnule director general, salariatul Rotaru Septimiu, din atelierul meu, s-a prezentat la lucru, astăzi, cu mare întârziere. Cer să se ia măsuri drastice contra lui, spre a da un exemplu.

— Știu, știu, îl întrerupse Mora. Adu-l aici!

Pafnutie salută și părăsi biroul.

Eugen se ridică de pe scaun și, în drum spre ușă, îi spuse lui Horia:

— Vă las; probabil că aveți să vă „spuneți” câte ceva. Se sili să râdă și adăugă: Atâta doar,

menajați-mi bruma asta de mobilă pe care abia am izbutit s-o încropesc.

Imediat după plecarea lui Mora, sosi Rotaru.

Arăta obosit, cu ochii umbriți de cearcâne mari, dar nu părea deloc speriat. Știa el ce știa, și acum, dacă directorul general nu se afla de față, putea discuta în voie cu Dumitriu, că doar băgase destui bani în el, ba pe deasupra mai și devenise iscoadă a acestuia, numai să aibă un adăpost, fiindu-i teamă că fostul său patron îl va da pe mâna poliției pentru furțișagurile sale și mai ales că era urmărit ca dezertor.

— Păi bine mă, bouleanul tatii, așa ne-a fost vorba? – tună Horia. Vii când vrei? – și-l palmui.

Septimiu se înțelese cu Dumitriu negustorește, cum învățase de la dom' Radu, că plătește ca să nu fie bătut. Acum, când primise palmele acelea care-l zguduiseră atât de tare, își spuse: „Dacă-i pe-așa, te scoate mandea din porție”. Curând însă avea să-și dea seama că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— Cât? – întrebă băiatul de prăvălie, pentru care totul se putea cumpăra și vinde.

Fu însă pentru prima dată în viața lui când își dădu seama de neputința banilor. Și asta nu din pricina lui Dumitriu, care abia-i aștepta, ci pentru că în clipa aceea Horia avea nevoie de cu totul altceva care să-i servească drept replică la observațiile înghițite de la Mora; îi trebuia o informație tare, tare de tot, fie chiar și inventată.

— Bă! – începu fostul ofițer să se tânguiască, te-am lovit din ciudă, nu din ură. Bă! Eu te iubesc, și tu știi bine, dar de data asta n-am cum să te scap, că nu mai depinde de mine.

Rotaru se holbă la el, voind să priceapă.

— Păi... de cine depinde, dom' căpitan?

Horia porni spre fereastră și-i spuse fără să-l privească:

— De tine, măi băiețuș.

Septimiu se clătină pe picioare.

— Pot să şed? – întreabă el, sprijinindu-se de canatul uşii, unde fusese azvârlit de palmele fostului ofiţer.

— Şezi!

Tânărul înaintă cu greu până în mijlocul încăperii şi se aşează, sfios, pe marginea unui fotoliu.

— Înţelegi ce-ţi spun? – reluă Dumitriu.

Celălalt îşi clătină capul, semn că nu îşi dă seama ce urmărea bruta aia să obţină de la el.

— O informaţie, bă! Dar ştii, una adevărată şi grasă bă, că altminteri te trezeşti nenorocit... pe viaţă.

Speriat de-a binelea, Rotaru se precipită să-i răspundă:

— Dom' Dumitriu!... Dom' căpitan!

— Taci! – îl întrerupse Horia. Nu cumva să-ţi treacă prin minte că poţi să mă minţi.

— Dom' căpitan, gemu Rotaru, şi, lipsindu-i cuvintele, gesticula disperat, voind să-l asigure că merită să-l asculte.

Dar, cum mila nu era punctul său slab, Dumitriu se enervă şi-l mai plesni o dată.

Băiatul se prăbuşi.

Abia atunci fostul ofiţer îşi spuse că putea începe investigarea imaginaţiei acelu nefericit, ştiind că, în disperare, omul născoceste şi asociază perfect realul cu extraordinarul. Acum era momentul, pentru că Septimiu se afla pe jos iar el îl domina; metoda complexării, de care căpitanul era atât de mândru şi al cărei autor se pretindea: „Cel ce se află la picioarele tale se simte inferior şi neapărat o dată cu asta, orice speranţă de inducere în eroare se anulează, şi adevărul ia locul minciunii. Dacă înnebuneşte, cu-atât mai bine; în această situaţie, pavăza subconştientului slăbeşte şi minciuna – la adăpostul căreia se credea salvat – se destramă”. Toate astea le aflase încă din adolescenţă de la un unchi al său psiholog, care lucrase pentru recrutare şi formare de gangsteri. Se

așeză pe scaunul ocupat cu câteva clipe mai înainte de Rotaru, îl țintui la podea cu talpa pantofului apăsându-i pieptul, și-l îndemnă să vorbească:

— Așa, hai? Vii și pleci când vrei?!

— De plecat... am plecat cu toată lumea.

— Și... de întors?

— Păi... când s-a terminat...

— Ce să se termine mă, neisprăvitule? Vinul? Rachiul? – se înfurie Horia din nou, și-l izbi cu celălalt picior.

Rotarii icni de durere, dar răspunse:

— Țuica... dom' căpitan.

Dumitriu sări ca ars.

— Îți bați joc de mine? Ce crezi tu, că eu sunt ca sărăntocii ăștia de Mora și Pafnutie? Eu sunt boier, mă! Boier! Ar trebui să fii mândru că te-am plesnit chiar eu și n-am pus vreun țărănoi ca tine să-ți ardă pielea cu ciomagul. Băăă! – urlă el și mai iritat, pe de-alde tine puneam argații să-i biciuiască la scara conacului când îmi luam cafeaua, dimineața; nu de alta, dar ca să îmi tihnească, și tu, în loc de recunoștință, îți râzi de mine! Orice-ar fi, te distrug!... Orice-ar fi!

Rotaru făcu un mare efort ca să întrebe:

— Orice?

Rostise această singură vorbă, abia auzită, cu atâta siguranță, și amestecată cu o obraznică insinuare, încât Horia tresări. Incitat să afle ce se putea ascunde dincolo de acea reacție nefirească a omului care ar fi trebuit să implore, să cerșească îndurare, fu ispitit să afle o explicație, dar viclenia lui structurală îl apără de slăbiciune și răspunse:

— Orice! Orice-ar fi!

Băiatul de prăvălie de-odinioară sesiză nesiguranța tonului celuilalt și tare ar mai fi vrut să se joace cu el de-a șoarecele și pisica, nu de alta, dar măcar astfel să-și răzbune umiliința și bătaia îndurate tocmai de la unul pe care-l plătea; însă teama îl învinse.

— Dom' căpitan... poate că m-o salva un firicel de bandă care nu ne prea iubește... E de-aici, din oraș.

Fostul ofițer cu informațiile se tulbură; obrazii i se îmbujorară, respirația i se accelerează. Făcea eforturi să nu-și trădeze bucuria, poate prematură, poate chiar nefondată. Desigur, spusele tânărului i se înfățișară ca o mană cerească, și, dacă cele afirmate de el ar fi avut măcar un sâmbure de adevăr, cum s-ar mai fi răfuit cu Mora, ăla care provenea dintr-o familie mult inferioară celei din care descindea el. Într-un târziu, când izbuti să-și stăpânească emoția, spuse:

— Firicel, hai!? Ce-i aia... firicel de bandă? Ori e, ori nu e!

— Am fost oaspetele unui traficant! – îl asigură Septimiu.

Dumitriu își cunoștea bine meseria și nu se dădea înapoi de la nimic, nici măcar nu se sfia să devină cabotin, dacă reușita treburilor sale îi impunea aceasta. De unde până atunci îl asuprise și-l amenințase cum e mai rău, de-ndată ce băiatul „mărturisise”, îl ridică de pe dușumea și, sprijinindu-l, îi șopti complice:

— Taci! Dacă te mai aude cineva că ai relații cu oamenii concurenței, ești mort! Poți crede orice despre mine, dar nu-ți vreau răul.

Rotaru își înalță privirea spre el.

— Dom' căpitan, ăla nu e un prieten de-al meu. M-a agățat pe stradă... mi-a dat să beau... la o crăsmă și când a aflat că lucrez în port m-a descusut.

Horia își desprinsese mâinile de pe paltonul lui Septimiu și-l întrebă ce anume îl interesa pe tipul acela.

Septimiu răspunse cu întârziere.

— Păi... că... ce mai e pe-aici, la șantier... dacă suntem bine plătiți... cam ce „marfă” expediem... unde... știți, mai cu tact... mai cu blândețe... dar hotărât...

— Bați câmpii. Spune-mi exact ce a discutat ăla cu tine!

— M-a îndemnat să-l trădez pe dom' Zorilă.

— Măi bouleanul tatii, chiar așa să fi fost?

Rotaru se arătă supărat.

— Adică... nu mă credeți? Da' cum de m-a crezut domnul director general?

Dumitriu se tulbură.

— Când i-ai spus?

— L-am întâlnit în drum spre șantier.

— Ciudat! Nu mi-a spus nimic, gândi fostul căpitan cu voce tare.

— Păi... n-o fi vrut să vă supere ori... să vă strice bucuria... și v-a lăsat să credeți că dumneavoastră ați aflat cel dintâi, căută băiatul să-l consoleze.

Dumitriu nu izbuti să-și înfrângă mânia. Se pomeni întrebând prosteste:

— Bă, tu ai spus chestia cu traficanțul ăla domnului Mora?

— Da, răspunse Septimiu, privindu-l nedumerit.

— Domnului director general Eugen Mora?

Celălalt confirmă printr-o înclinare a capului.

Dându-si seama de ridicolul situației la care coborâse, Horia reveni la ceea ce trebuia să afle.

— De ce nu te-ai întors la șantier de-ndată ce ai terminat discuția cu traficanțul?

Rotaru se bucură că lui Dumitriu îi trecuse tulburarea și răspunse cu oarecare mulțumire că i se dădea prilejul să revină pe un teren convenabil:

— De băut... am băut la crăsmă. P-ormă, când s-a închis, m-am prefăcut că nu mă mai țin picioarele și ăla m-a dus la el acasă. Că eu, știți... tocmai asta doream: să aflu unde locuieste.

— Și?!

— Strada Viorele numărul 13, dom' căpitan!

Horia îl plesni de două ori cu palma peste umăr, felicitându-l astfel pentru destoinicia lui.

Încurajat, Septimiu continuă:

— Acolo, la ăla acasă, alte întrebări... alte îndemnuri la trădarea patronului. Pe urmă răsă silit și adăugă: Are o vecină... de ți-e mai mare dragul!

— Lucrează cu el?

— Nu... nu cred.

— Cum se numește tipul care te-a adăpostit?

— Lazăr Tudoran!

— Dar vecina?

— Ana Badiu. Zâmbi, și spuse mai mult în șoaptă: Mă cam place...

— Bine, băiete! Dacă informația se confirmă, ești ca și scăpat de necazuri. Poți pleca!

Licheaua părăsi biroul, prelingându-se printre mobile, ca o reptilă.

CAPITOLUL VI

TOATĂ LUMEA ÎN ACȚIUNE

Rămas singur, Dumitriu ridică receptorul telefonului și sună la comisarul Teofil Zapciu, om de nădejde în poliția orașului. Se cunoșteau de vreo trei ani.

Comisarul încercase de mai multe ori să dobândească prietenia lui Horia, dar fostul ofițer, infatuat și snob, considera că acela nu urmărea altceva decât să-l folosească, fără a-i da ceva în schimb, așa că evita chiar să-l întâlnească.

În ultimul timp, pentru Dumitriu lucrurile mergeau destul de prost, iar directorul general al șantierului nu se sfia să-i atragă atenția, și asta îl scotea din minți.

Silit de nevoile ivite în asigurarea unui curs fluent al contrabandei și traficului de carne vie, Mora realiza o oarecare legătură cu chestorul George Tadău, întâlnindu-se o dată pe săptămână și informându-se reciproc.

Horia își dădea seama că întârziase la festinul informațiilor pe care poliția le putea oferi, dar cel mai mult îl supăra prietenia lui Eugen cu George Tadău. O dată chiar îi spusese directorului general că se simțea stingherit din pricina situației în care-l pusese față de comisar, ținând legătura cu chestorul, peste capul său. Mora i-a răspuns printr-o dojană: „Dacă dumneavoastră puneți sentimentele ori resentimentele personale înaintea obligațiilor față de domnul Zorilă, și-l evitați pe comisar, m-am văzut nevoit să întreprind ceva, spre a nu lipsi pe marele patron de informațiile trebuincioase.”

Dumitriu n-avea să uite asta. Acum i se oferise prilejul să îi dea peste bot lui Mora, recomandând lui Zapciu un informator deosebit de util. Își fixară

o întâlnire la cel mai bun restaurant unde Horia avu grijă să rețină un separeu.

La ora prânzului, comisarul sosi cu oarecare întârziere. Patronul localului îl conduse la masa fostului căpitan, urmărit de privirile curioase ale multor consumatori.

Pe cât de temut pe-atât de acceptat de mulți dintre concetățenii săi, Zapciu era un dur, însă... și om de aranjament. „îi dai un ban, dar știi că te servește”, șoptea un avocat clientului care-l invitase la masă. „Calcă de parcă-i o felină”, se extazie nevasta unui negustor, arătându-l fiicei sale pe comisar. Înalt, frumos, schimbând două-trei costume pe zi, toate croite impecabil, Teofil era adevăratul arbitru al eleganței în oraș.

Când apăru în separeu, polițistul fu impresionat de fastul decorului ce i se oferea: pe o masă la care puteau mânca douăsprezece persoane erau așezate numai două tacâmuri, dispuse la capetele înguste; în loc de lumină electrică – lumânări în sfeșnice joase, din argint masiv, iar în loc de glastre ori vase – farfurioare de lut ars în care pluteau petale de flori colorate divers.

„Băiatul de familie” sesiză impresia făcută asupra „neamului prost” și îl lăsa în contemplare câteva minute. Pe urmă se ridică de pe scaun, venind în întâmpinarea lui Zapciu, ca și când acela abia atunci sosise. Își strânsesă mâinile, după care, cu un gest princiar, îl invită să se așeze. Un chelner bătrân trase un scaun și Teofil se așeză. Alt chelner făcu aceeași mișcare de automat, și fostul ofițer își reluă locul. Patronul și chelnerii se grăbiră să umple paharele cu mastică de Hios, apoi apropiară de tacâmurile celor doi clienți farfurii și un platou cu lacherdă, măslina de Vollo, raci și pateuri cu ciuperci. Horia își ridică privirea, iar personalul se făcu nevăzut.

— Mi-am îngăduit să comand eu meniul, se prefăcu Dumitriu că se scuză, și ridică paharul.

Comisarul îl imită, dar, înainte să ciocnească, voi să afle pentru ce anume trebuie să toasteze.

— Poate mai târziu s-ar cuveni să bem de bucurie; deocamdată, să ne gândim... la o înmormântare.

Celălalt își puse paharul pe masă, bâiguind:

— Va muri cineva?

— Greșeala mea... poate cea mai mare pe care am făcut-o vreodată; v-am nesocotit... v-am ocolit... v-am...

— Ce importanță au toate astea... dacă acum suntem împreună, se arată polițistul conciliant.

Horia se prefăcu a nu-l fi auzit și continuă:

— ... așa că morții se iartă, dar pentru dovada reînvierii mele în postura de prieten al dumneavoastră m-am hotărât să fac primul pas...

— Invitându-mă aici!? – îl întrerupse Zapciu.

— Nu! – îl contrazise, dur, Dumitriu. Aici am considerat că e câmpul unde să ne întindem mâna, însă... cine face primul pas, trebuie să aducă și dovada bunei sale credințe.

— Eu... se arată comisarul derutat.

— Nu dumneavoastră, ci eu, vinovatul, sunt dator să-mi probez și regretul și aportul la înțelegerea pe care o doresc. Domnule Zapciu, mă felicit că am luat această hotărâre... desigur... cu mare greutate și... de ce v-aș ascunde?... chiar cu unele riscuri. Da, da, pentru că oricine riscă, nedând ascultare îndemnurilor șefului său, chiar și când aceste îndemnuri ori... interziceri sunt prezentate sub formă rafinată, perversă, insinuantă, de sugestie...

Teofil se încruntă.

— Vreți să spuneți că domnul director general Mora... nu v-a dat permisiunea să colaborați cu mine?!

Horia își ridică brațele, semn că aceea era situația dar nu dorea s-o confirme prin viu grai.

— Interesant! – exclamă Zapciu. Păi, domnule Dumitriu, își închipuie fraierul ăsta că află cine

știe ce de la chestor?! Ha, ha, ha! Toate informațiile trec prin mâna mea și eu nu sunt atât de idiot ca să i le servesc pe tavă. Din această clipă, șefii noștri nu vor mai cunoaște nimic; dar absolut nimic! Apucă paharul și-l goli dintr-o sorbitură.

Fu rândul celuiilalt să arate ce poate.

— În ce mă privește... voi fi la fel de „discret” față de domnul Eugen Mora; dumneavoastră însă vă ofer un dar prețios „de casă nouă”.

Comisarul umplu paharul și murmură:

— Pentru prietenia noastră!

Băură amândoi deodată.

— Vă predau o informație care, chiar pentru un om versat, cum sunteți, reluă Horia, va fi de cel mai mare interes: O bandă care acționează aici, în oraș. Mai mult, vă pun la dispoziție un om de nădejde, agent valoros; fost băiat de prăvălie, chelner, hoț, mă rog... uns cu toate alifiile. Puteți conta pe el. Știți doar că am lucrat multă vreme ca ofițer de contrainformații.

— Știu, domnule căpitan, și vă mulțumesc!

— Domnule Zapciu... ar mai fi ceva.

— Despre ce anume e vorba?

— Banda despre care v-am pomenit are predilecție pentru afaceri de care ne ocupăm și noi... cel puțin... așa reiese din întrebările celui care l-a chestionat pe omul meu. Și, evident, asta ne deranjează. Invitatul răsuflă ușurat; așadar, despre asta era vorba: fostul ofițer dădea pontul și delatorul, iar el trebuia să are în stânca unui „gang” de tipul acelora de care era să-și frângă cariera de-atâtea ori. Fie și așa!

Bătură palma și se învoiră să împartă frățește câștigul care avea să rezulte din informația furnizată de Septimiu.

*

Zapciu n-avea timp de investigații prealabile, iar vremea pe care ar fi irosit-o pentru asemenea treburi avea s-o câștige urgentând recrutarea Anei

Badiu. O aștepta de aproape o oră. Nu se neliuștise încă; doar el îi trimisese vorbă să poftască între orele șase și opt seara, iar acum era abia șapte fără câteva minute.

La un moment dat, în tăblia ușii răsunară câteva ciocănituri.

— Intră! – strigă el.

În prag apăru Rița, femeia de serviciu.

— Dom' comisar, gardianul de la arest nu mă lasă să spăl pe jos.

— Bine, bine! Spune-i șefului de arest să vină aici!

Femeia plecă bodogănind.

Rița avea faimă de înapoiată mintal, dar chestorul Tadău ținea foarte mult la ea pentru că, zicea el, este supusă; în realitate o proteja fiindcă nefericita făcea toate treburile gospodăriei lui și o slugă pe gratis nu se găsește la fiecare colț de stradă. Slabă, mică de statură, cu ochii de un căprui spălăcit, cu o privire de vită blândă care nu știe altceva decât să tragă la jug, biata femeie trebuia zi și noapte, îndurând suduielile și loviturile gardienilor și comisarilor amuzați de suferințele prin care o făceau să treacă. Nu știa sau nu voia să spună cine i-au fost părinții, și singurul act pe care-l avusese când a întâlnit-o în piață chestorul George Tadău era un certificat de botez. Se zbuciuma mereu să-i vadă mulțumiți pe toți cei din jurul ei și, de fiecare dată când era bătută, se simțea mai puțin nefericită decât când auzea o dojană. „Bătaia trece, da' vorba rea ajunge drept la suflet, și-acolo se-ngroapă pentru totdeauna”, îi spusese ea o dată lui Zapciu, care, nemulțumit de curățenia biroului său, a întrebat-o: „Ce vrei fă? Să te cert ori să le bat?” De-atunci, Teofil nu-i mai făcu observații; se vede că spusele nefericitei îmblânziseră bruta din el, dar câte o palmă-două tot îi mai scăpa, că... „De! Om sunt!”, se scuza comisarul dacă se întâmpla să fie și chestorul martor la o asemenea „pierdere de control”. Și

apoi Zapciu învățase de la nașul lui, cămătar: „Bătaia ajută, deopotrivă, omul și vita să muncească și mai mult... și mai bine”, ori „Sluga nebătută uită de stăpân”.

După o vreme se prezentă în biroul său Magdin, șeful arestului, un tip trecut de cincizeci de ani, puhav de băutură și cu o privire atât de crudă că ar fi înspăimântat până și pe cele mai sălbatice dintre fiare.

— De ce n-o lași pe Rița să spele?

— Ba o las, dom' comisar, se grăbi celălalt să răspundă cu un glas răgușit, gâjâit.

— Atunci las-o!

— O las, da' pân' acușica trebea să scoatem mortu', știți 'mneavoastră care... ăla... ce mai... ăla de l-au termenat ăia a' lu' Camgu.

— Du-te!

Magdin părăsi încăperea.

Pe la ora opt sosi Ana.

Văzând-o, Teofil se învioră, mahnirea de pe urma băuturii de la amiază trecându-i ca prin farmec. Îi veni în întâmpinare, o ajută să-și scoată paltonul și se grăbi să-i ofere un scaun dinaintea biroului. Apoi se așeză și el.

— Domnișoară Badiu, sper ca discuția noastră să decurgă cât se poate de plăcut.

— Și eu sper, murmură fata, fără să trădeze nici cea mai mică emoție. Totul depinde de dumneavoastră.

— Aa! Nu, n-aveți dreptate, o contrazise el zâmbind politicos, depinde și de interlocutor.

Tânăra se arată stăpână pe ea și, oarecum în glumă, ripostă:

— Interlocutorii poliției au datoria să ajute; cine nu face asta, e socotit dușman. Și râse.

Zapciu se încruntă. Până atunci își închipuise că va avea de-a face cu o puștoaică pe care o va manevra cum va dori, dar răspunsul ironic și insinuant al Anei îl descumpăni. Era atât de contrariat, încât renunță la tactul său obișnuit,

măcar în primele minute ale cercetării și, oarecum dur, își mărturisi îngrijorarea:

— Nu cumva ați fost învățată de vecinul dumneavoastră, Lazăr Tudoran, să abordați discuția cu mine în acest fel... neprielnic?

— Învățată!? – se arată fata șocată. Nu înțeleg. Spusese asta ca să mai câștige timp. Voia să se lămurească ce și cât știa comisarul despre activitatea ei contra polițiștilor corupți și a traficantilor care erau virtualii răpitori ai copiilor dispăruți. Începu să se gândească ce rost avea asocierea ei cu Lazăr, căruia nici prin minte nu-i trecea că ea ar desfășura o asemenea activitate. Și pentru că polițistul tăcea, îl întrebă: Ce trebuie să înțeleg prin „învățarea” de care vorbiți?

— De pildă... proasta influență pe care ar exercita-o asupra dumneavoastră contrabandiștii de droguri și traficantii de carne vie, preciză comisarul. Adevărații satana!

— Ohoo! – chicoti fata, dar ăștia sunt oameni în carne și oase, nu o... nălucire. Ei pot fi văzuți... auziți...

Teofil îi prinse mâinile.

— Asta și dorim de la dumneavoastră: să-i vedeți... să-i auziți... dar, mai înainte de orice, evident, să-i aflați. Accentuase acest ultim cuvânt și acum se pregătea să urmărească reacția de pe chipul tinerei.

Ana însă zâmbi și, cochetând, îl incită:

— Bine, bine, de aflat i-oi afla eu, să zicem, dar pe dumneavoastră vă interesează să-i și denunț.

— De ce nu?!

Tânăra făcu o lungă pauză. Zâmbetul de mai înainte dispăruse de pe buzele ei, iar trăsăturile feței i se aspriră, într-un târziu, murmură:

— Mi-e frică, domnule comisar. Din câte vorbește lumea, se pare că sunt teribil de primejdioși.

Dacă ar fi acceptat de-ndată, Zapciu s-ar fi îndoit de sinceritatea ei. O mângâie ca pe un copil,

întrebând-o:

— Ei! Cum rămâne cu bravada de mai înainte?

Ana răspunse cu oarecare jenă:

— Vedeți, ce simte omul e una, iar când e să treacă la fapte... e alta. Suspînă de parcă s-ar fi eliberat de cine știe ce povară.

— Așadar, acceptați? – voi polițistul să se asigure, dar fata încă mai șovăia. Domnișoară Badiu, să începem cu vecinul dumneavoastră... Lazăr Tudoran!

Fata consimți printr-o ușoară înclinare a capului.

*

Ajungând în stradă, Ana încercă să-și explice de unde până unde ajunsese comisarul să-l bănuiască pe Lazăr că ar fi contrabandist. Pentru câteva clipe se bucură că acela habar n-avea despre ceea ce făcea ea, dar imediat se cutremură de spaimă, închipuindu-și jocul în care polițistul o atrăsese. Desigur, Zapciu nu proceda ca alții. Era abil, inteligent, rafinat. Oare comisarul chiar nu știa nimic despre activitatea ei împotriva traficantilor? Făcuse doar legătura cu slujba ei la salonul de dans patronat de bordelul lui Zorilă și posibilitatea ca ea să ajute la descoperirea traficantilor care se perindau pe-acolo? Bine, dar de unde și până unde povestea că Lazăr ar fi traficant de carne vie, când fiica lui fusese răpită de aceștia?

*

Vremea se încălzise simțitor și, de-ndată ce zăpada începu să, se topească, tinerii salariați nu mai pridideau să curețe terenul din jurul barăcilor amenințate de apa care se adunase, mai ales spre magazia cu alimente.

În toiul corvezii, veni poșta.

Poștașul începu să împartă scrisorile.

Oamenii prinseră a-și dezgheța mâinile și apoi a le șterge bine, care de poala hainei, care de vreo cârpă ce suplinea rolul batistei, cu mișcări ce păreau bine calculate, ca într-un ritual.

— Măi fraților, se auzi deodată glasul lui Stan Vladimir, un ialomițean lung și slab ca o prăjină; niște ticăloși au batjocorit-o pe soru-mea. Venea cu ochii aprinși de mânie, gata să se războiască chiar și cu Dumnezeu, personal, tot agitând scrisoarea care-i adusese vestea aia nenorocită.

Seara, în dormitor, oamenii reluară comentarea veștilor primite de acasă.

— Am auzit că și mai-marii noștri de pe șantier se ocupă cu nenorocirea unor fete pe care, după ce le batjocoresc, ce mai... le pun pe piață, rosti încrâncenat Stan Vladimir.

Ene Motaș se apropie de el și-i spuse ceva în șoptă, la ureche, după care zise firesc, așa ca să fie auzit de toți:

— Cine dracu a mai născocit și prostiile astea?

În clipele ce urmară, mulți dintre cei prezenți îl susținură pe Stan, fratele celei despre care scrisoarea de la ai săi anunța că fusese necinstită de niște netrebnici.

Pierzându-și stăpânirea de sine, cel mai înflăcărat se arătă a fi Pavel, care se pomeni spunând:

— Trebuie să facem ceva, fraților, contra tuturor traficantilor de carne vie!

Murmurele celorlalți încetară.

Toma coborî de pe pat, veni lângă el și îi trase o palmă zdravănă.

— Bă nenorocitul! Ți-a spus mă-ta că e vreun traficant pe-aici? Aicea nu-i niciun traficant! Și, profitând de întunericul în care era cufundat dormitorul, îl mângâie pe păr.

Pavel își înfundă capul în perna umplută cu paie și plânse de bucurie. Acum nu se mai simțea singur, dezorientat, trist, părăsit cu siguranță că și Dionisie ar fi procedat la fel. Altminteri... Și adormi fericit.

*

Duminică după-amiază.

Soare cu dinți.

Oamenii ies la plimbare.

Septimiu i-a spus lui Pavel că-i poate împrumuta câțiva gologani, dacă vrea să meargă la dans, el urmând să-i facă o vizită Anei. Șomotecan l-a refuzat; în după-amiaza aceea avea să se plimbe cu Toma și Ene.

— De-acuma o să mergi însoțit în oraș, ca să aibă cin' să-ți astupe urechile când s-or rosti vorbe d-alea care mă supără pe mine, îi strigase voinicul în seara când l-a pălmuit.

De-ndată ce părăsiră șantierul, Pavel se îndreptă spre Vrânceanu, dar acesta îi șopti:

— Fă-ți treburile; dar... cu o jumătate de oră înainte să te întorci la baracă, caută-mă pe la cofetăria lui Pop.

Acum Pavel mergea singur, abătut, covârșit de o mare părere de rău că Toma continua să-i evite prietenia. Apucă pe șoseaua care ducea afară din oraș, gândind că doar la circ se putea duce cu banii pe care-i avea. După o vreme se opri și, orbit parcă de luciul zăpezii, își acoperi ochii cu mâinile.

La un moment dat, un glas cunoscut îl întrebă pe un ton tremurat, plin de îngrijorare:

— Te dor ochișorii, tăticule?

Nu-i venea să creadă minunea care se întâmplase, și nu îndrăzni să-și lase privirea liberă, de teamă că iluzia avea să se destrame. Emoționat, murmură:

— Tata?!

O mână grea le apucă pe ale sale, silindu-le să descopere ochii pe care-i ascundeau.

Abia atunci văzu băiatul îmbrăcămintea zdrențăroasă pe care o purta Dionisie, înfățișându-l ca pe un cerșetor. Nebărbierit, murdar, cu ochii înfundați în orbite, putea stârni mila și celui mai hain dintre oameni.

— Cum de-ai scăpat?! – îl întrebă tânărul în șoaptă.

Celălalt suspină lung.

— Ei, tăticle, sunt obișnuit cu aventurile astea... datorate domnului Costin Șomotecan... am evadat! Apoi, pe un ton în care bucuria și teama se amestecau deopotrivă, spuse: Mare minune că nu te-au arestat și pe tine.

Pavel zâmbi șters.

— Mai știi? Poate mă caută.

— Să nu treci pe-acasă, îl sfătui omul în zdrențe.

— De-atunci n-am mai făcut asta. Ți-am ascultat sfatul și m-am angajat pe șantier, spuse tânărul mângâindu-i mâneca hainei, voind parcă să tămăduiască niște răni. Locuiești aici, în oraș?

Ganeș îl privi cu spaimă și abia putu să bâiguie:

— Nu cumva îți trece prin minte că m-ai putea vizita?!

Flăcăul râse silit.

— De ce nu!?

— Pentru nimic în lume! Apoi, după o lungă pauză, adăugă: Tăticle, poți face asta... numai dacă vei avea să-mi comunici ceva important... în legătură cu aflarea vreunui traficant sau contrabandist, ori a elementelor de sprijin ale acestora. Doar atunci să riști.

— Unde te pot găsi?

Zdrențárosul răspunse după o lungă ezitare:

— Îl anunți pe chelnerul Tomiță, la restaurantul Pariziana.

Băiatul îl îmbrățișă, asigurându-l că-i va respecta dorința.

— Sper că ai intrat în legătură cu cineva de pe șantier gata să lupte împotriva traficantilor și a polițiștilor corupți?! – încercă bărbatul să afle.

Pavel roși. Jenat, se grăbi să-i explice că făcuse tot ce-i stătuse în putință, însă nu izbutise.

Ganeș îi aruncă o privire tristă și nu se sfii să-i spună:

— Asta nu se poate! Oamenii cinstiți sunt pretutindeni, dar... își curmă fraza, tresărind, atent la cineva care venea spre ei. Se întoarse brusc și

porni alergând spre locul unde se afla cortul
cercului.

Pavel se uită lung după el, până îl văzu
dispărând în depărtare.

Cel care-l făcuse pe Dionisie să fugă trecu pe
lângă Șomotecan, întrebându-l din mers:

— Îl cunoști pe nenorocitul ăla?

— Nu, răspunse băiatul.

Trecătorul își continuă drumul pe urmele lui
Ganeș.

Băiatul rămase mirat că urmăritorul nu-și iuțea
pasul, de parcă ar fi știut unde avea să se oprească
prada. După o vreme se urni din loc, plecând către
oraș. Curând, simți frigul și umezeala. Poate dacă
ar fi avut mai mulți bani, ar fi intrat într-o
cârciumă să bea ceva tare; nu mai făcuse asta
niciodată.

*

Cu toate că era duminică, sânguinciosul comisar
Teofil Zapciu se afla în biroul său. Pleașca, cum îi
zicea el unei afaceri care i se oferea aproape pe
tavă, primită de la Dumitriu, trebuia cât de cât
lucrată. Acum discuta cu Septimiu, omul fostului
căpitan de contrainformații, instruindu-l cum și în
ce fel să intre pe sub pielea Anei Badiu. Dorea s-o
verifice, uitând că totul s-ar fi dus de râpă dacă cel
din fața lui ar fi iubit-o cu adevărat.

— Înțeles? – strigă polițistul, când isprăvi cu
recomandările.

Slugarnic, Rotaru sări de pe scaun și strigă, la
rândul său:

— Înțeles, dom' comisar.

Țipătul băiatului o sperie pe biata Rița care
trebăluia prin biroul alăturat, și o făcu să vină
repede la Zapciu.

— Să șterg ceva sânge, dom' comisar?

Teofil o înjură și-i spuse să tragă ușa după ea.

Femeia făcu întocmai dar, ca niciodată, rămase
cu urechea lipită de ușă, ascultând, și se miră că
Zapciu nu-l „ancheta” pe ăla ci, pur și simplu,

stătea de vorbă cu el. Auzise de mai multe ori numele de Ana, și-acuma, obsedată, încerca să-și amintească cine era aceea pe care o pomeneau, când băiatul, când comisarul. Într-un târziu, izbuti să asocieze numele cu imaginea unei tinere care fusese pe la dom' Zapciu cu câțeva vreme mai înainte. „Vasăzică, pe aia o coace ăștia doi”, își spuse Rița, și se grăbi să-și termine treaba, continuând însă a trage cu urechea la cele ce se spuneau în biroul alăturat.

— Măi băiețăș, nu trebuie să-i declari că ești chiar pornit contra cuiva anume, că aia-i deșteaptă și te fluieră. Doar atâta: arată-te gata să faci orice împotriva răilor, numai că nu te pricepi cum să pui bețe-n roate unor polițiști necinștiți. Ce dracu? E-așa greu?

— Păi... treaba asta o să dureze, se tângui Septimiu. Să n-am neazuri la șantier...

Polițistul râse cu poftă.

— Stai cât vrei! Fă-i și un copil, numai să vii cu rezultate bune, adică... să te bage printre ăia pentru care lucrează ea.

Rotaru se arată din nou șovăitor.

— Dom' comisar, eu credeam că mă trimiteți la Tudoran, vecinul Anei...

— Ooo! Bine că mi-ai amintit; chiar voiam să-ți interzic să treci pe la el. Bagă de seamă: nu trebuie să te vadă. Lucrează-o pe Ana cum trebuie, că p-o urmă... ni-l dă ea pe nenea Lazăr.

Fostul băiat de prăvălie aflase de mult ce-i cade bine oricărui om și se grăbi să-și arate admirația:

— Ce mai? Sunteți deștept, dom' comisar! Da' nu așaaa... Deștept-deștept! Citiți în mintea omului de parcă ar fi o carte deschisă.

Celălalt zâmbi cu prefăcută modestie și-i făcu semn că poate să plece.

*

Pavel se tot învârtea prin preajma salonului de dans al doamnei Horvan, ezitând să intre. Deodată se auzi strigat de unul dintre colegii săi, Arghir

Linte. Se-ntoarse, bucuros că mai avea cu cine să schimbe o vorbă, și-i întinse mâna, ca și cum pe el îl aștepta.

— E cam rece, frățioare! – spuse noul sosit.

— Da, chiar foarte rece.

Curând ajunseră în fața salonului de dans. Se priviră lung, întrebându-se parcă: „Intrăm?” și sfârșiră prin a începe să urce cele câteva trepte.

Grăsana era la post.

Cei doi plătiră taxa și, fără să-și mai scoată paltoanele, merseră direct în sala unde perechile evoluau în ritmul unui foxtrot.

Ana supraveghea discul patefonului, învârtind din când în când manivela care dădea arcului noi imbolduri.

Spre mirarea lui, Pavel zări pe Toma dansând cu o femeie ce putea să-i fie mamă.

Pavel urmărea stângăcia bărbatului și, mai ales, seriozitatea cu care discuta.

Arghir porni să danseze cu una dintre fete.

Lui Pavel îi trecu prin minte Reca apoi doamna doctor, și imediat le auzi parcă îndemnul de a le vizita, chiar fără bani. Merse către ușa dincolo de care se afla Jan, cerberul „tractirului”, cum numea el stabilimentul domnului Zorilă, și ciocăni de câteva ori.

Într-un târziu apăru Jan, care, spre marea surprindere a lui Pavel, îi zâmbi larg și-i făcu loc să intre, de parcă l-ar fi așteptat.

— Știți, domnule Jan, nu am plătit taxa...

— Păi dă ce să plătești? Că doară mi-au lăsată ră consemn și doamna Reca... și doamna doctoră...

— Eva?! – murmură băiatul, ca să marcheze gradul de intimitate cu aceea.

— Da, da, Eva, da' știți că noi, aicea, îi zicem numai doamna doctoră...

— Sigur, știu asta chiar de la dumneavoastră.

— La care vreți să umblați în seara asta?

— La doamna doctor.

Cerberul își scoase șapca al cărei cozoroc era garnisit cu frunze de laur mai abțir ca a unui general și își scărpină chelia, semn al marii încurcături în care fusese pus. Apoi spuse pe un ton coborât:

— Dom’șorule... mai încolo, că acuma... e la clasă cu puturile alea micile pă care le dresează ca s-ajungă profesioniste.

— Interessant! – comentă băiatul.

— Păi... dacă vrei și vă „obțineți” din manifestare ca zgomot și vorbe... hai să vă duc într-un loc dă unde puteți să vedeți ce nici nu poate gândi un om.

— Promit să păstrez tăcere, și mai promit să vă fiu recunoscător pentru amabilitatea asta, domnule Jan.

Paznicul se arată de-a dreptul emoționat, bâiguind ceva de neînțeles, ca, în cele din urmă, să mărturisească:

— Dom’șorule, fac asta pentru dumneavoastră, tocmai ca să vă deschid ochii cum e în lumea tractirului, că tot așa e și în lumea dă dincolo dă tractir, că toată lumea, dom’șorule, e un tractir și ai mai mulți dintre oameni e curve!

Și-l conduse pe Șomotecan către un bufet care, acționat mecanic, se dădu de-o parte și-i lăsă să treacă pe un coridor de-a lungul căruia se aflau, de-o parte și de alta, câte două saloane mari, cu bănci – ca niște clase de curs.

În seara aceea funcționau numai trei dintre cele patru „clase”, una având ca profesoară pe doamna doctor, a doua pe doamna Vardan, iar cea de a treia pe primul secretar al lui Zorilă, severul și distantul domn Aridis.

Fiecare dintre cei doi pereți care mărgineau culoarul avea, din loc în loc, o firidă care putea adăposti foarte bine corpul unui om de talie potrivită.

Jan îi arată lui Pavel firidele iar băiatul se și ascunse într-una din care putea observa ce se

petrece în cele două clase de „fete”.

Culoarul era cufundat în semiîntuneric, în schimb clasele se prezentau luminate „a giorno”.

De la înălțimea catedrei sale, doamna doctor ținea sub o strictă supraveghere pe cele unsprezece „cursante” ale căror vârste se situau între paisprezece și cel mult douăzeci de ani.

Cu o trestie de aproape un metru, „profesoara” făcu semn unei fete să iasă din bancă pentru verificarea cunoștințelor – după cum își închipui Șomotecan.

Fata se supuse, urcând pe estrada unde era catedra alături de care se afla o tablă imensă, sprijinită direct pe pardoseală.

Se vede că „eleva” se mișcase prea încet, ori cine știe ce altceva o nemulțumise pe „profesoară”, fiindcă, în ciuda faptului că ușa din glasvand prin care Pavel putea vedea ce se petrece în „clasă” era închisă, băiatul o auzi pe doamna doctor strigând dojenitor: „Olga, treci la corectare!”

Și „eleva” nu prea silitoare își dezbracă rochița, apoi își scoase chiloții, se aplecă peste catedră, cu fesele orientate spre clasă, iar „profesoara” îi aplică cinci lovituri cu trestia.

Plângând, cea numită Olga prinse a se mișca lasciv, de parcă ar fi executat un dans oriental, își dezgoli sânii și, cu o exasperantă încetineală, le frecă sfârcurile. Se vede însă că nici aceste din urmă mișcări nu o prea mulțumiseră pe femeia de la catedră, fiindcă iar se grăbi să-și corecteze „eleva” suprapunându-și mâinile peste ale ei și, imprimându-i un ritm mult mai rapid, chiar îi zâmbi, în vreme ce fata părea să dea semne de o intensă excitare.

Atunci „profesoara”, fără să se uite la clasă, ci atentă doar la evoluția Olgăi, strigă: „Jana! La lucru cu Olga!”

Cea chemată ieși din bancă, se urcă pe estradă și începu s-o sărute pe Olga pe obraji, apoi pe gât, pe gură și numai într-un târziu, când cea bătută mai

înainte părea să nu-și mai poată controla excitația, s-o trântescă pe podium și s-o masturbeze, până când nefericita izbucni în urlete.

„Pe perechi, la lucru!”, porunci doamna doctor, și celelalte nouă fete săriră din bănci. „Tina!”, o chemă „profesoara” pe „eleva” rămasă fără parteneră de exerciții, iar aceea se și despuie într-o clipă, oferindu-se spre „perfecționare” celei care atinsese performanțe greu de imaginat chiar și printre cele mai „virtuoase” invertite sexual.

Tulburat, Șomotecan se furișă în nișa de-alături, de unde putea cuprinde cu privirea o altă clasă, condusă de doamna Vardan. Numai că aici erau și fete și băieți; toți aveau vârste între doisprezece și optsprezece ani.

Atât „profesoara” cât și băieții erau foarte sumar îmbrăcați; numai fetele purtau rochii destul de lungi, ca cele de seară, iar drept încălțăminte pantofi eleganți, cu tocuri foarte înalte.

Pe estradă, la câțiva pași de catedră, se aflau două măsute cu câte două scăunele în jurul fiecăreia. Pe scăunele stătea câte o pereche. Atmosfera părea dominată de un fundal muzical – o melodie lascivă.

Doamna Vardan își uitase sobrietatea cu care îl întâmpinase pe Șomotecan și zâmbea insinuant, fixând insistent pe unul dintre băieți. După o vreme, strigă: „Dana!”, și o fată ieși din bancă, pășind provocator, nerușinat, spre „profesoară”.

O palmă zdravănă puse capăt acelei purtări dezmățate, după care doamna Vardan îi arată că trebuie să meargă grațios dar nu provocator și, ca să-i exemplifice, făcu ea asta, după ce chemă din bancă pe unul din băieți.

Urmă o altă fată, poate că era cea mai mică din „clasă”, dar care-l ului pe Pavel cu știința ei de a se face remarcată de un bărbat pe care, apoi, să-l atragă după ea.

În sfârșit, se porni „lucrul pe perechi”, „profesoara” controlând și corectând pozițiile cele

mai năstrușnice pe care copiii ăia le foloseau spre înnebunirea celor ce aveau să le cadă victime în drumul amorului plătit pentru care erau „școliți”.

Dar poate că pe doamna Vardan n-o satisfăcuse pe deplin felul în care „elevii” săi răspuseseră probelor de până atunci, fiindcă îi supuse unui nou exercițiu. Urmă o probă de striptease. „Profesoara” strigă la un moment dat pe unul din băieți, simulă că dansează, se dezgoli complet și ceru „elevului” să facă la fel, sfârșind prin a se lăsa posedată în văzul tuturor. În sfârșit, „lecția” continuă cu o partuză demnă de cel mai năstrușnic tablou erotic.

O vreme, Pavel se gândi să plece de-acolo, scârbit de toate cele la care asistase, dar trecu să vadă și ce se petrecea în cea de-a treia clasă care funcționa în seara aceea. Mare îi fu mirarea descoperind că profesorul nu era altul decât primul secretar al lui Zorilă, domnul Aridis. În bănci nu se aflau decât băieți; în loc de tablă, alături de catedră, era un imens cuier de care atârna lenjerie și îmbrăcăminte pentru femei, iar în fața cuierului, niște măsuțe de machiaj ca cele din cabinele actorilor, pe care tronau tot felul de farduri și peruci.

Ușa acestei „clase” era ușor întredeschisă, așa încât Pavel putea auzi ce se spune.

Primul lucru pe care-l observă era că băieții, când ieșeau din bănci, ofereau imagini stranii; de pildă, unul pe care „profesorul” îl numea Andrei și-l dădea mereu ca exemplu pentru dăruire, feminitate, grație și adevărată vocație de pasiv într-ale inversiunii sexuale, purta chiloți de damă verzi și foarte mici, de sub care se făcea văzut un portjartier negru care susținea niște ciorapi negri din mătase. Urmă un băiat cam de o seamă cu el, îmbrăcat doar cu o bluză roșie, foarte scurtă, de sub care se făcea văzut un penis incredibil de mare pentru posesorul său, care mai putea fi considerat un copil; nu purta pantaloni.

La îndemnul lui Aridis, pasivul, adică Andrei, făcu o demonstrație de virtuozitate în incitarea celui fără pantaloni, strădanie pentru care „profesorul” îl răsplăti prin a-l poseda „artistic”, evident, în fața clasei.

Băiatul cu penisul foarte mare se numea Dică și făcea parte din grupa celor educați spre a deveni momeală pentru atragerea unor invertiți pe care să-i șantajeze.

Și, ca un corolar al „învățăturilor” din clasa domnului Aridis, pasivii trecură la exercițiul îmbrăcării și dezbrăcării, cu grație, a veșmintelor femeiești, în vreme ce câte un activ mai împătimit le făcea felul, evident, spre bucuria lor, dar și a „profesorului”, care își vedea strădaniile încununate de succes.

Prăbușit, Șomotecan porni de-a lungul coridorului, dar, zăpăcit cum era, apucă în direcția opusă celei din care Jan îl adusese acolo și nimeri într-o sală de așteptare dincolo de care se afla un cabinet stomatologic, dacă judecai după zgomotul făcut de o bormașină. Se așeză pe un scaun, dar de-ndată ce făcu asta se auzi un clopoțel și, imediat, apăru o tânără purtând bonetă și jachetă albă - dar nu și fustă, ori măcar chiloți.

Îi zâmbi voios și-i ceru tichetul de programare, asigurându-l că domnul doctor îl va primi imediat.

— Aștept un prieten. Tichetul este la el, minți Pavel și se minună de inspirația avută.

— Dacă doriți, puteți aștepta în salonul de cosmetică, alături de cabinetul nostru, pentru că de la această oră ușa prin care ați intrat se închide. Oricum, prietenul dumneavoastră tot pe acolo va veni, îl informă tânăra cu jachetă albă dar fără fustă și chiar fără chiloței.

În clipa următoare, din cabinetul medical apărură un bărbat și o femeie, complet dezbrăcați, după care fură azvârlite niște haine – desigur, ale lor.

Imediat, în cadrul ușii își făcu apariția domnul doctor, care nu era altul decât Romeo, cel de-al doilea secretar al lui Zorilă, dar era atât de furios că nici nu îl luă în seamă pe Șomotecan, strigând sorei medicale: „Pentru azi am terminat!”

De-ndată ce domnul „doctor” dispăru în cabinet, fata veni lângă Pavel, murmurând:

— Ați auzit și dumneavoastră!? — și se grăbi să adauge: Dacă veniți mâine, avem numai prospătură. Zău! Chiar d-alea neîncepute... însă... dacă vreți să vă distrați cu-adevărat... mă ofer să vă primesc eu... Sigur, nu acuma, se scuza ea, ca imediat să-i precizeze: Mă găsiți mâine seară, după șase, la atelierul de croitorie – femei și bărbați – din piață. Aparține tot de noi...

Pavel plecă fără să promită ceva sigur. Era hotărât să se ducă la baracă și să încerce a dormi, însă când trecu prin fața salonului de dans, fără să-și dea seama de ce anume, prinse a se gândi la Ana Badiu cu o intensitate care îl surprinse.

Intră.

Se apropia ora de închidere, ultimul disc se terminase.

Ana chemă o tânără și-i predă patefonul. Apoi plecă însoțită de Pavel.

O vreme, merse ră tăcuți; ea era mereu în așteptare, el se dovedea cât se poate de timid. La un colț de stradă Rița apăru în urma lor, dar ezită să se apropie de ei.

Ajunși în fața casei sale, Ana îi mulțumi că a însoțit-o atâta drum.

Pavel o urmări cu privirea până ce o văzu dispărând după gardul curții. Își privi ceasul, amintindu-și că urma să se întâlnească cu Toma în fața cinematografului. Porni spre centru, dar nu făcu nici măcar o sută de pași, când se auzi strigat:

— Domnișorule!

Se opri și privi înapoi. Dinspre capătul străzii, Rița venea spre el alergând.

— Iertați, n-am îndrăznit să-i spun, domnișoarei pe care ați condus-o, ceva important... că n-am vrut s-o sperii... nu știu unde stă...

Băiatul chibzui dacă era bine să-i arate ori nu locuința Anei și sfârși prin a-i cere să-i spună lui despre ce era vorba, asigurând-o că îi va transmite domnișoarei totul, exact.

Rita vorbi fără ezitare:

— O să vină la ea un băiat... cam ca dumneavoastră, ca s-o descoasă, ba de una, ba de alta...

— Și... cine l-a îndemnat s-o tragă de limbă pe Ana?

— Păi... cine altul decât dom' comisar Zapciu? Eu lucrez la chestură.

Pavel porni alergând spre Ana, dar n-o găsi acasă. Lazăr, cel care-i deschise ușa, îl asigură că n-o văzuse de dimineață și, voind să-l încredințeze, îl îndemnă să intre în camera ei. Băiatul îi mulțumi și făcu cale-ntoarsă, dar Rița – nicăieri. Își aminti că la salonul de dans îl văzuse pe Toma discutând foarte prietenos cu Ana și se gândi că acela i-ar putea cunoaște vreo legătură în oraș. Desigur, Septimiu era apropiat fetei, dar cine știe când avea să se întoarcă la baracă. Curând ajunse la cinematograful și, cu toate că era încă devreme, îl zări pe Vrânceanu.

— Ce te-oi fi grăbit așa? – îl întrebă Toma.

— V-am văzut la dans, începuse Șomotecan destăinuirea.

Vrânceanu îi zâmbi, încurajându-l astfel să continue.

— Poate c-am fost, mă.

— Dacă-i așa, atunci să știți că pe fata aia care schimbă plăcile la patefon o amenință o mare primejdie, spuse el pe nerăsuflăte. Apoi îi istorisi cum a cunoscut-o pe Ana și pomeni cele aflate de la Rița.

— Du-te singur la șantier, murmură Vrânceanu.

Pavel îl mai privi o dată, cu luare-aminte, voind să se asigure că necazurile Anei aveau să fie rezolvate cu bine.

După aceea îl părăsi pe Toma, uitând să-l mai salute.

Rămas singur, bărbatul îl văzu pe Ene Motaș venind spre el. Îi povesti cele discutate cu Șomotecan.

— Abia m-am despărțit de dom'șoara Badiu. Dacă aș fi știut... se întristă Ene.

— Cred că e mai bine s-o denunțăm poliției, propuse Toma.

— Asta însă, chiar acum, preciză Motaș.

*

După întâlnirea cu Ene, Ana Badiu reveni acasă. Când trase zăvorul porții, auzi râsul unui bărbat. Se întoarse și-l văzu pe Septimiu. Tresări și-l întrebă cu oarecare teamă:

— Iar ai băut?

Băiatul se apropie de ea.

— Aniță, din seara aceea să nu mai văd băutură, că mor!

Fata răsuflă ușurată și apoi îl întrebă:

— Ce-i cu tine aici, la ora asta?

— Ei, am trecut să te văd. Mi-e inima grea. Mă primești?

Tânăra n-ar fi dorit asta, dar cedă.

De-ndată ce se așează pe un scaun, Septimiu se porni a i se plânge de potlogăriile de pe șantier, că traficanții și contrabandiștii de-acolo... merg mână-n mână cu poliția... Părea sincer în tot ce spunea, dar, cu toate astea, Anei nu-i era prea limpede vizita asta forțată a prietenului ei din copilărie. Nu apucă însă să-l descoasă, pentru că ușa camerei se deschise cu mare zgomot.

În prag apărură trei bărbați: un comisar și doi gardieni.

— Dom'șoara Ana Badiu? – întrebă superiorul.

Năucită, gazda răspunse:

— Da, domnule...

— Actele dumitale!

Ana își luă poșeta și scoase din ea un buletin de identitate.

Polițistul i-l smulse din mână și începu să citească datele cu glas tare. Apoi schimbă o privire complice cu însoțitorii săi și, răstindu-se la Septimiu, îl întrebă:

— Cine ești? Cum te cheamă?

Băiatul își încheie paltonul și murmură:

— Rotaru Septimiu.

— Ce cauți aici? – tună ofițerul de poliție.

— Răspund numai confidențial.

Comisarul spuse unuia dintre însoțitori, arătându-l pe Ana:

— Scoate-o de-aici!

Rămas singur cu doi dintre polițiști, Septimiu le șopti:

— Sunt omul de încredere al domnului Dumitriu, fost ofițer de contrainformații, șeful șantierului din port, la dom' Zorilă.

— Nu interesează! – veni răspunsul comisarului. Ce cauți aici?

— Aici, la fata asta, am fost trimis de domnul comisar Teofil Zapciu.

— Bravo! Asta e foarte important! Țucălar la Dumitriu și informator la Zapciu. Ce misiune ai aici?

— Păi, să văd dacă Ana are vreo legătură cu traficanții de carne vie... Știți, locuiește în casă cu un suspect de contrabandă cu droguri și comerț cu fete: Lazăr Tudoran!

— Cine l-a descoperit pe Lazăr? – întrebă comisarul și ridică mâna, prefăcându-se că vrea să-i lovească.

Septimiu se feri și, când crezu că pericolul a trecut, mărturisi:

— Eu, domnule... eu l-am semnalat. M-a ținut la el o noapte întreagă, mi-a dat să beau, m-a descusut despre asemenea treburi care, zicea el, s-

ar petrece pe șantierul nostru și ar fi făcute de oamenii noștri; ba chiar ajutați de poliție.

— Minți ca un porc! – tună un gardian. Noi suntem informați că tu lucrezi mână în mână cu traficanții. Noi știm că Lazăr e nevinovat și că tâmpita asta de Ana Badiu este agentul comisarului Zapciu. Tu ești un impostor! Vrei să derutezi poliția profitând de încrederea fostului căpitan și a comisarului. Bagă-ți mințile în cap! Marș! Afar'! Marș!

Dar pentru că Rotaru, covârșit de acuzațiile ce-i fuseseră adresate, nu îndrăznește să se miște, ofițerul îl azvârli din încăpere.

*

Masa de prânz fusese mai bună ca de obicei, și acum oamenii de pe șantier stăteau care încotro, odihnindu-se pentru ceasurile grele ce aveau să urmeze.

Așezat pe un butoi golit de curând, Rotaru, asistat printre alții de Ene, Toma și Pavel, istorisea peripețiile prin care trecuse în casa Anei, redând întregul adevăr, dar bine filtrat prin iscusința lui Dumitriu.

— Și ce le-ai spus bă, de te-au lăsat în pace? – întreabă Toma.

— Că sunt „omul” lui dom' Dumitriu... fost ofițer de contrainformații și mare șef pe șantierul nostru.

Toma tresări și, după o lungă pauză, se arată mai neîncrezător ca înainte.

— Fugi de-aici! Nu cred eu că numai cu asta ai scăpat de ei.

— Le-am zis și că sunt agentul poliției!

— Așa da! – exclamă Vrânceanu. Acuma te cred! Apoi se arată speriat; Măi Rotarule, dacă ăia îl întreabă pe dom' Dumitriu sau pe cei de la poliție? Hai? Ce te faci frățioare?

Septimiu se arată derutat, dar numai câteva clipe. După aceea, spuse plin de optimism:

— Nu-ntreabă, că sunt proști. Și p-ormă, au ei destule pe cap.

— Aoleu! Ia te uită ce vorbe dă din el! – îl ironiză Motaș.

Oamenii începură să se risipească.

Rămas doar cu Vrânceanu, Pavel îl întrebă:

— Dom' Toma, cine mai știa că Ana urma să fie vizitată de un tânăr, despre care... acum aflu că e omul domnului Dumitriu... dar și agentul poliției?

— Păi... cin' să mai știe?!

— Mda, făcu Pavel, și preciză: noi doi!

— Ce vrei să spui?

În clipa următoare băiatul îl scuipă, iar după câteva minute Șomotecan se afla dincolo de gardul șantierului, sigur că nimeni nu-l văzuse.

Străzile erau aproape pustii. Ici și colo câte o patrulă a poliției ori a armatei. Fu oprit pentru controlul actelor doar o singură dată. O jumătate de oră mai târziu, ajunse la restaurantul unde știa că putea da de urma lui Ganeș.

Salonul era plin de oameni bine îmbrăcați; snobii orașului, care mâncau orice, plăteau oricât, numai să aibă ambianța mizeră a unei spelunci. O cântăreață slabă, numai piele și oase, chinuia o melodie la modă, scoțând niște sunete guturale, când nazale, când pițigăiate – ca o pisică trasă de coadă.

Băiatul rămase lângă ușă, amețit de fumul gros și duhoarea băuturilor tari. Un chelner veni degrabă la el și-l întrebă pe cine caută.

— Îl caut pe domnul Tomiță! – răspunse băiatul.

Celălalt, amabil, îl sfătui s-aștepte în spatele cârciumii, asigurându-l că acolo avea să-l întâlnească pe cel căutat.

Pavel părăsi salonul și, după ce orbecăi prin bezna în care era cufundată curtea, se pomeni dinaintea unui grătar înăuntrul căruia câțiva cărbuni muribunzi se străduiau să mai pălpâie, într-un jar înecat în cenușă. Stătu o vreme cu mâinile întinse spre ceea ce fusese cândva un foc,

sperând să se mai încălzească. Într-un târziu se simți bătut pe umăr și, întorcându-se, văzu un tip de vreo patruzeci de ani, înalt, voinic, purtând un smoching.

— Ce doriți? – îl întrebă acesta.

— Îl caut pe domnul Tomiță.

— Mda. Eu sunt.

— Domnul Dionisie Ganeș mi-a spus că-l pot găsi prin dumneavoastră.

Bărbatul în smoching se prefăcu a nu-și aduce aminte de cel căutat.

— E tatăl meu! – căută să-l încredințeze Pavel.

— Ooo! Asta-i cu totul altceva. Îl pot chema imediat, numai că are o companie grozavă.

Chelnerul se întoarse în local, în timp ce Pavel căuta să-și imagineze compania nefericitului său părinte; cu siguranță că acela a vrut să zică: șobolani, păianjeni și câte asemenea ființe dezagreabile, dacă nu chiar înspăimântătoare, căci ce altceva i-ar putea sta alături, într-o ascunzătoare din beciul unei cârciumi!!?

Prin ușa din spatele restaurantului apărură Dionisie. Câteva clipe, băiatul nu-l recunoscuse. Purta un costum de culoare închisă, foarte bine croit, o cravată, papion, iar la butonieră o floare albă și mare.

— Hai, nu te lăsa pradă închipuirilor, îl dojeni Ganeș cu tandrețe. În seara asta joacă un rol mare; mă poate costa chiar viața, dar porcii ăia care fac trafic de carne vie, contrabandă cu droguri și chiar răpiri de copii, protejați de unii polițiști necinstiți, trebuie dați în vileag și pedepsiți! Dar ce-i cu tine la ora asta în oraș?

Băiatul oftă.

— Tată, am nevoie de un sfat.

— Te ascult, îl îndemnă bărbatul.

— În șantierul nostru se află un tip ciudat...

— Interesant! – exclamă Ganeș.

— Acum câteva zile am cunoscut o fată. Cineva mi-a șoptit că va fi vizitată de un tip despre care,

acum câteva ore, am aflat că e omul poliției. E coleg cu mine de șantier. Am cerut părerea unui anume Toma Vrânceanu, mai vârstnic decât mine, șef al barăcii unde dorm. Acela a denunțat fata poliției. Și, culmea, iată, nenorocita aia n-are nicio vină privind contrabandiștii și...

— A fost arestată?

— Nu știu.

— Cum se numește fata?

— Ana Badiu.

Dionisie scoase un carnet în care notă numele tinerei și al celui care o denunțase.

— Toma Vrânceanu va plăti scump! Ți-o promite tata!

Îl luă de braț pe Pavel și porni cu el. După ce străbătură curtea și se aflară în stradă, Ganeș îl conduse o bună parte din drum îndemnându-l la prudență dar și la acțiune hotărâtă, dacă avea să fie nevoie, pentru aflarea copiilor răpiți.

De când părăsiseră curtea restaurantului, o femeie mersese pe urma lor, era Ana Badiu. Imediat ce Ganeș se-ntoarse spre locul de petrecere, tânăra își iuți pasul până ce ajunsese să meargă aproape umăr la umăr cu Pavel.

După vreo două sute de metri, băiatul o observă.

— Domnișoara Ana! – spuse el surprins.

— E aproape unsprezece noaptea și te plimbi de parcă nici nu s-ar fi întunecat, glumi ea. Îi căută privirea și râse silit.

Pavel o prinse de mână, silind-o să se oprească.

— Ana, eu pentru tine am plecat din șantier în seara asta.

— Ce-ți veni, omule?

Pavel îi relatează cele povestite de Septimiu și preciză:

— Erau de față și alții.

— Cine? – voi ea să afle.

— Un coleg de-al meu, Ene Motaș și... un domn... pe care sigur îl cunoști; Toma Vrânceanu.

— Aa! îl știu; vine câteodată la dans.

— Ei bine, află că el te-a vândut poliției. Numai lui îi spusese cele aflate în legătură cu vizita pe care avea să ți-o facă un informator al poliției, crezând, sperând, că va găsi un mijloc de a te preveni. De-ai ști cât am tremurat pentru tine!

Ana părea emoționată de mărturisirea băiatului.

— Mulțumesc, șopti ea și, imediat după aceea, îl întreabă: Ai mai spus cuiva toate acestea?

— Da.

— Pentru ce?

— Vrânceanu trebuie să-și primească pedeapsa; turnătorii nu trebuie iertați.

— Nu cumva ai mărturisit întâmplarea asta și... bărbatului care te-a însoțit la ieșirea din restaurant?

— Numai lui.

— Îl cunoști bine?

Pavel îi răspunse, după o lungă pauză.

— E tatăl meu.

Tânăra îl privi cu oarecare teamă, și el ripostă:

— Știi tu mai bine cine e tatăl meu?

— Întâmplarea face să știu; ai fost înfiat de domnul Costin Șomotecan, ce-i drept, dar adevăratul tău părinte nu este Dionisie Ganeș!

Contrariat de spusele tinerei, băiatul îi cuprinse umerii, zgâlțâind-o în neștire.

— Puteai să știi asta, continuă Ana, și se desprinsese din strânsoarea mâinilor lui.

Dar Pavel abia începuse să se dezlănțuie.

— Cel care m-a înfiat mi-a trădat adevăratul tată! Adevăratul meu părinte este Dionisie Ganeș! Din clipa asta sunt convins că ești o ticăloasă, la fel ca tatăl meu adoptiv, ca Vrânceanu... ca toți ticăloșii!

— Ia ascultă! Dacă nu te potolești, te potolesc eu! – tună fata. N-am poftă de necazuri, din pricina unui nebun sau idiot, dacă nu... ceva și mai rău. Hai, pleacă și dă-mi pace.

Tânărul părea să n-o fi auzit. Se rezemă de zidul unei case în dreptul căreia se opriseră și, abia mai putând vorbi, spuse:

— Când am venit pe șantier... Dionisie a fost arestat de poliție... chiar în fața mea, imediat după ce-i predasem evidențele... cu numele unor traficanți de carne vie, contrabandiști, elemente de sprijin...

Ana păru să-și fi pierdut stăpânirea de sine, pentru că se pomeni aproape strigând:

— Nătărăule! Deci tu ai copiat listele acelea de la domnul Șomotecan, polițistul cel mai cinstit și luptătorul cel mai înverșunat contra răpitorilor de copii. Ganeș este un impostor; nu este tatăl tău! Iată ce-ai făcut; ți-ai nenorocit adevăratul tată, Vrânceanu poate fi arestat din clipă în clipă, și cine știe ce alt dezastru vei mai produce.

Derutat și îngrozit, Pavel imploră:

— Vreau să te cred. Ajută-mă să te cred!

Ana îl mângâie.

— Ia-ți o învoire și du-te să-ți vezi tatăl. Ca să-l găsești, trebuie să iei legătura cu fostul lui chestor, domnul Costache Simionescu.

După o vreme îl întreabă dacă se simte bine și se oferi să-l conducă o bucată de drum.

*

Când Pavel se prezintă la meșterul Pafnutie să-i ceară o permisie de câteva zile, acesta îi răspunse plin de bunăvoință că e de acord, însă regula șantierului cere aprobarea directorului general.

Mora se declară de acord, dar îi ceru să treacă și pe la Dumitriu.

Șomotecan n-avea de unde să știe că fostul ofițer cu informațiile îl și predase poliției pe Toma. Ganeș îl anunțase pe Zapciu, iar acesta îl prevenise pe Dumitriu care, la rândul lui, îl trimisese pachet la poliție pe Vrânceanu.

Pentru Dumitriu, lucrurile se prezentau cât se poate de clar: Dacă povestea lui Septimiu lăsa o oarecare îndoială cu privire la vizita unor polițiști în casa Anei Badiu, denunțarea lui Vrânceanu de către Pavel, lui Dionisie, ca om al traficantilor,

confirma legăturile acestuia cu banda rivală celei conduse de Zorilă și favorizate de Zapciu.

Convins că povestea lui Rotaru putea să devină o capcană sigură pentru eventualii potrivnici strecurați pe șantier, Horia porunci fostului băiat de prăvălie să istorisească oricui ce i se întâmplase acasă la prietena sa din copilărie. „Cineva trebuie să cadă în cursa asta. Nimic mai sigur ca panica, nu îndeamnă omul la un pas greșit!”, erau crezurile sale psihologice. Și, iată, neașteptat, printr-o alunecare hazardată, roata norocului îi oferî un număr câștigător. De convingerile potrivnice bandei sale, nutrite de Pavel, habar n-avea, pentru că Dionisie era destul de abil ca să nu ofere în dar o sursă de informații, cum era pretinsul său fiu. Așadar nici fostul căpitan, nici comisarul nu știau nimic despre existența lui Pavel în afacerea care începea să se descopere.

Când Șomotecan apărî în biroul lui Dumitriu, acesta îi arătă un scaun, îndemnându-l să ia loc.

Băiatul se așeză, sfios.

— Știu, știu, băiețăș, de ce ai venit la mine. Domnul Mora te-a trimis.

— Da.

— Vezi tu, cu toate că ți-a semnat învoirea, el știe că fără încuviințarea mea... nimic nu mișcă pe șantier. Eu trebuie să garantez pentru tine... dar și tu, drept mulțumire... se ridică de la birou, veni lângă el și-i arătă o foaie de hârtie; era un soi de declarație prin care Pavel se obliga să-l informeze despre oamenii de pe șantier.

Băiatul citi atent, reflectă o vreme, și apoi zise cu hotărâre:

— Domnule Dumitriu, consider asta ca pe o onoare! Nu mi-a trecut prin minte că se poate face și așa ceva... adică să-i ajuți pe cei de la care mănânci pâine și în felul ăsta.

Impresionat de elanul tânărului, Horia îi întinse mâna. Apoi îl invită la masa lui de lucru, îl așeză pe scaunul său și îi dădu stiloul.

— Pavele! Te rog, înainte să semnezi, scrie și chestiile alea cu onoarea și... mă rog, cum ai spus tu, așa frumos.

Șomotecan scrisese tot ce spusese mai înainte și apoi semnă.

Dumitriu îl felicită, după care îi ură drum bun.

*

O dată cu dezghețul, câmpul unde se afla bojdeuca în care Costin Șomotecan fusese adăpostit se transformase într-o mare de noroi, iar drumul pe care Tache îl făcea aproape zilnic la subalternul de-odinioară devenise un adevărat chin.

În ultima vreme, tatăl lui Pavel dădea unele semne de revenire din amnezia și deruta în care-l cufundaseră cele petrecute cu persoanele aflate în evidențele întocmite și păstrate numai de el.

Acum se afla împreună cu Tache, care se străduia să-l facă a înțelege că lucrurile se lămuriseră pentru totdeauna, socotind că numai astfel Costin își va putea reveni cu adevărat.

Bătrânul Șomotecan mângâia scaunul de dinaintea lui și, fără să-și privească interlocutorul, întrebă, oarecum absent:

— La drept vorbind, cine ești dumneata? Ce tot vrei de la mine?

Tache îi netezi părul și-l privi ca pe un copil abia trezit din somn.

— Ce să vreau, măi taticule? Ce pot să vreau eu de la tine, decât să-ți revii?!

Gestul tandru, sau vorba blândă, ori amândouă în egală măsură părură să-l enerveze pe Costin, care întrebă pe un ton ce trăda ironie:

— Și chiar nu mai dorești să-mi amintesc nimic despre dispariția unor hârtii?

— Nu. Ți-am spus doar că totul s-a lămurit.

— Atunci, ce naiba m-ai tot boscorodit cu hârtiile alea?

Bătrânul se holbă la Șomotecan, pentru care hârtiile de-odinioară căpătaseră un contur oarecare,

o destinație, un sens, devenind în înțelegerea lui ceea ce erau de fapt: niște evidențe.

— Nu te boscorodesc, se scuză chestorul, și dacă te-am plictisit tot vorbindu-ți de ele, am făcut-o pentru că, o vreme, nu le știam de rost. Acum totul e bine și, iaca, îți promit să nu-ți mai pomenesc nimic.

— Ha, ha! – făcu Costin, ce-i aia, totul e bine? Unde au fost cât timp n-ai știut unde se află?

Tache se arătă derutat.

— Unde? – insistă celălalt.

— Măi băiete, se vede că fiul tău le-a răătăcit.

— Fiul meu? Pavel?

Bătrânul se prefăcu supărat.

— Ia lasă prostiile! Gata! Ce-a fost, a fost!

Șomotecan nu-i mai auzi ultimele cuvinte. Nu mai era capabil să-l urmărească, și murmura întruna, mecanic, aparent fără sens:

— Evidențe... răătăcite... răătăcite... Pavel... complicitate...

Chestorul îl părăsi; când ajunse acasă, află de la soția lui că Pavel îl vizitase, și ea, știindu-l la Costin, îl îndrumase pe băiat s-ajungă acolo. Vestea nu-l bucură, dar nici putere nu mai avea să facă drumul încă o dată prin mocirlele și clisa în care se transformase câmpul.

Rămas singur, Costin continuă să bâiguie cuvintele care-l obsedau până la senzația de durere fizică: Evidențe... răătăcite... Pavel... trădare. Scoase de sub laviță câteva cărți poștale pe care ciobanul le păstra să-i scrie fiului său, pe vremea când acela trăia încă. Alese una. Apoi scormoni în spuza focului, trase afară un cărbune și scrisese: „Fiul meu este complicele celor care au răpit copiii.”

De-afară, glasul unui tânăr întreba pe cineva:

— Unde-l pot găsi? E tatăl meu.

Costin nu mai auzea; își pusese capăt zilelor.

După câteva minute, Pavel îl descoperi prăbușit într-un lac de sânge, având lângă el o carte poștală

și un cărbune pe jumătate ars. Înghenunche și-i mângâie fruntea. Pe urmă descoperi ce se afla scris pe cartea poștală. Citi și reciti cu glas tare, poate de zeci de ori, acel rechizitoriu, care avea să-l urmărească toată viața, ca zăngănitul lanțurilor pe ocaș. Se aruncă asupra mortului, îmbrățișându-l, strigându-i „Tată, am venit! Tată, iartă-mă!”, sărutându-l ca atunci când era de-o șchioapă și voia să-l înduplece pe Costin la iertarea vreunei pozne pe care o făcuse. Nu-și aducea aminte să fi fost vreodată bătut de el. Îi sărută mâinile.

Ușa se deschise și un val de aer rece pătrunse în bordei, în prag se afla ciobanul, care, văzându-l pe băiat în atitudinea aceea de disperare și neștiind pricina morții lui Costin, îi spuse:

— Măi feciorule! îi mare durerea când pierzi părintele, da' nu-i ca atunci când un părinte pierde, copilul. Auzi bine ce-ți spun! Că așa-i făcută lumea, ca tata și mama să plece înaintea copiilor, că dacă-i altfel, nimic și nimeni nu tămăduiește suferința. Așa să știi!

Pavel se ridică și-i răspunse, înecat de plâns:

— Dar el a murit din cauza mea!

Se întunecase.

Ciobanul închise ușa pe dinăuntru și aprinse o lumânare. Pe urmă murmură ceva de neînțeles, se aplecă asupra mortului și-i închise ochii.

*

Înmormântarea stârni fel și fel de vorbe, iar zvonurile siliră pe polițiștii necinstiți, care se simțeau amenințați a fi dați în vileag, să răscolească și cele mai tainice unghere ale vieții lui Costin Șomotecan spre a găsi ceva compromițător. Astfel, nici n-apucă Pavel să intre pe poarta șantierului, că notele lui Zapciu și ajunseseră pe masa de lucru a lui Dumitriu.

De îndată ce băiatul se prezentă la șantier, Horia îl întâmpină ironic:

— Nu porți doliu după tat-tu?

În clipa aceea, Pavel avu revelația următorilor pași.

— Știați, domnule Dumitriu, că adevăratul meu tată este un contrabandist și traficant de carne vie care lucrează pentru mai multe ganguri?

Fostul ofițer tresări și se holbă la el.

— Cum, adevăratul tată? Dar ăla care a murit, polițistul al cărui nume îl porți, cine este?

— Ooo! – făcu Șomotecan, acela a fost părintele meu adoptiv. Moartea lui m-a întristat mult, dar nu se cade să port doliu după el, atâta vreme cât adevăratul meu tată trăiește.

— Și cine-i tat-tu, mă? Cum îl cheamă?

— Dionisie Ganeș.

Horia se arătă uluit.

— Ce... ce te face să-l denunți?

Pavel răspunse fără să ezite:

— Nu-i împărtășesc părerile și, mai ales... purtarea, fiindcă a spus despre domnul Zorilă că ar fi cel mai ordinar gangster, ori eu mănânc pâine de la domnul Zorilă.

„Lichelele au o limită: mama, tata, fratele... Ucigașii, la fel, era teoria psihologică a lui Dumitriu,. Dar ăsta n-are niciun scrupul. La ce naiba mi-am făcut atâta sânge rău, că un vânzător de suflete ca el nu găsește în toată țara!” Totuși ceva nu părea să fie în ordine, și fostul ofițer era hotărât să limpezească tot ceea ce privea pe noul său om de încredere.

— Prietena ta, Ana Badiu, a fost arestată pentru prostituție, spuse Dumitriu, voind să-l șocheze pe Pavel.

Băiatul își înfrânse emoția și replică prompt:

— Domnule Dumitriu, fata aia nu-i prietena mea, ci a lui Septimiu Rotaru. Eu am văzut-o de vreo două ori. De la el o cunosc. Zicea că au copilărit împreună.

Răspunsul flăcăului păru să-l satisfacă pe Horia, dar testul la care îl supusese avea să continue.

— Mă băiete, ce crezi tu despre Vrânceanu?

Tânărul se încruntă și, cu o ură de care celălalt nu l-ar fi crezut capabil, întreabă, la rândul său:

— Pot să spun sincer ce cred despre el?

Prietenos, căpitanul îl încurajă:

— Sigur. Spune, te rog, orice dorești.

— Este un idiot! Auziți? Un idiot!

Dumitriu se sili să râdă.

— Nu, Pavele, Toma Vrânceanu era vândut celor care ne discreditează.

Fostul ofițer voia să se mai joace cu el până ce-l va pune într-o situație în care, după părerea lui, numai adevărul avea să triumfe. Dar, pierzându-și controlul, spuse deodată, pe un ton răstit:

— Nu-i vândut, mă? Toma nu-i vândut dușmanilor noștri?

— Nu cred...

— Oare... de-aceea l-ai reclamat adevăratului tău tată că a trădat-o pe Ana Badiu? Nu cumva tu ești contra noastră și ai socotit că te poți servi de Toma ca s-o anunți pe Ana?

Câteva clipe, Șomotecan se crezu cu totul pierdut. Apoi, fără să-și dea seama, se pomeni spunând ceva, pe cât de aiurea, pe-atât fără legătură cu acuzația fostului ofițer.

— Visul meu este să ajung ofițer de contrainformații!

— Băă! Tu crezi că asta-i o meserie care se învață citind „Aventurile submarinului Dox”, „Bill Gazon” ori „Percy Stuart”?

Instinctiv, Pavel se agăță de această digresiune care-i izbutise în dialogul cu Horia și încercă să mai câștige timp, nădăjduind că ideea salvatoare avea să-i vină. Și, arătându-se supărat de lipsa de considerație declarată a ofițerului, ripostă:

— Respectuos vă informez că nu sunt un om superficial, iar gustul pentru această profesiune nu mi l-au deschis cărțile de aventuri. În mine există, dacă vreți, un demon care mă împinge mereu... mereu, să aflu ce este în mintea oamenilor.

Oarecum impresionat de logoreea băiatului, Horia îl întreabă:

— De ce nu mi-ai spus toate astea... de-ndată ce-ai sosit pe șantierul nostru?

— Pentru că... mai înainte de orice... voiam să fac ceva, să realizez ceva... așa... pe cont propriu. Doream atât de mult să nu vă bat la ușă cu mâinile goale, dar... dumneavoastră, desigur neștiind, m-ați lipsit de această bucurie.

— Măcar ai încercat?

Întrebarea căpitanului aduse marea revelație pentru salvarea lui Pavel.

— De mai multă vreme urmăresc să aflu elementele potrivnice nouă.

— Și la ce rezultat ai ajuns?

Pavel ezită o vreme, dar, întâlnind privirea insistentă a căpitanului, se prefăcu a ceda:

— În sfârșit... tata face un joc dublu.

Un moment, Dumitriu se și văzu dinaintea lui Zapciu, râzându-i în față pentru marea lui achiziție. Imediat însă, reveni la noul său om de încredere, care promitea ceva inedit.

— Pavele, poți dovedi că Ganeș face joc dublu?

Băiatul se simți stăpân pe situație.

— Domnule căpitan, să-mi iertați îndrăzneala, spun orice, fac orice, numai să mă luați pe lângă dumneavoastră și să mă învățați meserie. Am auzit că ați fost un as!

Presimțind că urma să afle lucruri deosebit de importante, Dumitriu îi întinse mâna.

— Promit! Băăă! Îți promite un boier! Numai să meriți osteneala mea. Hai, așază-te, ia coala o țigară, răsuflă și tu nișteL.. că oi fi ostenit de-atâta drum, și, pe urmă, dă-i drumul.

Șomotecan se așază.

— Mulțumesc, stau, că nu mai pot de oboseală, dar, iertați, nu pot să fumez.

— Bine mă, bine! – se arată Horia înțeleghător. Nu poți, nu fumezi; eu nu silesc omul să facă ce nu-i convine. Mă știi doar... Ei, de stat... ai stai,

de odihnit te-ai odihnit, acuma... fă-mi dovada că tat-tu e cum ai zis tu!

Tânărul suspină profund, apoi își cufundă capul în palme și, numai după o vreme, începu:

— Eu am aflat povestea domnișoarei Badiu de la colegul meu, Septimiu Rotaru. Mai erau și alții de față când s-a lăudat cum i-a păcălit el pe domnii polițiști. Drept să vă spun, nu am crezut o iotă din toată bazaconia aia, dar... tocmai de-aceea... mi-am zis că mă pot folosi de trăncăneala lui ca să-l verific pe Dionisie, despre care aveam o părere nesigură. Se sili să râdă, de parcă și-ar fi amintit de vreo șotie din copilărie, și continuă. I-am spus: „Tată, domnul Toma... ține cu adversarii celor la care m-ai trimis să lucrez.” Că... ce mi-am zis?! „Dacă Vrânceanu nu era potrivit domnului Zorilă, tata nu-i putea face nimic, dar dacă tata, ascultând povestea mea, l-ar considera pe Toma dușman, nu îl va denunța.”

— Asta înseamnă că Dionisie...

— Domnule căpitan, asta înseamnă că tata a denunțat pe cineva despre care nu știa nimic și, dacă-mi permiteți... asta poate să nu însemne nimic, ceea ce e și mai rău decât...

— Băiete, ești nebun? – îl întrerupse Dumitriu. Nu te mai înțeleg. Nu te mai pot urmări.

— Dionisie, tot în necunoștință de cauză, a condus lucrurile spre arestarea domnișoarei Ana Badiu, despre care, de asemenea, nu știa nimic. Domnule căpitan, susțin că face un joc dublu; sacrifică niște oameni, la întâmplare, ca să-i acopere pe cei strecurați printre noi de rivalii marelui patron. Dați-mi câteva săptămâni și vi-l aduc de gât cu cei pe care-i acoperă, nu din convingere, ci din interes, jur! Dionisie câștigă o avere acoperindu-i și făcând pe curierul lor. Chiar mie mi-a propus să-l ajut când ies în oraș. Dați-mi această șansă! Orice om are dreptul la o șansă în viață! Eu nu-mi doresc altceva decât s-ajung ceea

ce ați fost dumneavoastră. Sunt gata să jertfesc orice, pe oricine, numai să-mi împlinesc acest vis!

— Perfect! — se declară de acord Dumitriu. Atunci să începem chiar cu tatăl tău, Dionisie Ganeș.

De-ndată ce Șomotecan părăsi biroul, Horia îi telefonă lui Zapciu. Comisarul îl invită la poliție, scuzându-se că se afla în criză de timp.

Pavel îi spusese că a făcut asta spre a-și pune la încercare tatăl, dar cine putea garanta că acela era adevărul? Singurul lucru care pleda pentru sinceritatea lui Pavel era faptul că Dionisie Ganeș — despre care Zapciu îi vorbise elogios lui Dumitriu — nu destăinuise sursa informațiilor în legătură cu activitatea dubioasă a lui Toma. De ce? Nu voia să-l amestece pe Șomotecan? Bineînțeles! Cât se poate de simplu: Pavel era fiul său.

Chinuit de nesiguranță, jenat de situația în care se afla față de Mora și Zorilă, cărora le vorbise despre arestarea lui Toma pentru legături cu bande adverse marelui patron, îndoindu-se de propria sa judecată, Horia intră în biroul lui Zapciu, silindu-se să zâmbească.

Polițistul îl întâmpină cu o politețe rece, știind bine că datora vizita fostului căpitan numai unei încurcături din care acela voia să scape. Și-apoi, Teofil nu era omul care să uite afrontul la care-l supusese Dumitriu, oferindu-i masa aceea de împăcare, căci ce altceva fuseseră fastul, meniul și toate celelalte, decât o etalare a rafinamentului său boieresc.

Dumitriu începu să-i relateze cele aflate în cursul dimineții, de la Pavel. Vorbea rar, stăpânindu-și îngrijorarea și tratându-și interlocutorul ca pe un sfetnic de la care aștepta o părere, un ajutor. Printre altele îi vorbi despre temerile sale în legătură cu nejustificarea arestării lui Toma și a Anei Badiu, punând accent pe duplicitatea lui Ganeș care ar fi făcut jocul celor din banda lui Camgu.

— Domnule Dumitriu, dacă înțeleg bine, pe Toma îl vreți liber?!

Celălalt confirmă printr-un gest complice.

— Fie! Dar nu voi face același lucru și cu Ana Badiu. Și știți de ce? Pentru că nu am mijloacele de izolare necesare.

Privirile lor se întâlniră; își strânseseră mâinile mulțumiți.

Dumitriu părăsi biroul lui Zapciu, încrezător și bucuros.

Comisarul formă un număr de telefon și întreabă dacă Ganeș sosise.

Cineva îi răspunse că așteaptă de aproape o jumătate de oră. Își îmbracă paltonul și plecă grăbit spre locul unde se întâlnea cu el.

Vremea era destul de rece, dar cerul senin. Gerul din noaptea trecută înghețase zăpada ca și băltoacele formate cu câteva zile mai înainte. Străzile erau poleite și luciul făcea mersul oamenilor cât se poate de anevoios.

Teofil umbla atent, mai ales verificând să nu fie urmărit. Afaceri făcea și el, așa că trebuia să fie prudent. Nu dorea să i se pună „belciugul”, cum numea el șantajul, pe care-l practicase adesea, când voia să stoarcă bani de la cineva. Se verifică pentru ultima dată, apoi intră în casa cu numărul optsprezece.

Amfitrionul îl întâmpină solemn; era un proxenet, Nelu Bigă, care, certându-se cu banda lui Camgu, trecuse de partea lui Zorilă, iar marele patron îi încredință cel mai mizer, dar foarte rentabil, bordel. Altminteri, om cu principii:

— La mine, dom' Zapciu, intră și săracu' și bogatu', și tânăru' și bătrănu' că... vorba aia, dragostea și prostia nu cunoaște deosebire de ceva.

Lui Teofil îi plăcu tipul și-i acordă protecție, în schimbul unui venit lunar, destul de gras.

Nelu îl conduse într-o cameră „de lux”, având lavoar cu cană smălțuită și țucal sub pat. Acolo îl aștepta Dionisie.

Proxenetul se retrase, discret.

Încăperea era îmbibată de un parfum prost. Zapciu deschise un oberliht. Pe urmă întrebă:

— Care ți-a fost sursa de informare în legătură cu Toma Vrânceanu și Ana Badiu?

Ganeș nu răspunse imediat.

— Datoria ta este să-mi spui sursa, insistă polițistul.

— Adică? – se arată înspăimântată licheaua.

Comisarul îl măsură cu o privire disprețuitoare.

Ganeș se prefăcu a-și șterge o lacrimă. Pe urmă șopti grav:

— Nu pot... nu trebuie să-l amestec pe propriul meu fiu.

— Ce tot spui? Până acuma nu mi-ai vorbit niciodată despre el. Bravo! Ești un adevărat părinte!

— Nu mă batjocoriți, domnule comisar; fiecare ticălos are ceva sfânt pe lume.

— Dionisie! Tu n-ai, și nu cred să fi avut vreodată așa ceva. Pentru tine... totul e de vânzare.

— Greșiți, dom' Zapciu! Recunosc, sunt un om slab, dar mă judecați prea aspru. Zău așa; prea aspru.

Polițistul se arată dispus să-l creadă.

— Mă rog, ești ca oricare părinte.

— Fiți sigur de asta!

— Bă! – făcu Teofil și zâmbi batjocoritor, dar asta până când te-o răzbi nevoia de bani, că atunci...

— Pardon! Pardon! – îl întrerupse agentul, fiecare om, fiecare conștiință are o limită: limita mea e banul! Cine plătește e stăpânul, și stăpânul... are dreptul să știe tot. Domnule comisar, dați-mi o săptămână-două și-l aveți pe băiețelul meu, dacă... și, sper să ne înțelegem.

— Cât?

— Vedeți... totuși este copilul meu, sângele meu.

— Pleacă!

Dionisie nu-și părăsi locul.

— Am spus să pleci! – tună comisarul.

— Dom' Teofil, coane Zapciule, se precipită Ganeș, cu ce v-am supărat?

— Încerci să minți. Fiu-tu nu știe nimic despre legătura oamenilor lui Camgu cu Toma sau Ana. Cred că asta a fost o născocire de-a ta. Află adevărul și capeți oricât.

Ganeș se arată mâhnit pentru lipsa de încredere a polițistului.

Se despărțiră; Dionisie plecă cel dintâi.

CAPITOLUL VII

ACHITAREA... POLIȚELOR

De-ndată ce dădu cu ochii de Pavel, Toma Vrânceanu se opri, ostentativ, în fața lui.

— Să mă ierți! – murmură Șomotecan, care se aștepta, resemnat, la o reacție violentă din partea celui pe care-l nedreptățise. Dar, spre marea lui mirare, Vrânceanu îi surâse prietenos, șoptindu-i:

— Lasă! Bine că ești cinstit! Ce-ai făcut... a fost din neștire... Acum... că ne cunoaștem... află că nu-ți purtăm pică.

— Mulțumesc!

— N-ai de ce, că... la urma urmei... tot tu ai făcut să mă pună în libertate... Adevărul este că nu știu ce-ai putut îndruga, dar mi-am dat seama că fără tine n-aș fi fost arestat, dar nici... eliberat. Păcat că Ana e încă reținută de Zapciu, dar am planul meu; o s-o eliberez.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că am dat de niște oameni atât de buni și înțelegători ca dumneata și Ana! Nici nu vă puteți închipui cât de mâhnit sunt pentru felul idiot în care m-am purtat față de voi, cât de disperat sunt pentru că mi-am împins tatăl la sinucidere, trădându-l, dar nici nu vă puteți închipui planul meu neiertător privind aflarea copiilor răpiți și darea în vileag a traficantilor! Nici prin minte nu îți trece...

— Închipuiește-ți că da, și dacă planul tău se bazează și pe ceea ce tu ai aflat iar noi încă nu, atunci este de datoria ta să ne pui la curent, pentru că... la rândul nostru... te vom ajuta... la...

— Achitarea polițelor! – spuse Pavel, pe un ton hotărât. Sigur că o să vă spun toate câte le-am văzut și auzit.

Vrânceanu zâmbi îngăduitor și murmură:

— Uite, cu îți propun să ne întâlnim chiar în seara asta, la cofetăria Laleaua Neagră, la ora opt.

— Voi fi acolo!

— Vor mai fi și doi foști colegi ai domnului comisar Costin; că nu suntem singuri și nici întreaga poliție n-a fost cumpărată de codoși și contrabandiști. Apoi îl privi lung pe Pavel, și sfârși prin a-l îmbrățișa.

*

Om cu stare de mijloc, chestorul George Tadău, fost avocat fără clientelă, cu o nevastă pretențioasă, care descindea dintr-o familie de boieri vechi, o dată cu începerea războiului se aciui pe lângă un prieten din ministerul de interne și, după o scurtă perioadă de făcut cafele, târguieli și câte alte asemenea treburi omenești, se trezi scutit de front, cu o chestură de poliție în dar, și cu un tribut gras pe care trebuia să-l dea, săptămânal, binefăcătorului său, la masa de joc.

Dușmanii răpitorilor începură să tatoneze, să verifice adevărata poziție a chestorului, și rezultatul fu acela că „domnul chestor” era dispus să colaboreze cu grupul lor, numai ca să-și salveze pielea, considerând că schimbarea sa de ultim moment era suficientă pentru spălarea păcatelor de ani și ani, când tolerase ori chiar favorizase unele bande de traficanți.

Colaborarea unui tip cu asemenea funcție era cât se poate de ispititoare, dar și riscul se arătă a fi pe măsura ispitei. După părerea lui Toma, șansele unei reușite erau doar de 50 la sută, restul putând fi destul de bine doar o cursă pe care fiara o întindea în ultimele ei ceasuri de zbatere. Vrânceanu nu îngădui nimănui să-l contacteze pe chestor. O făcu el. Îi telefonă la birou și-i spuse că dorește să discute ceva deosebit de important, dar nu la poliție.

Tadău acceptă cu amabilitate invitația pe care Toma i-o făcu în sala unui cinematograf de la periferia orașului.

Vrânceanu alesese acel loc pentru că drumul până acolo îi dădea posibilitatea să verifice dacă e urmărit, iar cinematograful – care nu mai funcționa de câteva zile – era bine ținut sub observație de doi dintre cei aflați pe urmele răpitorilor de copii.

George Tadău se dovedi cinstit în relația cu Toma. Veni singur, discută deschis, îi spuse limitele în care-l putea ajuta, îi mărturisi teama față de Zapciu și alți câțiva comisari corupți. În puținul timp de când colaborau, George dirijase unele anchete spre eșec, punând în libertate pe câțiva dintre potrivnicii lui Zorilă care fuseseră arestați.

Acum se plimba cu Vrânceanu pe strada centrală. Era dimineață și trecătorii puteau fi numărați pe degete.

— Domnule chestor, am nevoie de Ana Badiu.

Tadău își privi interlocutorul de parcă acesta i-ar fi cerut un munte.

— Dragă domnule Toma, dacă fata ar fi fost în anchetă la oricare altul, încercam măcar să schimb lucrurile, dar fiara aia de Zapciu... Mi-e cu neputință! E un tip primejdios! Crede-mă!

Vrânceanu merse tăcut o vreme.

Tadău suspină lung. Se opri, îl prinse de braț pe Toma și-l întrebă, pe un ton grav:

— Nene, ce interes ai dumneata să faci publică colaborarea noastră?

— Eu? – se arată celălalt surprins. Da' de unde ai mai scos asta? Dumneata ai acest interes. Și-apoi, dacă vom păstra în secret atitudinea dumitale cinstită, nu văd la ce ți-ar folosi! Curând vom trece la înfruntare directă și cu siguranță că favorizatorii lui Zorilă vor trage de dumneata ca să te bage la fund, însă noi îți vom fi martori precum că ai fost cel care s-a alăturat nouă, împotriva acelor traficanți, contrabandiști și răpitori de copii.

Chestorul făcu un gest larg cu mâna și murmură:

— M'daaa...

Când ajunseră aproape de capătul străzii, Toma se opri, căută privirea celui alt și, când i-o întâlni, voi să afle:

— Cum rămâne cu Ana Badiu?

Tadău se încruntă.

— Scapă-mă de comisarul Teofil Zapciu. Altminteri totul este pierdut!

Se despărțiră fără să-și strângă mâinile.

Un stol de vrăbii ciripeau gălăgioase în parcul din apropiere.

*

Din depărtare, Pavel îl zări pe Septimiu venind spre el.

Până să ajungă în dreptul lui, celălalt străbătuse șantierul fredonând un vals, dar când dădu cu ochii de Șomotecan se strădui să pară cât mai nefericit și, fără să fie întrebat, se plânse:

— Mi-a murit mama! Plec acasă... Tu știi ce înseamnă asta.

Pavel îi întinse mâna în semn de părere de rău.

Rotaru se smulse din loc și porni către poartă.

Curând, Septimiu ajunse în piață; tarabele erau goale, un câine hămesit de foame scormonea prin gunoaiele lăsate de precupeți, iar bravul băiat, în culmea virilității și a vitejiei – nedovedite până atunci – se repezi la bietul animal, sperându-l.

Din spate auzi glasul unei femei bătrâne, blestemându-l.

Își întoarse privirea și descoperi o amărâtă, cocârjată, purtând niște zdrențe care abia se mai țineau pe ea, răscolind, ca și câinele, într-o ladă cu resturi de mâncare. Era adevărat că mila nu fusese punctul cel mai tare al lui Septimiu, dar spectrul acela de mizerie, înfometare și depășire a oricărei limite de demnitate îl impresionează într-atâta, că se apropie de femeie:

— Iartă-mă!

Bătrâna îl privi speriată, gândind, probabil, că tânărul își bătea joc de ea.

— Iartă-mă! – strigă într-o șoaptă gravă Rotaru.

— Du-te și cheamă-l pe Marcu, îi arătă ea ungherul unde se adăpostise câinele.

— Mi-e frică, mărturisi Septimiu.

— Câinele nu este răzbunător; e mai bun ca omul...

— Da, da, se agăță Septimiu de vorbele ei, sigur, e mai bun ca omul; și, ca să spună ceva, el adăugă: Păcat că nu poate vorbi.

Femeia râse batjocoritor.

— Tocmai prin asta e superior nouă! Ha, ha! Dacă ar vorbi, ar fi la fel ca noi. Și râse iar.

Băiatul porni spre câine, temător, cu pași rari.

Pe măsură ce se apropia de el, animalul se chircea mai mult, lipindu-se de zidul gheretei lângă care își găsise refugiul.

Septimiu se opri la vreo doi metri de el.

— Iartă-mă!

Marcu tresări, apoi veni târâș la picioarele lui.

Rotaru se aplecă și-l mângâie pe burtă. Apoi se ridică și merse hotărât spre femeie.

— Mătușico...

— Sunt doamna Bricos! Ilinca Bricos! Soprana!

Băiatul se dădu un pas înapoi; era atâta măreție în glasul și privirea bătrânei, că prăvăliașul de odinioară nu mai îndrăzni să îi dea câțiva gologani de pomană.

— Săru' mâna!

Zdrențăroasa își înclină ușor capul.

— Dacă se poate... dacă doriți... eu am ceva bani...

— Domnule! Eu nu cerșesc! Adevărat, o duc greu, dar până la întoarcerea fiului meu din război... cum vezi, mă descurc. Pe urmă adăugă cu un aer confidențial: Știi... Marcu mi-a dat ideea cu... piața.

— Vedeți... eu nu vreau să vă dau de pomană.

— Atunci?

— Păi... așa... să vă împrumut.

Bătrâna chibzui câteva clipe, după care răspunse:

— Primesc, dar să-mi dai cartea dumată de vizită ca să știu la ce adresă urmează să-ți restituie banii. Fiul meu va fi încântat să te cunoască.

Septimiu scoase câteva bancnote din buzunarul secret al hainei și i le dădu.

În depărtare apăru silueta lui Zapciu.

Rotaru se scuză și porni spre comisar.

— Dacă nu te ceream eu, Dumitriu te denunța ca dezertor, își întâmpină Teofil agentul.

Tânărul îl privi lung și zâmbi dezamăgit.

— Dom' comisar, cin' se bagă, ca mine, în treburile d-astea, nu mai are scăpare. De ce mi-o purta sâmbetele dom' Dumitriu?!

Zapciu îl luă de braț și-l îndemnă să pornească spre o fundătură de-a lungul căreia toate casele se transformaseră în ruine.

— Măi băiete, părerea mea este că pe Horia l-a înnebunit povestea cu poliția din casa Anei Badiu. Prea de tot!

— Dar a fost adevărată! – se apără Septimiu.

Celălalt fluieră a pagubă.

— Ce-a fost, ce n-a fost, are mai puțină importanță. Din toată afacerea, tu te-ai deconspirat, iar Ana Badiu e arestată.

Rotaru tresări.

— Cu ea mă descurc eu... dar cu tine...

— Ce-i cu mine, dom' comisar? – se arătă Rotam îngrijorat.

Teofil trase un fum și, după o lungă ezitare, îi răspunse:

— Băi băiete, un informator deconspirat e un informator mort! Și... știi ce se face cu morții?

— Se-ngroapă; morții se-ngroapă, murmură tânărul prăbușit.

— Vezi? Asta era să facă și Dumitriu; să te îngroape! Și ar fi avut dreptate, mă, pentru că orice cadavru intră în putrefacție și, duhnind, atrage atenția că s-a lucrat prost. Păi cine are nevoie de chestii d-astea?

— Da, așa-i, îl aprobă Rotaru, tremurând de frică. Și, după câteva clipe, îl întrebă: Acuma... nu mă mai îngroapă?

— Nu, pentru că te-am salvat eu. Îl bătu prietenos pe umăr și adăugă: Fii fericit! Ți-am găsit o întrebuintare. Aa! Ce-i drept... poate nu chiar plăcută, dar... când n-ai de ales, merge.

Flăcăul îi căută privirea, de parcă întâlnindu-i-o ar fi aflat în întregime la ce murdărie avea să fie supus. Într-un târziu, întrebă:

— Ce-am de făcut?

Zapciu râse cu poftă.

— Mai nimica; doar să-l cotonogești pe unul, dar așa... să-l asculte surdu' cu urechea!

Septimiu răsuflă ușurat, considerând că se va descurca onorabil, și ceru detalii:

— Unde-l găsesc?

— La el acasă: strada Albinei 85. E un bătrân; locuiește singur. Fă-l să, nu mai apară pe stradă. Pricepi? Un picior rupt, o mână răsucită... un ochi scos... mai ales ochii, că prea vede multe și mai ales... ce nu trebuie.

Septimiu se opri din mers.

— Dom' comisar, de ce nu-l arestați?

Polițistul făcu o mutră tristă. Apoi, cu un gest seniorial, îi întinse băiatului mâna, de parcă ar fi așteptat ca acela să i-o sărute. Pe urmă șopti:

— Du-te! Acuma du-te și fă ce ți-am spus. Nu uita, Albinei 85. În felul ăsta vei scăpa ne-ngeropat... Pa!

*

Profesorul Vasile Fotea abia trecuse de șaizeci de ani, dar de când se știa pe lume, nu-și amintea măcar o singură zi în care să se fi simțit sănătos. Se născuse într-o casă plină de igrasie, unde trăise până când căpătase o bursă la Conservatorul din București, și oasele lui, îmbibate din plin cu umezeala suptă din pereții scăldați în apă, adesea îl puneau la pat săptămâni de-a rândul. „Te-ai născut din părinți bătrâni și n-ai calciu”, îi spusese primul

doctor care l-a consultat; și asta era, poate, o parte din adevărata pricină a suferințelor sale, dar pe el îl chinuiau multe alte boli.

Acum devenise ceea ce intuiseră Ganeș și Zapciu, comisionarul oamenilor din partea cărora aștepta sprijin pentru eliberarea fiului său din captivitatea unor traficanți; ajunsese omul de încredere al celor din bomba lui Camgu – dușmanul și concurentul lui Zorilă.

Bătrânul profesor nu știa că, de fapt, traficanții aceia nu-l țineau ostatic pe băiatul lui, pentru că în stadiul de inversiune sexuală și deprindere cu droguri în care-l aduseseră, fiul său n-ar fi părăsit acel „paradis” pentru nimic în lume.

Dar răufăcătorii, profitând de abdicarea tânărului Fotea de la orice dram de moralitate, îi cerură să scrie tatălui său că, dacă nu avea să facă jocul traficantilor în mâinile cărora se afla, viața îi era primejduită.

Și Vasile se supuse, încredințat fiind că astfel își va salva copilul. Refuzase orice fel de ajutor din partea celorlalți părinți, la fel de nefericiți ca și el, spunând că se poate întreține din mizera lui pensie; în fapt, dădea lecții de muzică sau, în lipsa unor elevi, cânta pe la diverse petreceri mai selecte ori chiar prin cârciumi.

În clipa când Septimiu îi bătu la ușă, profesorul se ridică de pe canapeaua care-i servea de pat, masă și scaun – în egală măsură – și merse grăbit să deschidă.

— Salut, bătrâne! – murmură Septimiu, emoționat. Făcuse el multe la viața lui, furase, înșelase, bătuse, dar să dea năvală peste un om cu părul alb și, mai ales, să-l cotonogască, nu!

— Bună seara, tinere! – răspunse Fotea și, dându-se de-o parte, îi făcu semn să intre.

Băiatul pătrunse în încăperea aceea sărăcăcioasă și foarte slab luminată.

— Pari supărat.

— De ce credeți asta?

— Așa... judecând după felul în care ai venit... ai intrat...

— Destul! — se răsti Rotaru. Sunteți ori nu sunteți profesorul Vasile Fotea?

Amfitrionul merse, spre canapea și se așeză. Apoi își îndemnă oaspetele să facă la fel, răspunzându-i:

— Mă întrebi de parcă ai vrea să mă ucizi și ți-e teamă să nu-l fericești pe altul în locul meu. Privi în gol și preciză: Da, eu sunt acela pe care-l cauți, așa că fă-ți meseria.

Septimiu se apropie de el.

— Cineva m-a însărcinat să fac asta; dar eu nu pot. Vă rog să fugiți!

— Dragul meu binefăcător, începu Vasile cu un glas târăgănat, nu știu dacă îți voi urma sau nu sfatul, dar ți-aș rămâne tare îndatorat dacă mi-ai spune pentru ce se dorește suprimarea mea!

Băiatul tresări.

— Domnule profesor, îmi cereți imposibilul. Vă pot spune doar că incomodați pe cineva cu... mă rog, cu ceea ce faceți... spuse Rotaru și se așeză lângă bătrân.

Fotea își puse o mână peste mâna pe care Septimiu se sprijinea.

— Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult!

— Grăbiți-vă!

Bătrânul se ridică de pe sofa și merse, oarecum nesigur, spre peretele din dreapta ușii. Înălță o mână către o laviță atârnată acolo, apucă un ceas mare, din lemn, cu cifrele proeminente, și începu să le pipăie; după aceea murmură, ca pentru sine:

— E încă devreme.

Rotaru se înfioră la vederea acelui tulburător spectacol.

— Fugiti! Vă rog! Vă conduc eu... Grăbiți-vă!

Vasile își relua locul lângă vizitatorul său.

— Oare e vorba numai despre mine? — întreabă profesorul pe tonul cel mai calm cu putință. Poate

că și dumneata vei fi fost sau vei fi înscris pe răbojul acestor asasini.

Septimiu sări de pe canapea și, pierzându-și controlul, strigă cât putu de tare:

— Am fost și sunt pe răbojul lor, dar eu mă pot apăra, pe când dumneavoastră...

Profesorul râse silit.

— Să nu crezi asta. Cine crede că se poate apăra de răspundere fugind e și mai ușor de vânat decât un infirm, așa cum sunt eu.

— O! Nu trebuia să vă previn, își mărturisi regretul tânărul vizitator. Dumneavoastră, în loc de mulțumire, mă chinuiți. Nu trebuia să vă previn...

— Puteai face altceva? Pe urmă zâmbi șters și continuă cu blândețe: Așa-i că nu?

Septimiu își părăsi locul și începu să se plimbe prin încăpere.

— Asta e treaba mea. Pe mine nu mă amenință nicio primejdie.

— Deocamdată, îl incită muzicantul.

Tânărul se răsuci brusc spre profesor, de parcă acela ar fi putut să-l vadă.

— Pentru ce spuneți asta? De ce credeți că pe mine m-ar amenința cine știe ce?

Fotea îi răspunse de-ndată, pe un ton dur:

— Privește în dumneata, dar adânc... adânc de tot, și vei vedea în ce mare primejdie te afli. Da, da; spaima pe care glasul dumitale o trădează, pașii nehotărâți și tremurul vocii atunci când strigi, căutând astfel să te eliberezi de spaime.

Disperat, tânărul imploră din nou:

— Destul! – și porni spre ușă.

— Dacă pleci, te asigur că nu-mi voi părăsi locuința.

Septimiu veni lângă el și întrebă:

— Ce înseamnă asta? Ce urmăriți?

— Dumneata mă salvezi; lasă-mă să te salvez și eu. N-ai dreptul să te cufunzi din nou, atâta vreme cât te zbați s-ajungi la lumină. Îți vorbește un tată!

Rotaru veni aproape de Fotea și-i prinse mâinile.
Pe urmă, îl întrebă în șoaptă:

— Domnule profesor... dacă merg și... și rămân lângă dumneavoastră... părăsiți casa?

Bătrânul își eliberă mâinile din strânsoarea vizitatorului său și, precipitat, luă de pe laviță ceasul cu cifre proeminente, din lemn, spunând:

— O să avem nevoie. Ceasul ne-ajută să știm ce ne-a mai rămas de făcut. Hai! Nu te mai grăbești?

Amândoi râseră deodată, la început timid, apoi din ce în ce cu mai multă poftă.

*

Tapițerul Josef Bril, veche cunoștință a lui Dionisie Ganeș, închiriasse de câteva zile o cameră mobilată chiar alături de salonul de dans al doamnei Horvan, așteptând să fie căutat de Toma.

Bătrânului i se spusese că „maistrul militar” bântuie prin oraș, însă cu totul neregulat. O dată chiar îl zărise prin apropierea pieței, dar evitase să-i iasă în cale; însă în ziua următoare îl căută.

Se întâlniră în plin centru, Bril strigând cât îl ținea gura: „Haine vechi!”

Telalul purta un sac mare.

— Ce fad, dom' Bril? – se arată Dionisie plăcut impresionat de revederea cu acela care-i găsisse o gazdă bună și discretă.

— Ce să fac, domnule Ganeș? Iacă, mi-am lichidat fabrica și am trecut la negustorie.

Râseră și își strânseseră mâinile.

— Da' 'mneata? – întrebă Josef, arătându-i hainele civile pe care „fostul militar” le purta.

Ganeș suspină exagerat de dureros.

— M-au dat afară! – se tângui el, dar meseria nu mi-au putut-o lua, așa că mă descurc. Fac de toate, dom' Bril; mici reparații... așa... de la primus și până la te miri ce.

Aflase bătrânul cum își „câștigă pâinea” ticălosul de dinaintea lui, dar se arată că îl crede și chiar îl căină.

— Ce să faci? Munca nu-i rușine. Francu' să iasă.

Dionisie îl invită la o cârciumă, iar telalul improvizat acceptă.

— De data asta, plătesc eu! – preciză Dionisie.

Josef râse din toată inima.

— Nici nu știi mata ce vorbă înțeleaptă ai rostit; chiar dacă spuneai altfel, tot degeaba era, că... ce să mă dau după deget, n-am un franc.

Intrară la „Tulipa însângerață”, un local de mâna a doua, al cărui proprietar părea să-l cunoască foarte bine pe omul lui Zapciu.

— Bei o tărie, dom' Bril?

Cel întrebat își scutură capul.

— Atunci dă-ne bere! – spuse Dionisie și își privi invitatul, voind să afle părerea acestuia pentru alegerea băuturii.

— Fie! – murmură negustorul de haine vechi.

— Da' ce, berea nu-i bună? – întreabă patronul.

— Ba îi bună, dar numai când nu găsești cozi de cireșe, răspunse Josef. Își îndreptă privirea spre Dionisie și-l rugă: Dacă vrei să mă bucuri cu-adevărat, ia o sticlută de vin; mi-aduc eu aminte că ne place la amândoi.

Ganeș făcu semn cârciumarului și acesta le aduse vin.

— Ei, dom' Bril, nu ne-am văzut de mult.

Bătrânul sorbi de câteva ori din pahar, plescăind din limbă de fiecare dată și minunându-se cât de bună era licoarea rozalie.

— Trebe că este căpșunică! – încercă el să ghicească.

— Exact! – confirmă Dionisie, și făcu haz de priceperea lui Josef. Te ții bine!

— Memoria îi bună, numai oasele au betegit.

— De ce-ai plecat din rostul dumitale? – îl întreabă iscoada, într-un târziu.

Telalul își clătină capul și murmură ceva de neînțeles.

— Nu pricep ce spui!

— Da' parcă-i ceva de spus? Soarta, domnule Ganeș. Numai soarta-i de vină. Când ești bătrân și ai un ban de-o parte, toată lumea spune: „Ce bătrân simpatic!” Când ești bătrân și n-ai de nici unele, ba mai vrei să-ți câștigi pâinea muncind, oamenii spun: „Ce bătrân antipatic!” și te alungă, de parcă cerșești. Asta-i lumea! N-ai ce-i face.

— Dar cum de-ai ajuns așa... pe drumuri?

— Ei! Cum s-ajung? Crezi că mi-a fost ușor? Vai de mine! Până am vândut tot ce mai rămăsese... și câteva scule... am mai îmbătrânit încă o dată pe cât eram deja bătrân. Pe urmă m-am dus în gară și când ăla de la ghișeu m-a întrebat „Unde mergi?” i-am spus „Unde vrei mata!”. S-a uitat la mine ca la un nebun și, ca să mă batjocorească, mi-a vândut un bilet folosit. Am vrut să plec de-aici, dar nu mi-a fost dat, și uite că așa am ajuns să ne mai vedem o dată.

— Moș Bril, deveni familiar Ganeș după ce goli câteva pahare, uite, o să mă interesez printre cunoscuții mei de pe-aici... Poate ți-oi găsi un rost.

— Mulțumesc, domnule Ganeș! Cum aș putea să mă revanșez... adică să fac ceva pentru dumneata?

— Chiar așa, bătrâne, chiar așa! – se entuziasmă Dionisie, uite, mi-ai putea da o mână de ajutor la aflarea traficantilor și contrabandiștilor din banda lui Camgu.

Telalul își prinse fața în palme și tăcu vreme îndelungată, de parcă ar fi meditat cu toată ființa lui numai și numai la oferta ce i se făcuse.

— Gândește-te că în felul ăsta ți-ai putea afla nepoțica și, o dată cu ea... pe cei vinovați de răpirea ei. Ori... a venit acasă de când nu ne-am văzut?

— Nu... n-a venit, murmură Bril.

— Păcat! – îl compătimi Dionisie. Poate că din colaborarea noastră să aflăm câte ceva despre copiii răpiți. Știi, printre altele... așa, fără să-mi

ceară careva... m-am apucat de treaba asta, și mare minune dacă nu i-oi da de cap.

— Ce treabă? — se arătă Josef a nu fi priceput spusele lui Ganeș.

— Păi... chestia cu traficanții... contrabandă... răpiri...

Bril se arătă pe deplin edificat și replică:

— Domnule Ganeș, eu merg prin fel și fel de case. Crezi că te-ar interesa ce mai văd și ce mai aud pe-acolo?

Falsul militar se ridică și-i întinse mâna.

— Ești omul meu!

A doua zi, Bril îl vizită pe Vasile Gurău; trecu prin fața casei polițistului, strigând „Haine vechi!”, iar acesta îl chemă.

Bătrânul îl informă despre noile sale relații cu Dionisie, cum și ce mai aflaseră părinții unora dintre copiii răpiți.

Departate să se arate nemulțumit ori îngrijorat, tânărul subcomisar îl felicită.

— Bravo! Ai un om care te poate ajuta.

— Până luni, preciză Josef.

— De ce?

— Fiindcă mâine dimineață e duminică și eu o să-mi termin treaba. Apoi, văzându-l nedumerit, preciză: Mine o să fie razie mare. Mi-a spus Ganeș: „Dom’ Bril, duminică să nu ieși pe stradă!” Dumneata cunoști asta mai bine ca mine, și, dacă-i adevărat, spune-mi.

— Da, e adevărat, confirmă Vasile.

— Atunci să știi: Cu toate că asta va fi duminică, eu voi face treabă bună, numai că mata trebuie să ai grijă ca domnul chestor să fie tot timpul cât mai pe lângă mine. Restul mă privește.

— Să știi, nene Bril, că n-am putut strânge decât foarte puțini bani...

— Taci! Bani am; am destui ca să-l îngrop pe domnul Zapciu. Mi-am vândut tot! Înțelegi? Tot ce-am avut. Sunt sigur că așa ar fi făcut oricare părinte adevărat pentru copilul său pe care l-au

răpit oamenii lui Zorilă ocroțiți de Zapciu. Fi liniștit, dom' Gurău, n-a plecat Josef Bril la o asemenea vânatoare fără nici un glonț!

*

Duminică dimineată.

Orașul era înconjurat de un cordon de jandarmi, barierele asigurate cu posturi de pază, peronul gării înțesat de gardieni, iar pe străzi mișunau polițiști bine înarmați. Era o razie de mare amploare condusă de chestorul George Tadau, dar inițiată și vegheată de temutul comisar Zapciu, pentru șicanarea bandelor rivale lui Zorilă.

Se controlau actele oricărui trecător, coșnițele și sacoșele gospodinelor care veneau de la piață, se răsturnau pe caldarâm târguielile, iar suspectilor li se făceau percheziții corporale, în văzul lumii.

Bril, purtând o boccea mare cât el, se strecură printre oameni, ajungând aproape de punctul în care controlul îl făcea Teofil, observându-i atent fiecare mișcare, de parcă ar fi dorit să se familiarizeze cu ele, ori chiar să le imite.

La un moment dat, privirea polițistului se izbi de bătrânul telal încovoiat sub povara imensei legături în care purta vechituri.

— Mă boșorogule, tu cine dracu' mai ești?

— Josef Bril! – strigă bătrânul, ca să fie bine auzit de cine dorea el.

— Ce dracu duci în desaga aia?

Oamenii care asistau, cum și cei din echipa lui Teofil, izbucniră în râs.

— Ei, dacă aș fi așa chipeș și tânăr ca dumneavoastră, nu m-aș gândi la nimic urât sau rău.

— Ia lasă balivernele! – tună comisarul. Răspunde-mi, ce ai în bocceaua aia pe care abia o poți duce?

Bril puse legătura la picioarele polițistului și o desfăcu.

— Poftim! Haine... hăinuțe... hăinișoare... O, făcu trist Josef, aș fi avut eu și prăvălie dacă nu se

schimba dom' comisar șef Fane, de la circa noastră... da' a venit altul și...

— Și ce-i cu asta? Ce dacă l-a schimbat?

Bătrânul suspină trist și-apoi mărturisi:

— Cel nou... nu vrea să ia, și schiță un gest de numărat bani.

— Cu-atât mai bine! – ripostă Zapciu, oarecum enervat.

— Ei... nu-i chiar așa! Dacă nu ia el, n-avem nici noi. Oftă din nou și adăugă: Așa-i comerțul! Ori câștigă toți, ori... unii mor de foame. Dar numai unii!

Cei din jur se amuzau copios.

Retras, ascuns după niște oameni, chestorul George Tadău urmărea scena cu mare interes.

După ce-i controlează actele, comisarul îl ironiză pe telal:

— Măi Bril, tu faci avere cu-atâta marfă! – și râse singur.

Bătrânul zâmbi hâtru și-i răspunse:

— Dacă n-o să vă supărați, o să vă spun că greșiți.

— Bine mă, amărâtule, dacă din afacerea asta nu câștigi, atunci din ce dracu trăiești?

Spre hazul asistentei, Josef se arată foarte supărat, izbindu-se cu pumnii în piept.

— Vai de mine!! Așa bătrân cum îs, tot am o profesie.

— Nu mai spune!

— Da, domnule comisar; așa cum ați auzit!

— Și ce meserie practici, bătrâne?

Telalul îl măsoară cu o privire scrutătoare, de parcă ar fi vrut să se asigure că interlocutorul său va înțelege ceea ce avea să-i declare.

— Domnule, eu sunt pisăr-țițăr!

Zapciu făcu un pas înapoi, poate din cauza ciudatei rezonanțe a vorbelor lui Bril, poate, instinctiv, voind să se pună la adăpost de cine știe ce primejdie care putea veni de la un om capabil să rostească asemenea cuvinte.

— Ce-i aia... pisăr-țițăr? – izbuti comisarul să întrebe.

Josef își îndreptă ținuta, își umflă pieptul, își înălță capul și, cu un aer ex-catedra, prinse a explica:

— Domnule... la noi, la evrei, vineri seara, la sinagogă – ca la dumneavoastră, duminica la biserică – rabinul – preotul nostru – ține o predică.

— Bine, bine, predica o ține rabinul, dar tu ce treabă faci?

De data asta, cel întrebat nu ezită să-și mărturisească indignarea.

— Vai de mine! Chiar așa greu explic?! Da' ce? Rabinul vorbește tot timpul?! Vorbește ce vorbește și se mai oprește. Atunci când el face o mică pauză, fie ca să beie apă, fie să răsufle, eu fac, printre dinți, așa: „Psss!” și-apoi „Nțțț, nțțț, nțțț!”, adică... „Vaai, ce vorbe nemaiauzite a spus rabinul!” Ei! Asta nu trebuie să se plătească? Poftim? Ce? Meseria de pisăr-țițăr nu înseamnă trudă? Ce vă uitați așa la mine? Nu fur... nu omor; sunt cel mai cinstit și conștiincios pisăr-țițăr!

Asistența râdea în hohote, dar câteva șoapte mărturisiră îngrijorarea că bătrânul cam întrecuse măsura cu sporovăială lui. Și temerile acelea aveau să se confirme de-ndată, pentru că Zapciu porunci unui gardian:

— Confiscă-i boarfele!

Dar Bril nu se arătă supărat ci, zâmbind, îl întreabă pe comisar:

— Când vă pot găsi la birou?

— Vrei să mă mituiești? – tună polițistul.

Bătrânul scoase dintr-un buzunar al hainei sale ponosite un plic pe care i-l întinse comisarului, spunându-i, destul de tare ca să fie auzit de toată lumea și, mai ales, de cine trebuia:

— Mită? Da' de unde?! Îi o scrisorică de la cineva foarte cunoscut de dumneavoastră și care, datorită bunătății... sensibilității și... înțelegerii

dumneavoastră, acum se află dincolo de gratiile arestului.

În clipa în care Teofil luă plicul din mâna lui Bril, chestorul George Tadău, împreună cu procurorul Damaschin, se năpustiră asupra comisarului, imobilizându-L

— Ce ai primit în plicul acela? – tună chestorul.

— Nu știu, domnule chestor. Și, adresându-se telalului, îl îndemnă să-i confirme spusele.

Telalul se arată înspăimântat.

— Cum să mint? Dar imediat îl apără față de chestor: Să știți, domnule, ce i-am dat eu nu-i cine știe ce; o scrisorică de mulțumire din partea unor oameni pe care dom' comisar i-a ajutat. Se întoarse brusc spre Zapciu și-l binecuvântă: Să dea Dumnezeu să fii sănătos, atâta de mult câit îți doresc eu și întreaga noastră comunitate! Hai, mă! Nu fi prost! Ce ți-e așa frică? Ai fost un om bun și persoanele ajutate de tine s-au gândit să-ți mulțumească.

Incitat de spusele negustorului, procurorul smulse din mâna lui Teofil plicul pe care acesta îl primise de la telal, i-l dădu chestorului, iar acesta îl desfăcu și începu să citească scrisoarea.

— Aici se vorbește despre o însemnată sumă de bani, tună George.

Procurorul, continuând să-l țină de un braț pe Teofil, își aplecă privirea asupra scrisorii, voind să se asigure că nu făcea o eroare judiciară, mai ales față de temutul domn Zapciu.

— Adevărat! – exclamă Damaschin. E vorba de bani.

— Nu știu nimic, domnule procuror. Domnule chestor, habar n-am, încerca comisarul să se dezvinovățească, rușinat, mai ales, de mulțimea care se adunase în jurul lui și de privirile curioase și batjocoritoare ale celor care, numai cu câteva minute mai înainte, ar fi fost fericiți să nu-l întâlnească.

Bril îl mângâie pe Teofil și-l încurajă, pe tonul cel mai firesc cu putință:

— Ce ți-e așa teamă? Prostule! Ai făcut un serviciu și oamenii te plătesc. Apoi îl scuză chestorului și procurorului, deopotrivă: Asta-i bună! Ce aveți cu el? Ce? La voi... la poliție, se muncește pe degeaba? Și din nou își arată compasiunea și înțelegerea față de Zapciu: Nu fi prost! E dreptul matală. Uite, eu unul zic că nici pe jumătate nu-i plătit serviciul pe care l-ai făcut ăloră care ți-au mulțumit în scrisoare.

Incitat de comentariul bătrânului, procurorul îl întreabă pe comisar:

— Ce-i cu banii de care se vorbește în scrisoare?

Năucit, polițistul răspunse că habar n-are, pentru că n-a apucat să citească scrisoarea.

— Mai bine, interveni Josef. Dacă citea, cerea și mai mult. Îl știu eu pe purcelușul ăsta!

Zapciu voi să-l lovească pe telal, dar nu izbuti să se elibereze din strânsoarea în care-l ținea Damaschin.

— Cine sunt ăștia care semnează depeșa? – tună Tadau. Ia te uită: Miron Vasile și Paul Gujbă, amândoi șefi de bande.

— Au evadat singuri; nu i-am ajutat eu, se dezvinovăți Teofil.

— Dar banii? Banii pe care ți i-au trimis sunt recompensa serviciului făcut, sunt prețul tăcerii tale! – se pomeni procurorul făcând un rechizitoriu în aer liber.

— Arestați-l! – urlă în disperare Zapciu, arătându-l pe bătrân. Are legături cu traficanții pe care eu îi urmăresc. Ei i-au dat scrisoarea.

— Dar banii? Atâția bani, numai ca să-ți faci un necaz? Hai, nu te mai prefăce. Zi mai bine că ți-e teamă să-mi dai comisionul ce mi se cuvine. Hrăpărețule ce ești! Să-ți fie rușine! Te bucuri la bănișorii mei... îl dojeni telalul pe Zapciu.

Procurorul îi ceru lui Bril să predea banii și acela se supuse de-ndată, scoțând din căptușeala hainei un teanc de bancnote.

Un murmur din mulțime marcă o clipă de stupeoare generală.

— Zapciule, ești arestat! – spuse Damaschin.

La un semn al acestuia, doi comisari împreună cu doi gardieni deveniră escorta celui reținut.

— La arest! – ordonă chestorul.

Micul grup se puse în mișcare.

De undeva, de departe, subcomisarul Vasile Gurău și Toma Vrânceanu urmăreau scena, mulțumiți că Ana Badiu avea să fie pusă în libertate.

*

În după-amiaza aceea, Pavel se duse la chelnerul Tomiță și-l găsi foarte prins cu pregătirile unui banchet dat de băiatul lui Zorilă – șeful celui mai mare gang de contrabandă cu stupefiante.

— N-am timp de tine și de tac'tu! – îi spuse omul gătit în frac, voind să scape de el.

— Domnule Tomiță, e o chestiune de viață și de moarte, insistă băiatul.

— Țilică! – strigă chelnerul, și un piccolo își făcu apariția. Du' de-l adu pe Ganeș la mine.

Acesta îi spuse că tocmai s-a dus într-o odaie cu o doamnă și l-a rugat să-i încuie pe dinafară.

Tomiță luă cheia de la ajutorul său și porni grăbit pe scara care ducea la micul hotel al restaurantului. După câteva minute, veni însoțit de Dionisie.

Pavel îl luă de braț, silindu-l să-l urmeze.

— Tăticule, am dat de un fir.

Licheaua tresări și-l conduse într-un separeu.

Flăcăul simțea o cumplită dorință să-i crape capul sau măcar să-l scuie. Oricum, cel care-l crescuse trebuia răzbunat, iar părinții copiilor răpiți trebuiau sprijiniți; ambele situații puteau să-și găsească rezolvarea prin înlăturarea lui Ganeș.

— De ce taci? – îl întrebă omul lui Zapciu.

Tânărul se sili să-i arunce o privire caldă.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că mi-ai deschis ochii, murmură Pavel într-un târziu.

Bărbatul îl mângâie și-i spuse cu tandrețe:

— Singura mulțumire este să te știu cu sufletul alături de cei care luptă împotriva traficantilor și a polițiștilor corupți. Ai dat de vreunul dintre ei?

— Oo! Ei au dat de mine. Știi, cineva m-a denunțat că sunt fiul unui astfel de om cinstit... Da, da, am fost și cercetat pentru asta, de un fost ofițer de contrainformații... Acuma am o faimăă...!

Ganeș se arată îngrijorat.

— Ne-o fi văzut cineva împreună.

— Tăticule! – exclamă vesel tânărul, dacă ne-ar fi văzut vreunul care să te cunoască, ehee... până acum eram șeful potrivnicilor lui Zorilă.

— Sper că n-ai declarat ceva în legătură cu mine. Sau... pentru asta te afli aici?

Băiatul se prefăcu contrariat de presupunerile lui Dionisie.

— Cum să te denunț eu pe tine... pe tine, care ai fost arestat sub privirea mea?! N-am să uit asta niciodată.

Dionisie își aprinse o țigară, mulțumit de încrederea celui de care era sigur că-i va aduce o afacere frumoasă.

— Ei, dragul meu, să fii cu luare-aminte; printre noi, oamenii cinstiți, se află destule iscoade infiltrate de răufăcătorii pe care vrem să-i dăm în vileag.

— O! – îl întrerupse Șomotecan, și la noi, pe șantier, sunt câteva...

Tomiță intră în salon și, când trecu pe lângă separeul în care se aflau cei doi, schimbă o privire complice cu Ganeș.

— Sunteți buni prieteni, nu!? – întreabă băiatul.

Dionisie oftă profund și-i cuprinse mâinile întrale sale, voind ca Pavel să ia sub jurământ ceea ce avea să-i împărtășească.

— Frate dacă mi-ar fi fost, și n-ar fi riscat atâta pentru mine. Îi urăște cumplit pe traficanți și ne ajută în ceea ce facem contra lor.

— Și firul de care am dat eu... privește un asemenea element, caută Pavel să-l incite.

În clipa următoare, Ganeș începu s-alunece într-o capcană pe care n-o bănuia, pentru nimic în lume.

— Băiatul meu, tare bine ar fi ca omul despre care crezi că e de-al nostru să aibă o funcție. Uite, eu am depistat un polițist, și încă unul cu funcție mare, oho... care dă... adică ne dă informații foarte importante, ca să se pună la adăpost când colegii lui vor fi arestați ca favorizatori ai contrabandiștilor.

— Grozav! – se extazie Șomotecan și voi să afle numele ori rangul aceluia.

Ganeș însă deveni deodată prudent și ocoli răspunsul.

— Îmi trebuie niște bani, și când îi voi avea dovada trădării sale îi va însoți numele în agenda mea.

Așadar Ganeș avea o agendă în care se aflau cine știe câți oameni binevoitori celor năpăstuiți de traficanți și pe care delatorul îi putea vinde oricând. Dar cine era oare polițistul cu funcție mare, a cărui „trădare” Ganeș voia s-o dovedească? Cine l-ar putea ajuta să afle asta? – se întrebă Pavel. Într-un târziu, un gând începu să prindă rădăcini în mintea sa, îndemnându-l să dea ascultare unui impuls, cu toate că i se părea de-a dreptul nebunesc.

Îi va spune asta fostului ofițer de contrainformații și, chipurile, îl va ruga să-l „ajute” a înțelege ce se ascundea în spesele lui Dionisie cu privire la agenda aceea misterioasă.

*

Șomotecan îl găsi pe Dumitriu într-o proastă dispoziție și asta din pricină că, pe de o parte, pierduse o complicitate din poliție o dată cu

arestarea lui Zapciu, iar pe de altă parte, îi ajunseseră și lui la urechi știri dintre cele mai neliniștitoare în legătură cu grupuri de oameni care se organizaseră spre a lovi în traficanții de carne vie pe care îi socoteau răspunzători de răpirea copiilor dispăruți încă din anul trecut.

Îl primi pe Pavel cu oarecare întârziere, iar acesta reacționează cu totul neașteptat pentru fostul căpitan.

— Trebuia să mă primiți imediat. M-am zbatut din răputeri ca să aflu. Ceva foarte interesant...

— Cum îți permiți să-mi ceri socoteală? – îl întreabă cu duritate Dumitriu, contrariat de tonul și spusele băiatului.

Șomotecan însă nici nu se clinti din loc.

Furios, fostul ofițer se repezi la el, voind să-l lovească, dar băiatul se feri.

— Domnule căpitan, nu merit asta! Numai din dragoste pentru dumneavoastră, am aflat ceva care...

Celălalt tresări și își înfrână mânia; era prea multă siguranță în glasul lui Pavel, și-apoi, seriozitatea lui părea să excludă orice îndoială.

— Scuză-mă! – rosti Horia pentru prima dată în viață. Știu, tu nu ești ca ceilalți. Îi făcu semn să se așeze și-l îndemnă să vorbească.

— Ceea ce voi spune, nu sunt nici gândurile și nici dorințele mele. Zic doar ce am aflat, începui Șomotecan.

— Te rog, răspunse ofițerul, asigurându-l că nu pune la îndoială această precizare.

— Am aflat de la tata, adevăratul meu tată, Dionisie Ganeș, că un polițist... un mare polițist din chestura asta... ar furniza informații prețioase lui Zorilă sau chiar și altor șefi de bandă. Polițistul acela mare figurează, printre alți favorizatori ai traficanților, pe agenda lui Ganeș.

— Și tat' tu e sigur?

— Da.

— Atunci de ce nu-l denunță?

— Vedeți... improviză băiatul un răspuns plauzibil, fără să-și dea seama că răzbunarea lui avea să înceapă după numai câteva minute, tata lucra cu domnul comisar Zapciu. Se vede că mai speră în eliberarea lui sau... pur și simplu... se teme de domnul chestor Tadău.

— Mulțumesc, Șomotecan! Te poți retrage, spuse Horia, fulgerat de o idee.

*

Abia scăpase chestorul de vizita procurorului și a medicului legist, când i se anunță vizita lui Horia Dumitriu. Nu l-ar fi primit, și asta nu atât din antipatia ce i-o purta, cât din pricina oboselii încercate în ultimele douăzeci și patru de ore, dar curiozitatea îl mână în întâmpinarea noului venit, cunoscut lui ca om al lui Zorilă.

— Desigur, îl căutați pe prietenul dumneavoastră... Zapciu, spuse George, în loc de bun venit.

Celălalt se arată încurcat și nu răspunse nimic, voind să nu pară o lichea care se dezice de un amic aflat la ananghie.

— Regret, continuă polițistul, comisarul Teofil Zapciu s-a sinucis aseară.

Ajutat de ipocrizia ce-l caracteriza, Horia, care se așezase într-un fotoliu confortabil, se ridică și, într-o atitudine de încremenire, păstră „un moment de reculegere”, la capătul căruia murmură:

— M'da... era unica soluție de a-și spăla dezonoarea și, mai ales, imprudența.

— Imprudența? – se arată Tadău intrigat.

— Da... vedeți... unii au fost mai prevăzători... insinuă oaspetele și imediat ce își dădu seama de efectul vorbelor sale continuă: Domnule chestor, eu sunt un om corect: nu cer nimănui nimic, fără să dau...

„Deci musafirul dorește un târg. Foarte bine; să-l auzim și să vedem dacă ne convine”, gândi Tadău. Se ridică și scoase dintr-un dulap o sticlă de

Courvoisier, turnă în două boluri și oferi unul oaspetelui său, întrebându-l:

— Ce oferi și ce dorești?

— Doresc protecția dumneavoastră pentru ceea ce va să vină și, în schimb, vă ofer numele celui care e gata să vă sacrifice... dovedind că furnizați informații lui Zorilă.

O clipă, inima chestorului încetă să mai bată, iar judecata i se tulbură. Făcu un efort supraomenesc să-și revină și izbuti; veni în fața lui Horia cu mâna întinsă, iar fostul căpitan i-o strânse; pactul se pecetluise.

— Numele, denunțatorului, ceru George.

— Dionisie Ganeș, omul lui Zapciu.

— Sursa?

— Fiul său, care... îmi este recunoscător...

Își strânsesă mâinile încă o dată.

— Nu sunteți singurul de vânzare, domnule chestor; Ganeș are o agendă în care figurează multă lume necăjită. Controlați-o!

De-ndată ce Dumitriu plecă, Tadău trimise vorbă lui Toma Vrânceanu că aprobă și sprijină trecerea de urgență la acțiune.

Echipele, alcătuite din câțiva dintre polițiștii incoruptibili, părinții copiilor răpiți și mulți prieteni ai lor, erau de mult formate; planul de măsuri întocmit cu migală de fostul chestor Costache Simionescu nu omisese nici cel mai mic detaliu privind activitatea și sediile celor două mari ganguri de contrabandiști de droguri și traficanți de carne vie – patronate de Zorilă și Camgu. În ceea ce privea copiii dispăruți, nu mai încăpea niciun dubiu că de răpirea lor se făcea vinovat Zorilă, dar aici trebuia acționat cu mult tact, ținând seama de informațiile furnizate de Pavel Șomotecan, care-i văzuse cât de oprimați și umiliți erau.

Chestorul Tadău era un om foarte abil, iar acum avea să-și folosească această calitate din plin, spre

a scăpa de singurul individ pe care-l neglijase în calculele sale: Dionisie. Ganeș – omul lui Zapciu.

Așa încât, după ce supraveghease personal instalarea posturilor de pândă și înconjurarea bordelurilor, șantierului și depozitelor bandelor lui Zorilă și Camgu, avu grijă să aresteze în mare secret pe principalele ajutoare ale acestora, pentru a-i captura mai ușor pe șefi.

Apoi, când ravagiile făcute de echipele călăuzite de Ana, Pavel, Vrânceanu, Tache și Vasile Gurău fură încununate de succese cu mult peste cele scontate, Tadau se erijă în salvatorul copiilor răpiți. Abia atunci hotărârea chestorului în privința lui Ganeș deveni definitivă, pentru că licheaua care colaborase din plin cu Zapciu era singurul care l-ar fi putut discredita, informând pe cei din minister că el trecuse de partea victimelor doar când simțise că funia i se-nfășurase pe trei sferturi în jurul gâtului.

*

Un bărbat între două vârste, prost îmbrăcat, își făcu apariția chiar în raionul chelnerului Tomiță.

— E ora cinci! Dacă vrei să cerșești, așteaptă clienții la plecare, îi spuse acesta și-l înșfăcă de un braț, târându-l spre ușă.

— Caut pe domnul Ganeș, explică omul.

Chelnerul îl eliberă din strânsoarea mâinii lui și-l chemă pe Dionisie.

Rămas doar cu Ganeș, bărbatul prost îmbrăcat îi spuse:

— Vin din partea fiului dumneavoastră.

— Care fiu? — se arătă neîncrezător interlocutorul său.

— Pavel... sau... Mihăiță.

Agentul îi făcu semn să-l urmeze în curtea din spatele restaurantului și, ajunși acolo, îl întrebă:

— Ce dorește?

— A făcut ce-a făcut și a întocmit o listă. Nu știu despre ce e vorba, dar vrea să vă întâlnească peste o oră.

— Cine ești dumneata?
— Sunt îngrijitorul liceului de lângă șantier.
— Bine, mulțumesc, dar unde a spus băiatul meu că trebuie să-l întâlnesc?

— La abatorul orașului. E departe... și ar trebui să vă grăbiți; s-a învoit de la lucru numai pentru două ceasuri, și dacă întârziați n-o să vă poată aștepta. Sunt cu o droșcă; vă pot duce...

Ieșiră din curtea restaurantului.

Se înnoptase de mult.

Era o noapte caldă, cerul înstelat și o liniște parcă rău prevestitoare pentru Dionisie.

Se urcă în gabrioleta care rămăsese în stradă.

După o jumătate de oră ajunseră în apropierea abatorului.

Zidul alb și înalt care mărginea clădirea părea un hotar între viață și moarte, cum de altfel era.

Dionisie înainta cu strângere de inimă, privind în jurul său fără încetare.

Totul prevestea un pericol iminent, tocmai datorită lipsei oricărei suflări. Era pentru prima oară în viața lui, când se simțea covârșit de o asemenea tulburare. Totuși îi veni să râdă, spunându-și că a devenit sensibil, dar nu izbuti decât să-și stăpânească un strigăt; la capătul zidului apăru silueta lui Tadau. Oare prezența chestorului acolo, în locul acela sumbru, pe timp de noapte, era o simplă întâmplare... sau... Pavel?... Cea mai bună dovadă că Pavel credea orbește în el o avusese când puștiul îi adusese evidențele pe care le ținea Costin. Nicio îndoială! Doar să nu fi căzut în vreo cursă a potrivnicilor lui Zorilă și să fi vorbit ceva despre el.

— Bună seara, Dionisie!

— Am onoarea, domnule chestor! la te uită unde ne-am găsit!

Ganeș putea să jure că, în secunda următoare, avea să-l întrebe: „Ce cauți aici?” și se tot frământa dacă să-i răspundă: „Am întâlnire cu un idiot care se crede copilul meu” sau să nu-i spună

adevărul; dar, spre marea lui bucurie, George se arătă foarte încurcat.

— Mai bine mergeam undeva... să gustăm ceva...

— Nu-i rea ideea, domnule chestor, se entuziasmă delatorul.

— Așa-i? Așa-i? – se precipită polițistul, și-i povesti cum... cineva l-a făcut să bată atâta drum de pomană... că se simțea umilit și câte asemenea lucruri cu sau fără noimă, totul părănd să-l situeze în postura victimei unei farse pe care i-o făcuse o femeie. Într-un târziu îi propuse să meargă către malul apei, invocând mirosul urât care venea dinspre abator.

Porniră cu pași mărunți și rari.

Ajunseră la mal.

— Măi Dionisie, tu ai mână rea! – spuse deodată Tadău.

Celălalt tresări, apoi întrebă, cu oarecare teamă în glas:

— De ce spunei asta?

— Porți ghinion, mă. Cum te-atingi de cineva, s-alege praful de ăla. Uite... nu mai departe, domnul comisar Zapciu.

— L-am supărat cu ceva? S-a plâns dumnealui de mine?

— Zapciu s-a sinucis.

Ganeș făcu un pas înapoi și se sprijini de parapetul taluzului; o dată cu moartea lui Zapciu, datele pe care cu greu le obținuse despre colaborarea chestorului cu traficanții deveneau fără valoare. Sigur, cu nițică oboseală, ar fi găsit el un client, măcar printre cei de la minister, că marfa era fără cusur, dar preț mai bun ca răposatul comisar n-avea să-i ofere nimeni. Teofil îi promisese reangajarea ca detectiv în poliție și asta... ehe... ar fi schimbat radical existența lui de umil denunțator.

— Să-i fie țărâna ușoară! – murmură Ganeș.

— Nu-i chiar așa simplu. Cel puțin pentru tine!

Speriat, Dionisie bâigui:

— Ce vină am eu, domnule chestor?

— Zapciu aflase că vrei să-l vinzi! De-aceea s-a sinucis.

— Cui și pentru ce? – se arată Ganeș și mai înspăimântat de năpasta care căzuse pe el.

Tadău râse batjocoritor.

— Dacă știai că vinde lui Zorilă secretele poliției, trebuia să-mi spui mie, nu să-i dai a înțelege că-l ai la mână.

— Din tot ce credeți ori bănuiți despre mine, nu este nimic adevărat. Și-apoi, chiar dacă ar fi, nu vă face prea mare cinste să jeliți un trădător.

George fu ispitit să-l palmuiască, dar izbuti să-și înfrâneze pornirea violentă.

— Nu-mi place cum vorbești. Teofil era un polițist de excepție. Eu cred că tu i-ai arătat agenda în care înscrisesesi, printre alții... gata de „vânzare”... și numele lui.

— Agenda? Care... care agendă? – se fâstâci delatorul.

— Aia în care-i treci pe cei ce furnizează unele informații traficantilor. Ia scoate-o din buzunar, și dacă Zapciu nu figurează acolo te cred nevinovat, ba îți cer și scuze.

Cu o mână tremurândă, Ganeș dădu' la iveală o agendă din piele neagră.

Tadău i-o luă și, la lumina lanternei, începu să citească. După o vreme, întrebă:

— Dionisie, ce înseamnă F.S.?

— Funcționar superior! – răspunse, prompt, agentul.

— Dar... T.G.?

— ... Treabă grasă, murmură celălalt, nesigur de explicația dată.

O palmă zdravănă răsună pe obrazul lui Ganeș.

— Sictir, mă porcule! T.G. Înseamnă Tadău George, și ăla sunt eu.

— De... dom' chestor, se bâlbâi Dionisie, dar celălalt îi curmă vorba.

— Dacă tot sunt de vânzare, atunci să-ți spun ce preț am.

— Păi... dom' comisar Zapciu... că eu de la 'mnealui am aflat că sunteți omul traficantilor, da' mai avea nevoie de niște dovezi și mi-a dat mie ordin să le adun... să... să...

— Gata! Zapciu a murit; acum tu să-mi faci prețul.

— Dar mie nici prin cap nu-mi trece că dumneavoastră v-ați fi dat cu traficantii.

Chestorul păstră lanterna și agenda lui Ganeș în același buzunar.

— Măi băiete, uite, cu toate că tu îmi vrei răul, eu caut să te înțeleg. La urma urmei, tu nu ești altceva decât un negustor gata s-o vândă și pe măsă; și eu sunt negustor, dar... mai de elită. Știu și când... și cui să vând. Vezi, Dionisie, asta-i deosebirea esențială între un dobitoc, așa cum ești tu... și un om abil, așa cum sunt eu. Și, după ce răsă cu poftă, adăugă: Acuma, înțelege de ce nu vreau să mă vinzi tu... pentru că m-am vândut eu! Da, da, eu singur... și încă... ăloră cinstiți.

Spre uimirea lui Tadău, omul lui Zapciu înghenunche dinaintea sa, implorându-l:

— Domnule chestor, dacă așa ne cere momentul, vindeți-mă și pe mine! Cu cât o fi... și cui o fi! Numai să scăpăm.

Pe un ton grav, polițistul îi răspunse:

— E prea târziu, Dionisie; tu ești deja vândut.

Ganeș se ridică, speriat.

— Cui?

— Mie, preciză George.

— Cine a făcut asta? — întreabă, proteste, denunțatorul.

— Pavel Șomotecan, fiul tău.

— Dar acela nu-i...

Fraza îi fu curmată de patru detunături scurte; Tadău descărcă în pieptul lui Ganeș patru gloanțe dintr-un Parabelum.

După câteva clipe, sosi omul cu droșca; era însoțit de procurorul Damaschin, doi polițiști și un medic legist, care tocmai atunci „se găsiseră să treacă pe-acolo”.

— De! Ce să-i faci? O ceartă între infractori, bombăni George.

— Bine că nu v-a rănit vreun proiectil! – ripostă procurorul.

Toți izbucniră într-un hohot de râs.

-SFÂRȘIT-

CUPRINS

[CAPITOLUL I](#)
[CAPITOLUL II](#)
[CAPITOLUL III](#)
[CAPITOLUL IV](#)
[CAPITOLUL V](#)
[CAPITOLUL VI](#)
[CAPITOLUL VII](#)

Table of Contents

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	25
CAPITOLUL III	52
CAPITOLUL IV	60
CAPITOLUL V	66
CAPITOLUL VI	117
CAPITOLUL VII	158